

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДОНЕЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ВАСИЛЯ СТУСА
КАФЕДРА ВСЕСВІТНЬОЇ ІСТОРІЇ ТА АРХЕОЛОГІЇ

ШУЛЬГА АНДРІЙ ВОЛОДИМИРОВІЧ

Допускається до захисту:
в.о. завідувача кафедри
професор Р. Литвиненко

29 листопада 2022 р.

**ПОХОДЖЕННЯ ТА ЕВОЛЮЦІЯ ІНДОЄВРОПЕЙСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ:
СУЧАСНИЙ СТАН І ПРОПОЗИЦІЇ ДО РОЗВ'ЯЗАННЯ ПРОБЛЕМИ**

Спеціальність 032 «Публичная история»

Магістерська робота

Науковий керівник:
Литвиненко Р.О., д.і.н.,
професор, професор кафедри
всесвітньої історії та археології

Оцінка: ____ / ____ / ____

(бали/за шкалою ECTS/за національною шкалою)

Голова ЕК:

Степанчук Ю.С., д.і.н., професор

(підпис)

АНОТАЦІЯ

Шульга А.В. Походження та еволюція індоєвропейської спільноти: сучасний стан і пропозиції до розв'язання проблеми. Спеціальність 032 «Публичная история», ОП «Публічна історія». ДонНУ імені Василя Стуса, Вінниця, 2022.

У ході роботи розглянуто основні гіпотези походження Індоевропейської спільноти, етнічні та мовні компоненти, що брали участь у формуванні індоєвропейських мов, їх ознаки, характер організації та еволюція, базові сакральні культи, характер взаємодії та її результати, висловлені пропозиції щодо вирішення проблеми походження Індоевропейської спільноти. Дослідження базується на принципах системності, історизму, наукової об'єктивності, застосовані хронологічно-проблемний метод, системний методи та перехресний аналіз із використанням спеціальних дисциплін. Особлива увага приділена працям пов'язаним зі спеціальними дисциплінами (етногенетика, лінгвістика, археологія, палеогеологія), а також роботам пов'язаним із сакральною спадщиною народів Індоевропейської спільноти, епосу.

Ключові слова: індоєвропейістика, історіографія, лінгвістика, археологія, етногенетика.

118 с., 6 мал., 2 дод., Бібліограф.: 38 найм.

Примітки: * Розшифровка виконана на базі бінарної мови звукового кодування (протослов'янської мови) [див. 27].

ABSTRACTS

Shulga A.V. The origin and evolution of the Indo-European community: current state and suggestions for solving the problem. Specialty 032 «Public History», EP "Public history". Vasyl Stus DonNU, Vinnytsia, 2022.

In the course of the work, the main hypotheses of the origin of the Indo-European community, the ethnic and linguistic components that participated in the formation of Indo-European languages, their characteristics, the nature of the organization and evolution, the basic sacred cults, the nature of interaction and its results, and suggestions for solving the problem of the origin of the Indo-European community were considered. The research is based on the principles of systematicity, historicism, scientific objectivity, the chronological-problematic method is applied, system methods and cross-sectional analysis using special disciplines. Special attention is paid to works related to special disciplines (ethnogenetics, linguistics, archeology, paleogeology), as well as works related to the sacred heritage of the peoples of the Indo-European community, the epic.

Keywords: Indo-European studies, historiography, linguistics, archeology, ethnogenetics.

118 p., 6 fig., 2 add., Bibliography: 38 items.

ЗМІСТ

ВСТУП	5
Розділ 1. ІСТОРИОГРАФІЧНИЙ АНАЛІЗ	8
Розділ 2. ІНДОЄВРОПЕЙСЬКІ МОВИ	23
2.1. Ностратична мовна сім'я	25
2.2. Аблаут	28
2.3. Мова етнічного ядра	28
2.4. Зона етнічного та мовного контакту	30
Розділ 3. БАЗОВА КОНЦЕПЦІЯ	32
3.1. Індоевропейська сім'я народів як цивілізація	33
3.2. Еволюційна спадщина	43
Розділ 4. ПЕРЕХРЕСНИЙ АНАЛІЗ І КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПРОПОЗИЦІЇ	57
4.1. Етногенетика	57
4.2. Археологія	65
4.3. Лінгвістика	72
4.4. Сакральна традиція	74
4.5. Палеогеологія	77
4.6. Зовнішній вигляд та звичаї	82
ВИСНОВКИ	95
СПИСОК ДЖЕРЕЛ І ЛІТЕРАТУРИ	98
ДОДАТКИ	102

ВСТУП

Актуальність теми. Питання походження Індоевропейської спільноти є одним із ключових в історичній науці. Народи Індоевропейської спільноти відіграють ключову роль у Світі. Необхідність самоідентифікації, визначення витоку ментальності, етнічності, характерних рис організації, витоків сакральної традиції – прямо пов'язані з питанням походження для цих народів.

Пропоноване дослідження спрямоване на критичне переосмислення проблеми формування Індоевропейської спільноти народів, та виклад пропозицій щодо розв'язання існуючої проблеми.

В даний час накопичені історичні знання, дані суміжних та спеціальних дисциплін, свідчать про хибний підхід до розгляду питання утворення Індоевропейської (Індогерманської) спільноти народів.

Об'єкт дослідження: мовні, етнічні процеси формування Індоевропейської спільноти, сакральна традиція та епос, дані спеціальних дисциплін (етногенетика, археологія, лінгвістика, палеогеологія) пов'язані з процесом формування Індоевропейської спільноти

Предмет дослідження: -визначення причин неспроможності існуючих гіпотез формування індоевропейської спільноти

-визначення критеріїв включення та складу етнічних та мовних компонентів, що брали участь у формуванні ядра Індоевропейської спільноти

-визначення території формування Індоевропейської спільноти

-визначення часових рамок формування Індоевропейської спільноти

-визначення особливостей організації та сакральної складової ядра Індоевропейської спільноти

-комплексне вивчення процесів етногенезу та еволюція мови ядра Індоевропейської спільноти

Мета дослідження: оцінка сучасного стану індоевропейської проблеми та формулювання пропозицій щодо її розв'язання.

Завдання дослідження: внаслідок перехресного аналізу з використанням спеціальних дисциплін сформуванню несутеречливої концепції.

Наукова новизна дослідження: на відміну від попередніх досліджень, запропонована концепція дозволяє виявити організаційне та сакральне ядро Індоевропейської спільноти, причини конкурентних переваг, характер організації та управління. Запропонована у роботі модель дозволяє визначити характер прямої наступності та етапи етногенезу. Уточнено критерії самого поняття Індоевропейська спільнота.

Особливістю концепції є багатополюсність процесів етногенезу, наявність кількох конкретних складових, етапність процесу формування, висвітлення питань еволюції та поділу самої Індоевропейської спільноти. Запропонована концепція дозволяє вирішити пов'язані історичні проблеми, як-от походження мови та класифікація мовних сімей у прив'язці до реального етногенезу, питання походження мови та етнічності низки стародавніх народів Євразії. Запропонована концепція дозволяє відмовитися від сегментованого викладу історії ключових народів Євразії та передбачає комплексний виклад усього процесу етногенезу ядра Індоевропейських народів.

Науково-практична значущість дослідження. Крім розгляду питання про походження Індоевропейської спільноти, запропонована концепція дозволяє виявити ряд помилкових концептуальних посилок, а саме:

- хибне посилення про первинність «семітських» мов у регіоні Близького Сходу, Межиріччя р. Тигр і р. Євфрат;
- хибне посилення про природу «семітської» спільноти народів;
- хибне посилення про наявність якихось індоіранських мов;
- неправдивий посил про зміну (за фактом симбіоз і наступність) урало-дравідської спільноти на іранську спільноту народів у Центральній Азії;
- хибне посилення про початкову іраномовність «скіфів», «сарматів» та інших народів;
- хибне посилення про мовну і етнічну природу Сакської спільноти і народів;

- фрагментація історії цілого ряду народів, під впливом політичної кон'юнктури;

- хибне посилення про природу та еволюцію Віри основи Індоевропейської спільноти народів;

- хибна термінологія та класифікація мовних сімей;

- хибний підхід до вирішення природи Тохаров та їх мови;

- хибне посилення у вивченні мови та походження Мідійців, Хурритів, Гуннов, Сабіров;

- хибний підхід до вивчення історії Німецьких народів, Балтських народів, Слов'янських народів;

- хибний підхід до питання появи писемності, її природи та еволюції;

Також запропонована концепція торкається питання мов у прив'язці до реальних процесів етногенезу, а також торкається питання про природу мови як такої [див. 27].

Апробація результатів дослідження. Результати магістерської роботи викладені в серії авторських монографій автора [див.24, 25, 26, 27, 28, 29, 30], а також у доповідях на 15 науково-практичних конференціях в Україні та за кордоном.

Обґрунтування структури роботи, її загальний обсяг. Робота містить анотації (українською та англійською мовами) з ключовими словами, вступ, чотири розділи, висновки, список використаних джерел та літератури, додатки. Обсяг основної частини тексту – 97 сторінок, список використаних джерел і літератури – 38 позицій.

Розділ 1. ІСТОРИОГРАФІЧНИЙ АНАЛІЗ

Хронологічні рамки історіографічного аналізу: кінець 18 століття – до сьогодення. Систематизацію інформації виконуємо з використанням проблемно-хронологічного методу.

Іменник «індоєвропейці» з'явився в європейській етнографічній та етнолінгвістичній літературі у першій половині XIX ст. До другої половини XX ст. вираз мало обмежений вжиток у літературі та періодиці, його введення в науковий обіг виконано з метою заміни більш ранніх термінів «арії», «арійські племена» та «арійські народи» після Другої світової війни. До кінця 1940-х років (в Британській енциклопедії 1947 року видання) індоєвропейці (Indo-Europeans) і арії (Aryans) використовуються як синоніми. Термін був популяризований в академічних колах, у тому числі Арнольдом Дж. Тойнбі («Збагнення історії»). Нині ця дефініція є загальноновживаною, хоча у своїй суті повністю не відбиває сутностей історичних та етнічних процесів.

Як це буває, в історичній науці мають місце термінологічні коригування, спрямовані не на зміст явища або його уточнення, а на політичну кон'юнктуру.

Усі «індоєвропейські» народи належать до різних типів європеїдної раси, проте мовні та етнічні процеси асиміляції доіндоєвропейського населення призвели до того, що сучасні носії індоєвропейських мов значно різняться за расово-антропологічним типом. Праіндоєвропейці також були європеїдами.

Проблема походження індоєвропейців. Існують різні моделі походження «Індоєвропейців», умовний поділ цих моделей на європейські та азіатські некоректний, оскільки, як уже встановлено, формування «індоєвропейської» сім'ї народів було складним процесом, який протікав у різних регіонах Євразії.

Гіпотези походження. Питання походження Індоєвропейців є дискусійним досі. Нижче наведені в хронологічному порядку основні гіпотези, всі вони лише частково відповідають наявному фактичному матеріалу.

1. *Гіпотеза виходу з Індії* (Фрідріх Шлегель, Конрад Ельст, Клаус Клостермайер, Ніколас Казанас). Сформульована наприкінці 18 століття. Полягає в тому, що індоєвропейська мовна сім'я виникла Індійському субконтиненті і поширилася територією індоєвропейського регіону у вигляді низки міграцій.

Теорія виходу з Індії з'явилася наприкінці XVIII століття спробою пояснити зв'язок, що існує між санскритом і європейськими мовами. Відомим її раннім прихильником був Фрідріх Шлегель (1772-1829). Найбільш відомими сучасними захисниками теорії є фламандський індолог Конрад Ельст, німецько-канадський індолог Клаус Клостермайер, грецький санскритолог Ніколас Казанас, індійський автор та дослідник Шріканта Талагери та індійський археолог Б. Б. Лал. Вищевказана гіпотеза відкинута лінгвістами, які віддали перевагу курганній гіпотезі.

Резюме: Результати генетичних досліджень, проведених на початок 2000-х років, поставили під сумнів гіпотези про доісторичну міграцію індоєвропейців до Індії. Пізніші дослідження (2016-2018 роки) геномів 69 європейців, які жили 8 - 3 тис. років тому, навпаки, вказують батьківщину багатьох індоєвропейських мов у північному Причорномор'ї, або в Анатолії близько 4 тис. років до н.е., віддаючи перевагу степовій гіпотезі.

2. *Індо-уральська гіпотеза* (В. Томсен, Г. Шелд, А. Клухорст). Сформульована в середині XIX ст. Постулює древні мовні зв'язки і, отже, територіальну близькість між прауральцями та праіндоєвропейцями. В рамках цієї гіпотези, сформульованої датським лінгвістом та істориком В. Томсеном (1869), близькість індоєвропейської та уральської мовних сімей пояснюється генетичною спорідненістю, що сягає єдиної індо-уральської прамови.

В 1927 індо-уральська гіпотеза була підтримана шведським лінгвістом Г. Шелдом (швед.) рус. Ганс Йенсен в 1936 році встановив близько 30 лексичних збігів, що виражають примітивні поняття в уральському та індоєвропейському, куди входять назви частин тіла, назви дерев, терміни спорідненості та слова, що позначають стосунки.

У своїх монографіях 1934—1965 гг. гіпотезу індо-уральської прамови послідовно відстоював Б. Колліндер, який пізніше, крім уральської, також доводив існування генетичної спорідненості індоєвропейської з юкагірською та гіпотетичною алтайською мовами.

Словенський мовознавець Б. Чоп у багатьох своїх публікацій підтримав існування індо-уральської прамови, яка, разом з гіпотетичною алтайською сім'єю і, можливо, як він припускає, з деякими іншими мовними сім'ями (афроазіатським, гіпотетичним алародійським), перегукується з постульованим ностратичному) прамови.

З-поміж сучасних прихильників індо-уральської гіпотези можна відзначити А. К्लукхорста, який розглядає сепаратну близькість між уральською мовою та анатолійськими мовами індоєвропейської сім'ї, як доказ архаїчності останніх та факт загальної спорідненості індоєвропейської та уральської мов.

Резюме: Вищезгадана гіпотеза суперечить даним етногенетики та археології, крім того, з урахуванням виявлення первинної мови (мови бінарного кодування), що є базою всіх мов світу, лінгвістична основа стає менш аргументованою.

3. **Вірменська гіпотеза** (варіант анатолійської: Вяч. Нд. Іванов і Т. В. Гамкрелідзе). Сформульована 1873 р. (доопрацьована 1984-1995). Одна з гіпотез походження праіндоєвропейської мови, заснована на глотальній теорії тих самих авторів. Це один із двох компонентів Близькосхідної гіпотези, яка включає: західноанатолійська (Анатолійська) і передньоазіатська (Вірменська) (лінгвісти М. Мюллер, Т. В. Гамкрелідзе та Вяч. Нд. Іванов 1984; археологи К. Ренфрю 1987, П. 1987); 1984, М. Звелебіл 1988).

Гіпотеза, висунута в працях академіків Т. В. Гамкрелідзе та В. В. Іванова (1995), передбачає, що праіндоєвропейська мова виникла на Вірменському нагір'ї.

Гіпотеза про існування двох прабатьківщин індоєвропейців – на території Вірменського нагір'я та в степах Східної Європи – була сформульована Л. А.

Міллером ще в 1873 на підставі близькості індоєвропейської прамови з семіто-хамітськими і кавказькими мовами.

Праці Т. В. Гамкрелідзе та В. В. Іванова, що вийшли в 1980-1981 роках, розвинули цю думку на новому науковому рівні. Багаторічна робота авторів завершилася виданням узагальнюючого дослідження, присвяченого мові, культурі та прабатьківщині індоєвропейців (Гамкрелідзе, Іванов, 1984). У ньому аргументувалося припущення про існування спільної індоєвропейської прабатьківщини на території Вірменського нагір'я та прилеглих до нього регіонів та вторинної прабатьківщини давньоєвропейських індоєвропейців у чорноморсько-каспійських степах.

Згідно з гіпотезою Т. В. Гамкрелідзе і В. В. Іванова, раніше за все з індоєвропейської спільноти виділилася анатолійська прмова. Сталося це пізніше IV тис. до зв. е. десь у районі Вірменського нагір'я. Звідси предки анатолійців розпочали рух на захід.

Резюме. Вищезазначена гіпотеза не відповідає на питання етнічного ядра індоєвропейської спільноти, а саме виділення умовної анатолійської мови слід визнати вторинним процесом, а не первинним; суперечить даним лінгвістики (віддаленість вірменської, картвельських, семітських мов від індоєвропейської), що реконструюється, антропології (домінуючий тип населення), археології (не пояснює спадкоємність та еволюцію культур).

4. **Степова гіпотеза** (М. Гімбутас, Г. Чайлд, Дж. Меллорі, О. Кузьміна, Л. Клейн). Сформульована і оформлена протягом кінця XIX – початку XXI ст. Ідея в загальних рисах сформулювалась істориком Віктором Геном, лінгвістами А. Шлейхер, О. Шрадер (1890), далі гіпотеза виросла в протистоянні з гіпотезою нордичного (арктичного) походження індоєвропейців, яка розроблялася лінг. Безпосередній учень Коссіна – Ернст Валле (1924), переглянув свою підтримку Нордической теорії і виступив проти неї. Степову гіпотезу підтримував Гордон Чайлд (1925, 1952) – вважаючи індоєвропейців представниками степової культури. Після Другої світової війни Марія Гімбустас, яка в той час навчалася в Гейдельберзі, висунула свою Курганну гіпотезу, звівши в неї ряд степових

культур. На сучасному етапі розвитку Степова гіпотеза отримала підтримку низки генетичних досліджень.

З лінгвістів гіпотезу підтримували та розвивали А. Шлейхер, О. Шрадер, Т. Бенфей, В. Бранденштейн, серед археологів – Е. Вале, Г. Чайлд, Т. Сулімірський, М. Гімбутас, В. Н. Даниленко, Д. Я. Телегін. Лінгвісти спиралися на реконструкцію праіндоєвропейської мови – термінологію землеробства та скотарства, конярства, військової справи, транспорту. Археологи пов'язують індоєвропейців із Понтійськими та Прикаспійськими степами.

Резюме. Вищезазначена гіпотеза не відповідає питанням про формуванні первинного етнічного ядра індоєвропейської спільноти, і навіть не відповідає питання формування домінуючого мовного ядра.

5. **Арктична гіпотеза** (Б. Г. Тілак). Сформульована у 1893-1903 рр. Передбачає розташування прабатьківщини «аріїв» («арійців» — індоєвропейців) у полярних районах Євразії. Гіпотезу сформулював у 1893-1903 роках індійський мислитель та діяч індійського національно-визвольного руху Б. Г. Тілак.

Тілак виклав свою гіпотезу в книгах «Оріон, або Вивчення давнини Вед» (1893) та «Арктична батьківщина у Ведах» (1903). Великий вплив на Тілака справили ідеї професора порівняльного богослов'я та філософії релігії університету Бостона Вільяма Ф. Уоррена[en], який в 1885 році видав книгу «Знайдений рай, або колыска людства на Північному полюсі». Також Тілак ґрунтувався на ідеях Дж. Ріса та деяких знаннях в астрономії та на ведичній літературі. Книгу 1903 року він підготував, перебуваючи у висновку, куди потрапив у 1897 році.

Прихильниками гіпотези були деякі німецькі прихильники ідеї «арійської раси» початку ХХ століття, зокрема журналіст Йорг Ланц фон Лібенфельс — автор апології расизму «Теозоологія» (1904) — і ідеолог націонал-соціалізму Герман Вірт (глава товариства з вивчення спадщини предків «Аненербе»), лінгвіст Г. Гірт та археолога Г. Косінна (Hirt 1882; Kossinna 1902; 1926).

У «Рігведі» згадувалося сузір'я Оріона, на санскриті як Аграхайян, тобто «початок року». Тому Тілак стверджував, що цей епос створювався в епоху, коли

на початок року Сонце знаходилося у сузір'ї Оріона, що відповідало середині 5 тисячоліття до н. е.

Резюме. Вищезазначена гіпотеза має серйозне обґрунтування, проте відображає лише частину вторинного процесу формування індоєвропейської спільноти, а саме початок вторинної експансії гілки носіїв гаплогрупи R1a1a з території Півночі Європейської частини РФ, Верхнього Поволжя.

6. Балканська гіпотеза (В.О. Сафронов та ін). Сформульована в друг. полов. XX ст. Одна з гіпотез походження індоєвропейців, яка припускає, що праіндоєвропейська мова виникла на Балканському півострові в рамках культур Балканського неоліту, близько 5000 до н. е.

Найдавнішими індоєвропейцями В.А. Алекшин вважає носіїв землеробської культури лінійно-стрічкової кераміки, що виникла у середині V тис. до зв. е. у Центральній Європі. Б. В. Горнунг (1963, 1964) поміщав вогнище зародження індоєвропейців дещо південніше – середнє і нижнє протягом Дунаю і північна частина Балканського півострова.

Ця гіпотеза з більш розширеним ареалом (включаючи Північну Європу) була запропонована Мейєром (Мейєр, 1948) на підставі індоєвропейської топоніміки цього регіону, його екологічних характеристик (бук, бджола, ведмідь, бобер), проте археологічно він спирався на культуру шнурових. з нею ні хронологічно, ні генетично більш ранню культуру лінійно-стрічкової кераміки (КЛЛК).

Центрально-Європейська-Балканська гіпотеза загалом підтримана Край (1957, 1962, 1968), який робив датування – 1500 до н. е., тобто коли виділення індоєвропейських мов зафіксовано письмовими джерелами.

Прихильником цієї гіпотези був П. Бош-Гімпера (1968), який вважав Центральну Європу тією територією, на якій у неоліті (імовірно в V тис. до н. е.) Склалося ядро етнічних груп, з яких у III тис. до н. е. вийшли окремі індоєвропейські народи, розвиток культури яких визначає бронзове (II тис. до н. е.) та залізне (I тис. до н. е.) століття Європи. Археологічним еквівалентом культури ПІЄ, за Бош-Гімпером, є Дунайські культури, в які, орієнтуючись на

загальну думку, включаються КЛЛК, культура Рессен, накольчато-стрічкова кераміка, КНК, культура Лендєл-Тіса.

Прибічником цієї гіпотези був італійський лінгвіст Дж. Девото — фахівець з індоєвропейістики, який поєднував археологічний та лінгвістичний підхід.

Центрально-Європейський ареал Шмідт (1975 рік) назвав загальноіндоєвропейським, ґрунтуючись на поширенні давньоєвропейської гідронімії. Пізніше Гудено показав, що ареал ІЄ гідронімії збігається з територією поширення культури лійчастих кубків (КВК).

Резюме. Вищезазначена гіпотеза не відображає більш ранній зв'язок індоєвропейців з іншими регіонами Євразії, не пояснює зв'язків індоєвропейців з Малою та Центральною Азією, не пояснює мовної та етнічної еволюції ядра індоєвропейської спільноти.

7. Курганна гіпотеза (Марія Гімбутас, Віктор Ген, Отто Шрадер, Фредерік Кортландт). Сформульована: 1956 р. Була запропонована Марією Гімбутас, щоб поєднати дані археологічних та лінгвістичних досліджень для визначення місцезнаходження прабатьківщини народів носіїв праіндоєвропейської мови. В основі курганної гіпотези лежать погляди, висловлені ще наприкінці ХІХ століття Віктором Геном та Отто Шрадером.

Гіпотеза справила значний вплив на вивчення індоєвропейських народів. Ті вчені, які слідують гіпотезі Гімбутас, ототожнюють кургани та ямну культуру з ранніми протоіндоєвропейськими народами, що існували в причорноморських степах та південно-східній Європі з V до III тисячоліття до н. е.

Фредерік Кортландт запропонував перегляд курганної гіпотези. Він висунув головне заперечення, яке може бути підняте проти схеми Гімбутас (1985), а саме те, що вона виходить з археологічних даних і не шукає лінгвістичних інтерпретацій. Виходячи з лінгвістичних даних і намагаючись скласти їх шматочки в загальне ціле, він отримав наступну картину: індоєвропейці, що залишилися після міграцій на захід, схід та південь (як це описано у Дж. Меллорі), стали предками балто-слов'ян.

Фредерік Кортландт вважає індоєвропейську сім'ю гілкою урало-алтайської, трансформованої впливом кавказького субстрату. Такий погляд узгоджується з археологічними даними що розміщують носіїв праіндоєвропейської мови на північ від Каспійського моря в сьомому тисячолітті до н. е., що не суперечить теорії Гімбутасу.

Резюме. Вищевказана гіпотеза не пояснює ранній зв'язок індоєвропейців з територією Балкан, не пояснює поширення індоєвропейських мов у прив'язці до домінуючої гаплогрупи R1b у ямної археологічної культури, не пояснює процеси формування та еволюції мови, не дає відповіді на питання формування мов та етнічних зв'язків з регіоном Малої та Центральної Азії, що передували експансії індоєвропейців, не пояснює конкурентних переваг індоєвропейців.

8. **Анатолійська гіпотеза** (Колін Ренфрью, Рассел Грей та Квентін Аткинсон). Сформульована 1987 р. Одна з основних гіпотез щодо формування протоіндоєвропейців. Локалізує індоєвропейську прабатьківщину у західній Анатолії (сучасна Туреччина). Конкурує із курганною гіпотезою. Це один із двох компонентів Близькосхідної гіпотези, яка включає: західноанатолійська (Анатолійська) і передньоазіатська (Вірменська) (лінгвісти М. Мюллер, Т. В. Гамкрелідзе та В. Н. Іванов 1984; археологи К. Ренфрью 1987, М. Звелебіл 1988)

Висунута в 1987 році британським археологом Коліном Ренфрью, який співвідносив прабатьківщину індоєвропейців із поселенням Чатал-Хююк. Згідно з Ренфрью, індоєвропейці на 3 тисячі років старші, ніж це припускають прихильники курганної гіпотези. Серед інших відомих археологів до прихильників цієї гіпотези належить Баррі Канліфф.

Резюме. Вищезгадана гіпотеза не дає відповіді на питання етнічної домінанти представників північного європеїдного типу доліхоцифалів, в індоєвропейській спільноті, не пояснює наявності загальних смислових понять мови, не пояснює сам процес утворення індоєвропейської спільноти.

9. **Гіпотеза неолітичної креолізації** (Марек Звелебіл). Сформульована 1995 р. Вперше висунув британський археолог чеського походження Марек Звелебіл у 1995 році, стосується питання індоєвропейської прабатьківщини. Ця

гіпотеза розглядає Північну Європу епохи неоліту як своєрідний плавильний котел культур прибульців — неолітичних землеробів із корінними мезолітичними мисливцями та збирачами, внаслідок чого виникли індоєвропейські мови.

Згідно з гіпотезою, зазначені змішані шлюби представників різних культур призвели до розпаду соціальної та культової структури ранньоземлеробських культур лінійно-стрічкової кераміки та Лендсьеля та подальшого розвитку нового суспільства, заснованого на землеробському натуральному господарстві, археологічно ідентифікованого як культура воронкоподібних кубків. та землеробського господарства внаслідок креалізації.

Дослідження виявили низькі палеодемографічні показники у землеробів культури лінійно-стрічкової кераміки та культури шнурової кераміки. Найбільші значення відповідають популяціям скотарства культури шнурової кераміки.

Гіпотеза, яку висунув Фредерік Кортландт, враховує типологічну схожість між праіндоєвропейською та західно- та північнокавказькою мовами. Припускаючи, що ця подібність могла бути обумовлена ареальними факторами, Кортландт розглядає індоєвропейські мови як гілка урало-алтайських, яка зазнала трансформації під впливом кавказького субстрату.

До подібних висновків приходить Петер Схрейвер, який пише про вплив на протоіндоєвропейську мову деяких мов зі складною дієслівною структурою, як у сучасних кавказьких мовах, які він пов'язує з культурою лінійно-стрічкової кераміки.

Згадаємо також *гіпотезу догерманського субстрату*, висунуту в 1930-ті роки лінгвістом З. Файстом, значною мірою збігається за своїми положеннями з гіпотезою неолітичної креолізації, а також *гіпотезу урало-алтайського кривності* Кортландта нині відкидається багатьма фахівцями.

Резюме. Вищезазначена гіпотеза не відповідає на питання про носіїв етнічного та мовного ядра індоєвропейської спільноти та їх зв'язку з регіоном Поволжя, Малої та Центральної Азії, Балкан.

10. *Гіпотеза палеолітичної безперервності* (італійський лінгвіст Маріо Алінеї, історик Марсель Отт). Сформульована: 1996 та 2000 року. Згідно з нею гіпотетична праїндоевропейська мова з'явилася в епоху палеоліту, за кілька тисяч років до початка мідного віку або неоліту, що розглядається в сучасній науці як найімовірніший період виникнення прамови. Основними прихильниками цієї гіпотези є лінгвіст Маріо Алінеї, історик Марсель Отт та інші вчені, які об'єдналися в «робочу групу теорії палеолітичної безперервності».

Теорію палеолітичної безперервності викладено в роботі Алінеї «*Origini delle Lingue d'Europa*», опублікованій у двох томах у 1996 та 2000 році.

Відповідно до теорії палеолітичної безперервності, поява індоєвропейських мов було пов'язане з прибуттям людини розумної до Європи та Азії з Африки в період верхнього палеоліту. У цьому випадку, по суті, передбачається, що праїндоевропейська мовна спільнота є ровесником людини як виду (як мінімум — на європейській території) і, таким чином, заперечує доіндоєвропейську людність Європи. Теорія палеолітичної безперервності, на противагу курганній гіпотезі, здебільшого ототожнює індоєвропейців зі «Старою Європою» Марії Гімбутас. Теорія палеолітичної безперервності приписує Курганну культуру (яка традиційно сприймається як рання індоєвропейська) змішаним уральсько-тюркським народам. Ця гіпотеза аргументується хибною мовною ідентифікацією приналежності етрусків до уральської групи правенгрів.

Резюме. Вищевказана гіпотеза повністю суперечить даним лінгвістики, археології, етногенетики, письмовим джерелам та матеріальним свідченням.

Найпоширеніша, нині, серед лінгвістів та археологів курганна гіпотеза [див.11] передбачає, що прабатьківщиною індоєвропейців була територія Північного Причорномор'я у межиріччі Дніпра та Волги. Згідно з курганною гіпотезою індоєвропейці були напівкочовим народом степових районів сучасних сходів України та півдня Росії, у V—IV тис. до н. е. З предками індоєвропейців зазвичай співвідносять населення, середньостоговської, самарської та ямної культур. Курганна гіпотеза висвітлює лише частину процесу формування

Індоевропейської спільноти, не дає відповіді на питання формування мови індоевропейської спільноти, не пояснює наявності глибинних культурних та етнічних зв'язків з регіоном Малої та Центральної Азії, що передують експансії індоевропейців, не пояснює конкурентних переваг індоевропейців.

Пов'язаним із гіпотезами формування Індоевропейської спільноти є питання прабатьківщини Індоевропейців, тут ми спостерігаємо такий самий розбрід та хитання [див.17].

На сьогодні головними конкуруючими гіпотезами розташування індоевропейської прабатьківщини є:

1) **східноєвропейська або «степова», «курганна» гіпотеза** (лінгвісти А. Шлейхер, О. Шрадер 1890, Т. Бенфей, Т. Сулімірський 1968; археологи Е. Вале, Г. Чайлд 1926, М. Гімбутас, Дж. П. Меллорі 1989)

2) **північноцентральне європейська гіпотеза** (лінгвісти Л. Гейгер, Ю. Покірний, Г. Хірт, Ф. Шпехт, Г. Дечі та Дж. Крюгер 2000; археологи, антропологи та історики К. Пенка, М. Мух 1902, Г. Косінна, Г. Швантес, Л. С. Клейн 2010)

3) **південноцентральне європейська або «балканська» гіпотеза** (лінгвісти Дж. Девото 1962, І. М. Дьяконов 1982; археологи П. Боск-(і-) Жимпера 1960, Х. Хенкен, Я. Маккаї 1991)

4) **близькосхідна, західноанатолійська або передньоазіатська «вірменська» гіпотеза** (лінгвісти М. Мюллер, Т. В. Гамкрелідзе та Вяч. Нд. Іванов 1984; археологи К. Ренфрю 1987, П. М. Долуханов 1984, М. зв.

5) **гіпотеза «широкої прабатьківщини» (вся Європа або її істотна частина)** (лінгвісти Н. С. Трубецької, Г. Крае, В. П. Шмід; археологи та історики Г. Кюн, К. Яжджевський, Л. Кіліан 1983, А.Хойслер 1985, Л. Л. Залізник, С. В. Конча)

6) **гіпотеза В. О. Сафронова** (1989 р.), поєднує риси північноцентральноевропейської, південноцентральноевропейської, східноєвропейської та частково західноанатолійської гіпотез

7) гіпотеза «циркумпонтійського вогнища» Є. М. Черних 1987, що поєднує концепти східноєвропейської та близькосхідної гіпотез.

На думку ряду дослідників, мовні дані вказують на наявність у пра-індоєвропейській мові слів, що позначають сніг, бук та лосось, на безліч термінів, пов'язаних з розведенням коней, але на відсутність єдиного позначення моря та пов'язаних з ним понять, - свідчить про те, що прабатьківщина індоєвропейців перебувала у глибині материка. Жодна з перелічених гіпотез Прародини, також не відповідає повною мірою даними генетики, археології, лінгвістики.

Розглянемо докладніше переваги та недоліки основних конкуруючих гіпотез розташування індоєвропейської прабатьківщини на сьогоднішній день.

1. Східноєвропейська чи «степова», «курганна» гіпотеза

Переваги

Правильно фіксує етнічну та культурну приналежність однієї з двох основних етнічних потоків з урахуванням якого відбувалося формування частини Індоевропейської сім'ї народів.

Докладно описує один із етапів етногенезу народів, які увійшли до Індоевропейської мовної родини.

Частково описує культурну складову етнічного ядра частини народів Індоевропейської спільноти.

Недоліки

Відображає лише частину процесів та етапів етногенезу народів ядра Індоевропейської спільноти.

Вищевказана гіпотеза не пояснює ранній зв'язок індоєвропейців з територією Балкан, не пояснює поширення індоєвропейських мов у прив'язці до домінуючої гаплогрупи R1b у ямної археологічної культури, не пояснює процеси формування та еволюції мови, не дає відповіді на питання формування мов та язків з регіоном Малої та Центральної Азії, що передували експансії індоєвропейців, не пояснює конкурентних переваг індоєвропейців.

2. Північноцентральна європейська гіпотеза

Переваги

Пояснює домінанту доліхоцифалів серед народів первинного ядра Індоевропейської спільноти, деякі спільні культурні особливості, зокрема особливості сакральної традиції.

Недоліки

Не пояснює наявність кількох етнічних та мовних складових виявлених серед Індоевропейських народів

Непояснює тісні зв'язки та симбіоз з народами та територіями Балкан, Приазов'я, Малої Азії, Західного та південно-західного Кавказу, Центральної Азії

3. Південноцентральна європейська чи «балканська» гіпотеза [див.18]

Переваги

Відбиває частину процесу етногенезу однієї з основних гілок на базі яких було сформовано Індоевропейську спільноту

Недоліки

Вищезазначена гіпотеза не відображає більш ранньої зв'язку індоевропейців з іншими регіонами Євразії, не пояснює зв'язків індоевропейців з Малою та Центральною Азією, не пояснює мовної та етнічної еволюції ядра індоевропейської спільноти.

4. Близькосхідна, західноанатолійська чи передньоазіатська «вірменська» гіпотеза [див.36, 3]

Переваги

Правильно визначає один із районів вторинного етногенезу Індоевропейської спільноти, пояснює тісний зв'язок етнічного ядра народів Індоевропейської спільноти з регіоном (Малої Азії), симбіоз та культурні та сакральні запозичення.

Недоліки

Вищезгадана гіпотеза не дає відповіді на питання етнічної домінанти представників північного європеоїдного типу доліхоцифалів, що в індоевропейській спільноті, не пояснює наявність загальних смислових зрозуміти мови, не пояснює сам процес утворення індоевропейської спільноти.

5. Гіпотеза «широкої прабатьківщини» (вся Європа чи її істотна частина)

Переваги

Охоплює більшу частину територій, де протікали кілька етапів етногенезу народів ядра Індоевропейської спільноти

Недоліки

Не пояснює наявності кількох мовних та етнічних складових, які брали участь у формуванні Індоевропейської спільноти, тісні зв'язки з регіоном Малої Азії, південно-західного Кавказу, Егеїди...

6. Гіпотеза В. О. Сафронова (1989 р.), поєднує риси північноцентральноевропейської, південноцентральноевропейської, східноевропейської та частично західноанатолійської гіпотез

Переваги

Охоплює більшу частину територій первинного та вторинного етногенезу Індоевропейської спільноти

Недоліки

Не дає відповіді про етнічні та мовні складові Індоевропейської спільноти, особливості організаційного ядра, сакральну традицію, конкурентні переваги

7. Гіпотеза «циркумпонтійського вогнища»

Переваги

Охоплює частину територій первинного та вторинного етногенезу Індоевропейської спільноти

Недоліки

Не дає відповіді про етнічні та мовні складові Індоевропейської спільноти, особливості організаційного ядра, сакральну традицію, конкурентні переваги

Загальні помилки для всіх семи перерахованих гіпотез:

1. Жодна з перерахованих гіпотез не розглядає Індоевропейську спільноту як Цивілізаційну модель з її особливими ознаками та характеристиками, у тому числі, ментальність, особливість світогляду, сакральний та організаційний стрижень.

2. Жодна з гіпотез не розглядає комплекс конкурентних переваг організаційного ядра Індоевропейської спільноти

3. Жодна з гіпотез не передбачає кілька етапів формування та кілька центрів формування Індоевропейської спільноти.

4. Жодна з гіпотез не розглядає причини діалектного та етнічного поділу основних гілок Індоевропейської спільноти

5. Жодна з гіпотез не відстежує комплексну еволюцію народів Індоевропейської спільноти та її загальні характеристики

6. Жодна з гіпотез не відстежує пряму державну наступність носіїв мовного та етнічного ядра Індоевропейської спільноти

7. Жодна з гіпотез не оперує комплексом накопичених знань щодо народів Індоевропейської спільноти.

8. Жодна з гіпотез не дає точного визначення народів Індоевропейської спільноти.

Висновок. Підбиваючи підсумок за розділом, можемо зазначити, що жодна з існуючих сьогодні гіпотез формування індоевропейської спільноти народів не відповідає повному накопиченому обсягу знань. Саме ця оставина спонукала автора поставити за мету пропонованої магісторської роботи запропонувати несуперечливу модель формування Індоевропейської спільноти.

Розділ 2. ІНДОЄВРОПЕЙСЬКІ МОВИ

Розберемося який сенс вкладається у поняття індоєвропейських мов.

Індоєвропейські мови (іафетичні мови – від Яфета) – зазвичай визначення індоєвропейської сім'ї зводиться до твердження, що це найпоширеніша у світі мовна сім'я, дивно, але визначення індоєвропейської сім'ї немає у вигляді загальновизнаного поняття досі. Відповідно до поглядів деяких сучасних мовознавців, Індоєвропейська мовна сім'я є частиною макросім'ї ностратичних мов. Загалом про що докладно викладено нижче сам термін «індоєвропейські» не є коректним, оскільки відображає мовну спільнота виявлену у двох регіонах (Індії та Європі), проте «індоєвропейська» мовна сім'я охоплює й інші географічні простори.

Термін «індоєвропейські» ніяк не відображає реальну етнічну складову і є лише абстракцією. Більш правильним є термін, який використовується в німецькій науковій літературі, - «індогерманські», однак і він є некоректним.

Походження. Орієнтовно встановлено, що індоєвропейські мови відокремилися орієнтовно 4-3 тисячоліття до н.е., йдеться про появу ядра індоєвропейських мов, які згодом набули поширення на території Європи та Індії, чи то йдеться про час просування групи мов, які набули поширення одночасно на території Європи та Індії, - не уточнюється.

В даний час набула поширення гіпотеза про те, що праіндоєвропейська мова раніше входила в якусь ностратичну сім'ю, що об'єднує цілу низку мов та мовних сімей за наявністю загальних ознак, однією з яких є Аблаут.

Слід згадати й гіпотезу двох прародин (Міллер), розвиток цієї гіпотези виконано Т.В. Гамкрелідзе та В.В. Івановим: припущення, що «індоєвропейська» мова склалася в результаті симбіозу двох неспоріднених мов (Е. Форер); припущення про те, що індоєвропейські міграції необхідно розглядати не як тотальну етнічну експансію, а як перенесення індоєвропейських мов частиною населення симбіоз з різними етносами, при якому індоєвропейські мови

починають домінувати на новому місці, таке припущення дозволяє пояснити різноманітність антропологічних критеріїв.

Склад. Індоевропейська сім'я включає: слов'янську, балтійську, німецьку, кельтську, італійську, романську, іллірійську, грецьку, анатолійську (хетто-лувійську), іранську, дардську, індоарійську, нурістанську, албанську, вірменську мови.

Мал.1 Карта індоевропейських лінгвістичних ареалів Кентум (синій) та Сатем (червоний) близько 500 г. до н. е.

Розподіл індоевропейських мов на ареали Кентум і Сатем відповідає двом основним гілкам роду Ра, носіїв відповідно гаплогруп R1b (Кентум), R1a1a (Сатем). Частина ареалу раніше умовно індоевропейських мов було придушено новими симбіотичними мовними хвилями, зокрема, фінно-угорською та тюркською, проте навіть у існуючому вигляді ми спостерігаємо явну наявність двох базових гілок індоевропейської спільноти. Розподіл індоевропейських мов на сімейство Кентум і Сатем виконується за вимовою чисельної зі значенням «сто», від латинського *centum* та авестійського *satəm* [див. 37].

До групи «сатем» входять: індоіранські, нурістанські, балтські, слов'янські, албанська, вірменська, фракійська, дацька мови. До групи «кентум» (за К. Бругманном) входять: італійська, кельтська, німецька, грецька, можливо венедська (дивно) давньомакедонська, іллірійська, тохарська мови. Для

правильного визначення що ж насправді є групою Індоевропейських мов, необхідно дати відповідь про первинне мовне та етнічне ядро.

2.1. Ностратична мовна сім'я

Для нас ця гіпотеза є важливою, оскільки дозволяє побачити кілька важливих аспектів:

1. Усі мови Ностратичної сім'ї мають опосередковані ознаки кривності, що також опосередковано підтверджує викладену мною універсальну природу мов світу побудовану з урахуванням бінарного кодування;
2. Запропоновані гіпотези прабатьківщини Ностратичної сім'ї різко різняться (зокрема, - Близький Схід і преледникова зона Євразії), насправді підтверджують, те що, що Індоевропейська сім'я склалася з урахуванням кількох мов, частина з яких, неродинні;
3. Час розпаду ностратичної сім'ї дозволяє встановити час початку формування мовного та етнічного ядра Індоевропейських народів.

Ностратичні мови (від лат. *noster*, р. п. *nostrātis* «наш», «нашого кола») — передбачувана макросім'я мов, поєднує кілька мовних сімей та мов Європи, Азії та Африки (у тому числі, - алтайські, картвельські, дравідійські, індоевропейські, уральські, чукотсько-камчатські та ескімосько-алеутські мови [див. 21]).

Однією з непрямих ознак існування такої мовної родини є подібність деяких найважливіших займенників (зокрема, «я», «ти», «хто» і «той») у багатьох мовах. Відповідно до глоттохронологічних розрахунків С. А. Старостіна час розпаду праностратичної мови 12 - 10 тисячоліттями до н. е. Відповідно до чисельних методів (опубліковано 2013 р. Mark Pagel et al.), розпад праностратичної мови міг статися близько 15 тисяч років тому (початок 13-го тисячоліття до н. е.), котрий пов'язують із завершенням останньої льодовикової доби.

За А. Бомхард і К. Ренфрю прабатьківщиною ностратичних мов вважається Близький Схід, що пов'язано з експансією нащадків кебарської та зарзійської археологічних культур.

За С.Є. Яхонтовим (відповідно до реконструкції лексики) прабатьківщина ностратичних мов у лісовій зоні Поволжя, Південного Уралу та Західного Сибіру, близько до передбачуваної прабатьківщини уральських мов. Цю гіпотезу підтримують Н. А. Ніколаєва та В. О. Сафронов, пов'язуючи поширення ностратичних мов з постсвідерськими археологічними культурами, які поширилися в Євразії.

За В.В. Напольських (дослідження лексики) розпад ностратичної прамови (відділення західної групи від східної) слід віднести до 10—12 тис. до н. е.

Поширення ностратичної спільноти від прильодовикової зони Євразії від Північного Причорномор'я до Забайкалля, що підтверджується археологічною спільністю таких палеолітичних культур, як мальтинсько-буретська, Костенки, Сунгір, Оріньяк (переважна домінанта Y-хромосомної гаплогрупи R).

Розпад ностратичної спільноти можливо пов'язаний з кінцем останнього заledenіння, під час якого приледникове озеро Західного Сибіру утворило Тургайський стік в Аральсько-Каспійський басейн, відокремивши західноностратичну групу від східної.

Всі вищезазначені теорії відображають лише частину об'єктивної картини, а саме поширення носіїв гаплогрупи R через прильодовичну зону Євразії від Північного Причорномор'я до Забайкалля зі сходу на захід, що справді підтверджується археологічною спільністю таких палеолітичних культур, як Мальтинсько-Буретська, Костенки, Сунгір, Оріньяки (переважна домінанта Y-хромосомної гаплогрупи R).

Еволюційним продовженням цього населення стали дві гілки роду Ра (гаплогрупа R1a1a, - найбільш рання локалізація біля історичної Фракії (зокрема північний схід Балкан) і гілка гаплогрупи R1b, - Приазов'ї, північно-західне Передкавказзя).

Наступним етапом цієї спадщини стала Свідерська археологічна культура. Щодо позначеної Кебарської та Зарзійської археологічних культур, то вони є предковими для другої гілки (майбутній рід Іло у форматі культури Чатал Гуюка), яка сформувала основну масу населення в Анатолії, Малій Азії,

Міжріччі р. Тигр і Євфрат до 5-го тисячоліття до н. (Халафська культура та культура Убейд відповідно).

До ностратичних відносяться: алтайські, картвельські, дравідійські, індоєвропейські, уральські. Афразійські мови виділяють окремо. За С. А. Старостіном до ностратичної сім'ї можна віднести ескімосько-алеутські та чукотко-камчатські мови. Ностратичні мови поділяють на західні та східні.

Західноностратичні мови: Індоевропейські, Картвельські, Шумерська (За Алланом Бомхардом), Тірренські (За С.А Старостіном). Віднесення Шумерської та Тірренської мов до гіпотетичної ностратичної сім'ї вважаю неспроможним, оскільки обидві мови є еволюційним продовженням загальної балто-фінської мови сформованої у Верхньому та Середньому Поволжі [див. 25, 27, 29].

Східноностратичні мови: Алтайські, Дравідійські, Уральські, Еламська (За С.А Старостіном), Ескімосько-алеутські (За С.А Старостіном), Юкагірські (За С.А Старостіном), Чукотсько-камчатські (За С.А Старостіном).

Віднесення Дравідійських та Еламських мов до ностратичних мов вважаю неспроможним, оскільки обидві мови мають змішану основу. Дравідійські мови сформовані на основі протослов'янської та протокартвельської мови (обидві споріднені) та протобалтської мови; Еламська мова є змішаною мовою на базі протослов'янської та протокартвельської [див. 27, 29, 30].

Характерною рисою ностратичних мов є присутність звуку [m] у форм особистого займенника 1 особи од. числа, та звуку [t] (як варіант - [d], [s], [č], [š] і т. д.) – 2 особи од. числа.

Західноностратичні мови розвинули аблаут, характерна риса мов сформованих на базі протослов'янської мови, в якій для кожного часу використовувалися свої стійкі дієслівні форми [див. 27].

Індоевропейські мови (як похідна частина ностратичних).

В даний час існують частково правильні міркування про те, що індоєвропейські мови сформовані на базі двох неспоріднених мов, від себе додам, - сформовані на базі двох споріднених і однієї неспорідненої мови, а саме протокартвельської і протослов'янської (родинні мови) і протобалтської до двох

перерахованих вище [див. 27, 30]. Помилковим є віднесення праїндоевропейської мови до картвельських, ближчі до істини ті, хто вважають праїндоевропейську змішаною мовою, на яку вплинула якась аглютинативна мова типу уральської. Час розпаду Індоевропейських мов-5-е-4-е (4-3) тисячоліття до н. е. На великій часовій глибині методи порівняльно-історичного мовознавства – непридатні.

2.2. Аблаут

Абла́ут — чергування голосних у складі однієї морфеми, голосні часто виступають у вигляді внутрішньої флексії. Аблаут має свої особливості в індоевропейських мовах [див. 32].

Аблаут зустрічається в афроазійських, картвельських та нахських мовах, мовах уральської та алтайської мовної сім'ї. Явище Аблаута цікаве як загальний ознака у родинних мов, воно дозволяє відстежити еволюцію мови як явища (див. висновок у розділі).

2.3. Мова етнічного ядра

Одним із ключових питань у контексті формування Індоевропейської спільноти є питання мови її первинного ядра.

Нині точно встановлено, що первинна етнічна експансія народів ядра Індоевропейського ядра пов'язані з поширенням балто-слов'янських мов, у тому числі пізніше виділяються мови умовно германської групи. Одна з найдавніших мов, що належать до балто-слов'янських мов є фракійська мова. Враховуючи встановлений факт просування носіїв фракійських (балто-слов'янських) мов не тільки на захід, а й на схід, у Приазов'ї і далі, ще в 5-4 тис. до н.е., є достатні підстави припускати, що первинне ядро народів Індоевропейської спільноти говорило балто-слов'янськими мовами.

Про приналежність Фракійської мови як і первинно Іллірійської до балто-слов'янських мов відомо давно, тут можна згадати одне з племен Медів-Мійдійців, - Буда (Будінов), які згадуються у Геродота і безпосередньо брали

участь в етногенезі слов'ян (і не тільки); твердження видатного імператора Східної римської імперії Юстиніана про своє слов'янське походження (родом із фракійського племені Мезов), роботи Чорткова, який класифікував напис на стелі Буса як пелазго-фракійський (балто-слов'янський); твердження Хронографа 16-го століття «Сказання про Словен і Русь і місто Словенську», де побічно вказується про спорідненість Ільмери та Слов'ян (Ільмера дружина Словена) та їх переміщення з території Північних Балкан та Причорномор'я; прямі вказівки в хибно спростовуваній Довелесовій книги, Велесовій книги, де прямо зазначено, що Іллірійці це Ільмера (народ Мара-Меря); ототожнення правителя на території України з Гетами (Геть ман), де Гети один із найвідоміших екзоетнонімів фракійських племен; ряд середньовічних авторів, наприклад, Вінко Прибоєвич, ототожнювали фракійців з ранніми балто-слов'янами (підтверджується сучасними генетичними та лінгвістичними дослідженнями), та багато іншого.

Сучасні праці з цієї теми, збираючись ігнорувати попередній балто-слов'янський етап, намагаються класифікувати фракійську мову як балтську, хоча загальновідомо, що балтські мови виділяються з балто-слов'янської пізніше. Явні ознаки балтської складової виявлено:

- Йонасом Басанавічюсом (навів список з 600 збігаються слів фракійської і балтської);
- Іван Дуриданов (200 відновлених Дуридановим фракійських слів найбільше збігів (138) є в балтських мовах, в основному, в литовській);
- Мірча М. Радулеску (класифікував дако-мезійську та фракійську мови як балтські мови);
- Харві Майер (дацька, і фракійська мови, як на балтські мови);
- Юрате Росалес (дацьку та фракійську як балтські мови), і ще низку дослідників.

Традиційне суфіксне закінчення «іс» («ес») пов'язане з домінантою раніше в регіоні Балкан і всього Північного Причорномор'я балтської складової (наприклад, Геркул (ес), Ахіл (ес))

Фракійська мова утворює близьку групу з балтською, дакійською та пеласгійською мовами (протослов'янський компонент), тобто ще за часів античності мова Фракійської спільноти була умовно балто-слов'янською

2.4. Зона етнічного та мовного контакту

Встановлено, що індоєвропейські мови сформовані в зоні етнічного контакту кількох мовних хвиль. Виходячи з даних етногенетики маємо дві споріднені гілки (R1a1a, R1b), еволюційне продовження носіїв гаплогрупи R з Південного Сибіру [див. 35], які в районі Причорномор'я є прибульцями, зони інтенсивних контактів з протослов'янами з мови (переважно носії гаплогрупи J2) та протокартвелами (носії гаплогрупи G), чітко встановлені, - це Північні Балкани та Приазов'я відповідно. Саме із зазначеними регіонами слід пов'язувати утворення двох базових мовних гілок Індоевропейської спільноти - Сатем та Кентум.

Висновок. Сам термін Індоевропейська спільнота не є коректним і не відображає реальну етнічну та мовну складову та підлягає коригуванню.

Більшість дослідників не звертають уваги на етнічне підґрунтя наявності двох основних гілок Індоевропейської спільноти, хоча вона вже має на увазі кілька центрів формування. Гіпотеза наявності ностратичної сім'ї відображає об'єктивний фактаж, проте для правильної відповіді про природу цієї мовної сім'ї необхідно дати відповідь на питання про природу самої мови людини, тому якщо сама методологія дослідження відокремлення та еволюції мов за допомогою глоттохронології відображає правильні принципи розвитку, проте без відповіді на питання природі мови людини вона безглузда.

Природа мови визначається самою природою людини як виду, основа всіх мов світу бінарне звукове кодування, яке пов'язане із самим процесом мислення та чуттєво-емоційного сприйняття людини, її антропології як виду [див. 27].

Основою всіх мов світу, таким чином, є мова бінарного звукового кодування. Загальні риси мов світу пов'язані саме з цим фундаментальним

фактором, фактор тривалого спільного проживання, обміну чи запозичення є вторинним для еволюції мов.

Явище Аблаута обумовлено тим, що передача часу дії виконувалася раніше спеціальної дієслівної формою, тобто. одна й та ж дія передавалася різними дієслівними формами залежно від часу. У міру еволюції мови, його зайва громіздкість була виправлена введенням загальних правил універсальних оборотів у вигляді дієслівних форм, проте найбільш уживані спеціальні тимчасові дієслівні форми продовжували вживатися в ряді мов і далі, такі дієслівні форми, наприклад, в англійській мові називаються неправильними в інших мовах у вигляді залишкового явища ми спостерігаємо чергування голосних звуків (Аблаут).

Таким чином, у всіх мов, що мають Аблаут, раніше для однієї і тієї ж дії використовувалися спеціальні дієслова, дана ознака опосередковано може свідчити про наявність у давнину якоїсь спільної мови, або про універсальні принципи еволюції для всіх мов світу. Ймовірна мова первинного ядра Індоевропейської спільноти – балто-слов'янська (фракійська) мова. Зона етнічного та мовного контакту – Північні Балкани та Приазов'я. Саме із зазначеними регіонами слід пов'язувати утворення двох базових мовних гілок Індоевропейської спільноти – Сатем та Кентум.

Розділ 3. БАЗОВА КОНЦЕПЦІЯ

Визначено базову концепцію як наявність загального етнічного, мовного та організаційного стрижня. Виходячи з викладеної у попередніх розділах аргументації, сформулюємо проміжні положення, від яких відштовхуватимосся в подальшому дослідженні.

1. Все мовні сім'ї сформовані на базі стійких цивілізаційних центрів, основа яких найбільші держави давнини. Таким чином, у цьому контексті дослідження має бути спрямоване на виявлення центру етнічної консолідації, центру державотворення та основний компонент у вигляді державотворчого народу.

2. Все процеси етногенезу є динамічними, у зв'язку з чим, прив'язка мовної сім'ї до сучасних держав, чи супердержав давнини, може розглядатися як місце концентрації, тобто мовні сім'ї завжди виходять за межі держави основи, проте сама держава (центр концентрації) є невід'ємним атрибутом для збереження мовної сім'ї та носіїв первинної еталонної етнічності. Таким чином, необхідно відновити пряму спадкоємність держав, які є «будинком» для збереження етнічності та мови, супердержави основи.

3. Ядро формування мовної спільноти завжди має кілька гілок формування, оскільки в рамках будь-якої супердержави (ядра концентрації) завжди знаходяться кілька етнічних та мовних груп. Таким чином необхідно встановити основні етнічні та мовні потоки на базі яких було сформовано супердержаву – основу.

4. Формат контролю цивілізаційної зони у межах якої формується мовна сім'я завжди передбачає прямий чи опосередковий контроль влади. При прямому контролі всі поточні процеси здійснюються конкретним народом домінантом, при непрямому контролі управління процесами здійснюється за допомогою паразитарного або симбіотичного методу, для реалізації якого необхідна наявність замкнутої кланово-корпоративної структури конкретного домінуючого етносу. У «світовій» державі управління завжди здійснюється за допомогою замкнутої кланово-корпоративної еліти у вигляді конкретного

народу. Така еліта повинна мати загальну ментальність, загальну організаційну структуру, загальну сакральну структуру з відповідним домінуючим культом. Таким чином, необхідно встановити базовий культ, базову еліту та базову форму організації процесу управління, на основі яких була сформована етномовна спільнота.

5. У процесі своєї еволюції етномовна спільнота здійснює переміщення, у зв'язку з чим, прив'язка конкретного народу або етномовної спільноти (сім'ї) не повинна здійснюватися до будь-якої території, а розглядатися як єдиний динамічний процес.

Таким чином, необхідно відновити основні переміщення базової етномовної спільноти та її еволюцію. Процес формування «індоєвропейської сім'ї» народів має бути відстежений у таких площинах:

1. Еволюція домінуючого культу та базового світогляду на його основі;
2. Симбіоз домінуючого культу та базових культів інших симбіотичних гілок етногенезу;
3. Еволюція загальних рис формування та функціонування організаційної та сакральної еліти (побудови держави);
4. Еволюція базових етнічних гілок та їх симбіоз;
5. Базові держави та відповідні їм археологічні культури як ядра загальної цивілізаційної моделі «індоєвропейської сім'ї» народів;
6. Еволюція мови первинної Фракійської (балто-слов'янської) спільноти та формування на її основі нових етномовних спільнот;
7. Виявлення прямого еволюційного зв'язку між сучасними та давніми народами, що належать до умовної «індоєвропейської сім'ї».

3.1. Індоевропейська сім'я народів як цивілізація

Розглянемо Індоевропейську спільноту як особливу цивілізаційну модель, що дозволить чітко виявити коло народів носіїв цивілізаційної моделі, еталонну етнічну, мовну та етнічну складову.

Спрощено сучасне поняття *цивілізація* можна визначити, як наявність сталої спільноти з урахуванням загальної культури, мови, походження, ментальності, а найголовніше самоідентифікації, вторинним ознакою цивілізації, є й спільнота території, та її наявність необов'язково.

Слід зазначити, що поняття цивілізації нерозривно пов'язані з певним стандартом – центром цивілізації, що є її ядром, цей стандарт формується завжди конкретної етнічної спільнотою, має свою державу. Саме на основі цього зразка, що містить у собі зразок мови, зразок культури, зразок ментальності, зразок етнічності, в міру перетворення держави зразка на Всесвітню державу і формується, що ми називаємо Цивілізацією.

Ключовою ознакою цивілізаційної моделі є її Стійкість. Безліч народів створювали свої могутні держави, але через зовсім невеликий час ці держави зникали, а згодом зникали і самі народи, що їх створили. Стійкість Цивілізаційної моделі визначається не лише широтою чуттєво-емоційного сприйняття (визначає мотивацію до дії) еталонного ядра, не лише здатністю до надзусиль (визначає Волю в досягненні мети), але впершу чергу, здатністю до симбіозу (здатність брати та віддавати краще) з іншими народами та їх конкретними носіями

Цивілізаційна модель завжди більше, ніж межі будь-якої Глобальної держави, і будучи народженою, має цикл життя на багато перевищує цикл життя держави, проте в її основі продовжує знаходитися держава і народ, який є прямим наступником тих, хто сформував цю Цивілізаційну модель. Спроби підтримки Цивілізаційної моделі без етнічного еталонного національного ядра конкретного народу, який є її основою безглузді, бо в такому випадку знеособлюється сама модель і така Цивілізація зникає, просто не може бути Англо-саксонської цивілізації без їхніх нащадків, не може бути китайської цивілізації без народу Хань, не може бути Індоевропейської спільноти без роду Ра. Еталонне етнічне ядро є мірилом для всієї цивілізаційної моделі, його Народ носій завжди! Несе всю повноту влади! Формує вектор розвитку та Шляхи! Що передбачає право і відповідальність безумовного пріоритету.

Розібравшись у тому, що ми маємо на увазі під Цивілізацією, визначимо, що ж така держава і що таке народ, що лежить в її основі.

Держава – це суспільний договір громадян, які в обмін на захист, порядок, самореалізацію, поступаються частиною своєї особистої свободи та частиною своїх доходів. Будь-яка модель держави, яка не реалізує базові потреби будь-якого об'єднання (захист, порядок, самореалізація) або реалізує їх гірше за сусідів приречена на загибель, тому що просто втрачає свою громадську базу.

Як і будь-який фізичний об'єкт гармонійна держава існує тільки в балансі двох початків, двох потоків, того, що концентрує (об'єднує) і того, що розосереджує (розсіює). Що стосується державою перший потік уособлює Центральна влада, другий- місцеве самоврядування та громадські організації громадян, які пов'язані з діяльністю центральної влади. Перекіс у бік Центральної влади завжди наводить тиранії та позбавляє громадян мотивації до праці, підприємництва, самого життя. Перекіс у бік місцевого самоврядування призводить до розпаду держави. Усі інституції держави, придумані людьми протягом тисячоліть покликані зберігати Баланс зазначених потоків, відмінності лише у межах допустимого враховують національні особливості та ментальність.

Тепер дамо визначення, а що таке *Народ*.

Більшість авторів вкладають у це поняття спільнота культури, мови, походження, однак, ключовим є свідомо самоідентифікація, невід'ємним атрибутом якої є наявність національної гордості, бо ніхто не захоче самоідентифікувати себе з рабом, п'яницею, підонком чи дурнем. Неважко помітити з ким на сьогоднішній день асоціюється російська в масовій свідомості і навіть не про народів сусідів.

Потрібно розуміти, що Народ це не населення. Народ завжди має власну організаційну та сакральну вертикаль (Еліту), найвищою реалізацією яких є Держава та Віра (Церква), при цьому перша складова забезпечує кращу реалізацію захисту, порядку та самореалізації своїх співгромадян, друга формує Шлях та бачення Розвитку.

Будь-який народ явно чи неявно ділиться за варновим пірамідальним принципом, який є відображенням розгорнення системи СД у людському співтоваристві. Кожній варні відповідає своя мотивація та свій психотип, за наявності балансу двох вищезгаданих потоків, наявності власного організаційного та сакрального стрижня, перетікання потенціалу (кількість носіїв тієї чи іншої варни) у межах державної системи управління відбувається автоматично в рамках піраміди психотипів.

Порушення балансу призводить до диспропорції та руйнування всієї системи держави. Порушення вільного перетікання потенціалу є основною умовою Стійкості всієї системи, оскільки члени варнової системи є елементами динамічної системи, кожен із яких змінює свої параметри (мотивацію протягом життя) – реалізація цього принципу відображена поняттям «оновлюваність та зміна влади». Потрібно розуміти, що перехід людини з варни до варни та її просування соціальними сходами в гармонійному суспільстві є Фізичним процесом Духовного зростання і при досягненні вершин влади ця людина вже перебуває у стані внутрішньої потреби Громадського Служіння.

Якщо державна система не пластична (відсутня оновлюваність та зміна влади, відсутня реальна національна організаційна та сакральна еліта Народу, влада має паразитарний характер) на вершині соціальної піраміди виявляється людина чи група людей, які керуються особистим комфортом, прибутком, владою як такою, але не внутрішньою потребою до Громадського Служіння, така система починає стрімко деградувати, а соціальні інститути покликані забезпечувати баланс двох потоків набувають характеру мімікрії, а згодом взагалі відкидаються, - кінцевий результат, зникнення мотивації у Народу, який позбавлений природного організаційного та сакрального стрижня перетворюється на аморфне населення, що поступово замінюється більш конкурентними етнічними системами.

Ядро цивілізаційної моделі.

Відповідь сформульована на основі передбачуваної гіпотези, яка нижче за текстом буде перевірена.

1. Ядро Цивілізаційної моделі Індоевропейської спільноти – дві базові гілки давньоуральської мовної та етнічної спільноти на сході це балто-фінські народи (домінанта Балтів, у сучасній термінології). Саме ці народи у своєму розвитку стали базою для триєдиного симбіозу, що власне і відбито «Скіфським епосом».

Нашадки цих народів домінують і нині чисельно біля цілого ряду країн, це носії гаплогруп R1b (переважно заході) і R1a (переважно Сході). Саме їхні нащадки і по всій день визначають домінуючий етнічний образ.

Друга складова, це-протослов'яни.

Третя-протокартвели.

2. Самоназва всіх держав (об'єднань) давнини, що були основою Індоевропейської спільноти та її Цивілізаційної моделі, завжди були пов'язані з культом Ра та його прощовими, а також з походженням еліти за родом Ра. Тому що обидві базові етнічні гілки зводили свій родовід до роду Ра, а свою країну називали Расея- «посів Ра»*, «Руське поле»; «ма се то Ра» -«це земля насіння Ра»*, Мара- Рама-«земля Ра»*, «Ра сenna» («сінно Ар» - спотворено у Старому Заповіті), «Ру арту» (спотворено, - «Ур арту»)-«дім Ра»* Протягом тисячоліть, а «союз Ра» - «Ку Ра» - згідно з інформацією діалогів Платона був сформований раніше 10-го тисячоліття до н.е. («Ат ланд» - «земля батьків»), - організаційною основою величезної спільноти народів Індоевропейської спільноти був рід Ра.

Відмова від визнання цього, це все одно що відмова від батьків, який також позбавляє нас бази-свідомої самоідентифікації. Треба розуміти, що домінацію цього роду із заходу на схід, з півночі на південь, обумовлена реальними конкурентними перевагами цього роду, закріпленими під час багатотисячолітнього відбору та еволюції. Усвідомлення єдності походження правлячої еліти, її ментальність, якості були стрижнем цивілізаційної моделі Індоевропейської общности.

3. Невід'ємним атрибутом Цивілізаційної моделі є наявність власної сакральної еліти, яка формується, за природного порядку людьми, що виконують Громадське Служіння, ця еліта формує Шлях – який у давнину назвався «ВеРа» - «знання Ра» *.

Ключове у сказаному вище – слово «Знання», це Універсальне Знання про людину, Світ і Бога.

Коли Знання замінюється забобонами, вимогою просто «вірити», «вірити» у свою рабську природу, первородний гріх (метод трансляції провини), коли фізична зміна реальності на користь Народу замінюється безглуздим чи відверто шкідливим «ритуалом» – життя припиняється.

На відміну від привнесеного нам «ересью жидовствующих» (рос.) - рабства, наш народ осмислював себе в спорідненості з Богом (Богом Ра). Треба нарешті прямо і чесно сказати, що заміна «ВеРа» - «знання Ра» * символами якої були Германсуль (Ірмінсуль) – «вилочковий хрест» та рівносторонній хрест [див. 30] , виконана насильно в 17-му столітті разом з приходом до влади династії Романових (це якщо ми говоримо про територію нинішньої рф)

4. Невід'ємним атрибутом будь-якої Цивілізаційної моделі є наявність об'єктивної Історичної традиції, оскільки Історія є не просто наукою, Історія ця наука про управління людською Свідомістю, неможливо створювати і підтримувати Цивілізаційні моделі позбавляючи еталонне етнічне ядро національної гордості, величезного пласта. Загальне коріння традиції та епосу, сакральних знань Індоевропейських народів відомі (нижче наведена еволюція домінуючого культу).

5. Конкурентні переваги:

- в першу чергу, це здатність до реалізації Істинної влади. Здатність до реалізації Істинної влади – це здатність поєднувати множинне в єдине, множинні сподівання людей, в єдину дію на загальне Благо, просто кажучи це здатність створювати симбіотичні спільноти із собою на чолі. Саме така здатність роду Ра та його нащадків, дозволяла створювати в найкоротші терміни Імперії, а при найближчому та об'єктивному розгляді ми переконуємося, що всі Імперії від США, Великобританії, СРСР, Китаю, Німеччини, Франції, створені на базі організаційної та етнічної спадщини роду Ра.

- вища мотивація до дії визначається більш глибоким і широким емоційно-емоційним спектром переживань (гама переживань). Більш сильна мотивація, породжує сильнішу Волю (високу дисципліну та порядок).

- кланово-корпоративна організація влади на базі орденських структур. Колективна Воля та Відповідальність (общинність, відчуття свого Народу як єдиного організму – Родини (сім'ї), самоврядування на місцях).

- висока мобільність, - дозволяє реалізувати пластичність суспільства, навіть у рамках тоталітарного режиму, за рахунок переміщення пасіонарів від центру на периферію (подвійна вигода-прирошення та освоєння земель, зниження рівня протистояння, виживання пасіонарів)

- військовий характер і право влади (владою викривається лише людина здатна до самопожертви заради інших)

- найдавніша традиція державності - навички створення локальних та глобальних структур.

- слідування природним циклам життя з урахуванням (первинний зміст – Віри), розуміння суті процесів Землі і Небі.

Державне управління і його особливості в рамках Цивілізаційної моделі Индоевропейской общности.

Тут ми повинні висвітлити питання про наявні форми правління, вказати на їхні плюси та мінуси, відзначити характерну форму. Усі форми правління можна звести до двох категорій: демократія та абсолютизм.

Слід зазначити, що ні те, ні інше у чистому вигляді зараз немає, більше, у сучасному розумінні не існували ніколи. Класична демократія це – влада народу – війна, яка має на увазі можливість прямого фізичного попиту та наявність прямої виборності, така модель може бути реалізована для невеликого містечка, якими і були грецькі поліси давнини, вже така демократія має на увазі наявність залежних негромадян, рабів, тобто. по суті своїй, ні про яке загальне виборче право не йдеться. Право голосу мали лише самодостатні власники глави сімей, здатні брати і нести відповідальність не лише за себе, а й за членів своєї сім'ї, у тому числі несуть фізичну відповідальність за державу та сім'ю, із зобов'язанням

прямого військового служіння. Таким чином, загальне виборче право, при якому проста більшість (здебільшого варна трудівників), навіть у разі чесності виборів, обирає владу – абсурдно і не природно, це все одно що зобов'язати дитячий садок (дітей) обрати завідувачку.

Класичний абсолютизм передбачає повну концентрацію влади у руках однієї людини (невеликий групи), більше, весь громадський організм Народу повністю залежить від якостей і виховання спадкоємців. Знаходження на троні дегенерату часто призводить до загибелі держави і Народу. Плюс демократії-залучення Народу в управління і наявність зворотного зв'язку між владою і Народом, обиральність влади.

При демократії завжди є кілька центрів впливу, які формують свої кланово-корпоративні структури, суспільство стає ареною перманентної боротьби, а у разі перемоги одного з центрів, суспільство трансформується у напрямі абсолютизму.

Плюс абсолютизму-мінімізація потрясінь, пов'язаних з приходом до влади випадкових людей, часто людей розумово та фізично неповноцінних, ущербних, які прагнуть компенсувати свою ущербність маніакальною жагою влади під час реалізації загального виборчого права. При абсолютизмі, визначальним стає бюрократичний організм, який набуває кланово-корпоративного характеру. Бюрократичний організм вкотре утвердившись, захищає «стабільність», а за фактом монополізує владу, усуваючи будь-який зворотний зв'язок із Народом, пригнічуючи будь-який природний прояв конкуренції, а отже, зупиняє розвиток.

Розуміючи всі плюси і мінуси ще в давнину були вироблені форми правління, що мають Змішаний характер.

Форма правління та ознаки Цивілізаційної моделі Індоевропейської спільноти.

1. Наявність родового стрижня влади – рід Ра (наприклад, - див. Ступінні книги та ін.), про що свідчить вся титулатура Індоевропейських народів (Раса (саРа, Расени) - Реса(и)- Руса(и); «са Ра»- Сар- Царь; «Ке са Ра» - кесарь; «ко Ро

ле»- король, «ТоРа» (Тор) - «ТоРе»- «Тар» (хан)- «ТуРу»; ПоРа (Пор, Паралати, Парадати)- ПеРе («пе Ре (са)»- Перси, Перей –Перун) ...)

2. Влада могла бути отримана лише при прийнятті прямого військового служіння (наприклад, - вітязі, бояри, дворяни ...)

3. Влада будувалася з урахуванням ієрархії у межах кланово-корпоративної структури роду Ра, яка мала на увазі, як наявність походження за родом Ра, так і наявність власних особистих якостей необхідних за для Громадського Служіння.

4. Влада мала на увазі виборність, проте вибори проходили зі змішаним представництвом різних варн, при цьому пропорційність представництва була зі зворотною домінантою (відаючих (жреців), витязів, весей, трудівників) – наприклад, формат Земських соборів.

5. Сакральна та організаційна вертикаль були дуальні (одне без іншого не існувало), державу завжди очолював Жрець-правитель, вищої духовної посвяти. Такі жерці-воїни виховувалися цілеспрямовано і проходили цілу низку посвячень і випробувань, спрямованих на вироблення та виховання навичок Управління державою, лише після входження у стан внутрішньої потреби Громадського Служіння, злиття Волі жерця-воїна з волею Бога, така людина набувала влади.

6. Характер організації влади – орденська структура (дивись запрошення кланово-корпоративної структури князя на князювання).

7. Высшая влада мала на увазі відмову від особистої власності, сім'ї, людина переставала належати собі, її життєвою функцією ставало Суспільно Служіння. Таке Суспільне Служіння виконувалося довічно або до втрати дієздатності.

8. Вищий правитель міг бути скинутий Загальними Зборами роду Ра – формат Земських соборів, казачья Рада тощо.

Така система поєднувала виборність, проте ця виборність мала кілька рівнів або обмежений характер (аналог частково реалізований у США – дворівнева система виборів) що допускала до виборів лише самодостатніх людей, які здатні нести відповідальність не лише за себе, а й за суспільство, не допускала випадкових людей до влади.

Наявність родового стрижня роду Ра, що має спадкові закріплені здібності до управління, мінімізувала ризик приходу до влади ущербних людей. Передача влади у межах роду Ра, мінімізувало потрясіння суспільної системи. Таким чином, система влади в Цивілізаційній моделі Індоевропейської спільноти була змішаною. Розвитком такої системи стали ціла низка традицій влади як на Заході, так і на Сході, Півдні та Півночі.

У Європі продовженням такої системи стали Орденське правління у західних слов'ян (Аркон і Ретра) і еволюційне продовження система орденських держав і структур по всій Європі та Світу. Така система влади реалізовувалася і на Русі, коли кланово-корпоративна структура князя (за суттю, - Орден) запрошувалася на князювання Вічем (місцеве самоврядування) – на годування, в обмін на професійне забезпечення захисту, порядку та самореалізації, зі збереженням балансу самоврядування та центральної влади.

Не винятком, є і система влади в державі КаРа-Ке(о)рума (держава Чингіс хана), де владна еліта роду Ра іменувалася ще зі скіфських часів «ТоРа» (Тор-Тар) –Тарги (тай). Власне, ця держава, відома з хибної історіографії як Золота Орда, носила ім'я Ка(о)Рума (КеРума) - «земля, що рухається до Ра» («земля правлячого Ра») * або «земля правлячого Ра»*. Такі поняття як Кремль-Коремль-Керемль - спочатку «Ке Ре (вимова на середньому Поволжі імені Ра) ма ле»-«крило землі правлячого Ра» *, як і пізніше татарське «кермень», російське «крепость»- є похідними від місця розташування правлячої еліти роду Ра.

Саме тому на території Кремля присутня тамга Кереїтів, племені, основою якого був рід Ра, і хани якого до підкорення носили титул «Ван» - «ва не» - «рукав неба» *. У процесі протистояння, яке піде в небуття, «рф» намагається закріпити за собою спадщину Русі, відкидаючи спадщину Ка(о)рума. Знамените - «неосяжні засіки («за Ка(о)рума»- «закрома» (рос.)) Батьківщини» * - це податок на користь Батьківщини, під ім'ям Ка(о)рума.

Нічого ганебного немає і татарському походження, бо сам термін «та Тар»- позначав приналежність до об'єднання на базі роду Ра (ТоРа-ТоРе), основа татар змішана, але ядро -рід Ра - у тому числі, у Мара-Меря та її гілок (у тому числі

Булгари); у Мещери (більша частина казанських татар), у Савіров-Сабіров – Чуваші; у «Мордви» (Мокша, Ерзя). Славне ім'я Тора-Таргітая, як і раніше, є нашою спільною спадщиною, як би сильно не змінилися нащадки...

3.2. Еволюційна спадщина

Поява роду Ра (країна кореня Ра)

Перша гілка (R1a1a) з'явилася згідно з даними археології, етногенетики, лінгвістики («земля кореня Ра» * - «фа Ра кі» - Фракія), - 12,5 тис. років до н.е. Далі було переселення до Малої Азії («фа Рі(Ра) гі» - Фригія), далі Близький Схід (Ру салім), Кемі (стародавній Єгипет), Егеїда – Атлантида («ат ла не да»- «народження небесного потоку батьків»*), пізніше алегорично, - «ат ленд» - «земля батьків».

Друга гілка (R1b) згідно з даними археології, етногенетики, лінгвістики - північне Передкавказзя, західний Кавказ, 10 тис. років до н.е.

Земля батьків – Атлантида (Егеїда)

Створення об'єднання у вигляді держави «Атлантида», – у 12 – 10 тисячолітті до н.е. [див. 12]. Розпад Атлантиди як єдиної держави в кінці 6-го тисячоліття до н. е. (катаклізми 5200 року- формування басейну Егейського і Чорного морів) формування федерації тридцяти країн «Союз Ру (Ра)» * - «КуРа» («Курети») [див. 13]. Еволюційним продовженням КуРа-«союзу Ра» була держава, яку ми фіксуємо як Крито-Мікенську культуру [див. 2].

Ця держава на піку свого розвитку включала більшу частину прибережних земель Егеїди (острова Егейського моря), Причорномор'я, Середземного моря та його островів (у тому числі Нижній Єгипет, територію Іспанії), що фіксується чітким генетичним слідом носіїв насамперед гаплогрупи G [див. мал. 3], а також R1b, R1a1a.

Найменування держави Крито-мікенської культури, що збереглося в іудейському епосі, - Ка(е)фтор, відображає союз владної еліти у вигляді «Ка(е)фа» (похідні, Секефа-Скефа-Скіфія, Кафа (стара назва Феодосії), Кав(ф) кас(з)) і балто-фінської з мови еліти ТоРа.

Колишній центр домінанти цього об'єднання до експансії та перенесення центру управління на Кріт, що раніше розташовувався на території західного Кавказу (столиця Фасіс, Колхіда), саме тому аргонавти епосу як знак наступності викрадають там священні тексти (Руни) які пізніше в епосі помилково асоціюються з баранячою шкурою.

Держава, яку ми фіксуємо як Крито-мікенську археологічну культуру, мала назву «Ка Ра то» («Ку Рі то») – Кріт, створена з домінантою вже іншої гілки (R1b) роду Ра. Етапи загибелі, запустіння держави Крито-мікенської культури чітко відновлені завдяки даним археології, епосу (переказ про Мінотавра) та палеогеології. Ключове потрясіння державі Крито-мікенської культури після якої йому вже не вдалося оговтатися, завдано виверженням вулкана Санторін та його наслідками (за дендрохронологічним датуванням, – у 1628 до н. е.). Внаслідок катаклізму, непоправної шкоди було завдано державі Крито-Мікенської археологічної культури, що призвело до голоду, хаосу, вторгнення диких народів, порівняно з населенням Крито-Мікенської культури.

Підсумком стало початок занепаду та подальше знищення найбільшого держави (союзу) на той час відомого як КуРето-КуРіто-КаРато (Кріт), яке об'єднувало території басейну Егейського моря, Леванту, Нижнього Єгипту, більшу частину прибережних земель Середземномор'я (в том числі, територію Іспанії).

Слід одноразової пожежі на території всіх палаців Криту в 1450 р. до н.е. ймовірно завоювання Криту власне ахейцями, які наприкінці третього тисячоліття завоювали материкову частину Греції. Остаточний удар спадщини Крито-Мікенської культури був завданий дорійським завоюванням (13-12 ст. до н.е.). Пряма етнічна спадкоємність цієї держави, - це історія Троади, Філістимлян і Фінікійців, та інше (зокрема, історія нащадків Троади як владної еліти народу Роман (Римської імперії)).

Колонії роду Ра (неповний перелік)

Центри експансії:

- Фракія (в сенсовому плані можливо тотожно, - Брахма - «бо Ра ха ма» - «витік землі бога Ра» *)

- Рама (в пізнішій грецькій традиції («Гі(е) Ра ма (ес)») -Гермес (Тричі великий)) - «земля Ра» * (північ європейської частини Росії, верхнє та середнє Поволжя)

- «ін Ді ка» (Сіндіка)- «Мі(е) Ді» (страна Ді (великий (велика)), - Приазов'я.

Колонії роду Ра:

- Кемі – дав. Єгипет (колонія «Фа Ра ки» - «корінь землі Ра» * - Фракія)
- Крит, Ілістан (філістим) (колонія Криту), Кікладські острови (колонія Криту)
- «то Ро ад(а)»-«це земля Ра» *-Троада (колонія Криту)
- Расенна (Шумер, спотворено «Сінно ар» Вет.З.)
- Роман (Рим) (колонія Троади)
- Хараппское держава - колонія «землі Ра» * - Рама (ветвь Раса (саРа))(нове місце розташування перед експансією – Причорномор'я і Приазов'я, сам похід із території Малої Аз(с)ии («Расії»), разом із родом «Ді (Гі) ван» (Іван російських казок) – «Ді ван (ісіо)» - Діоніс).

На базі об'єднання роду Ра і роду Іло (гілка Ді) на території Малої Азії і пізніше, Хараппської культури, виникає нова етнічна спільнота за традицією, що носить подвійну назву - «Ді-Ра віт» - Дравіди, а країна, що отримує назву від домінуючого етнічного компонента, - «ін Ді» («від великих» *) - Індія. Правлячою елітою цього співтовариства вже у 3-му тисячолітті є рід Ра, що відбито титулом – «Ра ді жа» (Раджа) – «Велика брама Ра»*.

Характерний гідронім, головна річка Хараппської цивілізації, - «Сара сватті».

Більш детально,

-Кемі – «Кефа» - «світ правлячих» *, держава яка спочатку створена як колонія роду Ра – колонія держави Атлантида – «земля батьків» * (що підтверджується діалогом Тімей у передачі Платона)

У 4-му тисячолітті оформляється як частина федеративної держави «КуРу» (Курети), пізніше незалежна держава з елітою у вигляді роду Ра.

Ілістан – колонії крито-мікенської цивілізації на Близькому Сході (держава «Ка Рі(а) то» - Крит) створені на території нинішньої Палестини (Ілістан-Філістим-Палестин) ще наприкінці 6-го тисячоліття до н.е., пізніше, прямі нащадки народу Ілістану відомі як филистимляни.

Троада – колонія держави «КуРіто»-«КуРето»-«КаРато» (Крит, правильне написання та звучання збережено в одиниці виміру дорогоцінного каміння - Карат) об'єднання роду Ра і роду Іло (основна маса населення рід Іло-іллїни - протослов'яни)

Навіть після падіння самої держави «Ка Ра то» - «КаРат», Троада зі столицею Іллїон (ен) домінувала в басейні Егейського моря

Після «троянської» війни втратила своє значення.

Рассена (Шумер) колонія держави «КуРу», пізніше «КуРито» - «Карато» (Кріт), основа рід Ра, в міжріччі р. Тигр і Єфрат створена наприкінці 4-го тисячоліття до н.е.

Роман (Рим) - колонія роду Ра, гілка Расени (Етруски) заснована після «троянської війни» на території нинішньої Італії.

територія Хараппської цивілізації, - колонія «Рама» («землі Ра»).

У сучасній історіографії впровадження понять Рама та Брахма в культуру народів Індії помилково відносять до вторинної «Арійської» («ар»* - початок, початкові (протослав.мова)) хвилі, проте задовго до «Аріїв» (остання третина 4-го тисячоліття до н.е.), колонізація Індостану була виконана з території Причорномор'я та Приазов'я гілкою роду Ра. Забігаючи наперед, зазначу, що справжнє ім'я народу Аріїв, - Раса (саРа) (гілка роду Ра)[див. 29].

Кефа («Се ке фа» - «насіння кореня правлячих») – Скіфія

Організаційний та етнічний масив на базі роду Ра – основа скіфо- сакської цивілізації, країна «Кефа» - «корінь правлячих» * - Фракія, країна «се ке Фа» - «насіння правлячого кореня» * - Скіфія [див. 29].

Просування роду Ра

Експансія до Малої Азії, Близького Сходу, Крит, Родос, Кіпр, Йордан(ію)

Просування роду Ра в Малій Азії, Близькому Сході, Егеїді, симбіоз і витіснення роду Іло на південний схід, схід, північний-схід, відбито Старозавітним, Скіфським і Скандинавським епосом, знаковими топонімами.

Наприклад,

- завоювання Малої Азії відбито у Скандинавському епосі дружиною Одіна,
- Фріг, відповідно завойована країна носить ім'я Фригія (загальновідомо, що Фригію населяють нащадки Фракійців, Фригійці та Фракійці народи на базі одного етнічного ядра (рід Ра);

- завоювання Йорданії, відбите в епосі дружиною бога Тора (ТоРа), - Йорд;

- завоювання Близького Сходу відображено назвою міста «Ру шаломум»- «Ру салім» (згодом, - Єрусалим);

- Наявність спільного союзу зі столицею на острові відображено його найменуванням «Ку Рі(Ра) то» - Крит (в грецькому епосі місцезнаходження Куретів);

- завоювання древнього Єгипту, відбите правлінням «Баал ді Ра»- «великий владика Ра»* - Бальдра (скандинавського епосу), - найсвітлішого і найдостойнішого з Асів;

Лева частка топонімів та сакральних понять так чи інакше пов'язані з культом Ра:

ТоРа - «це Ра» (пізніше алегорично Шлях (торити, проторити));

Тор-Тір- м. Тір (один з найбільших міських центрів);

«Ка Ра то» - «це душа Ра» * - карат (захід дорогоцінного каміння, також одна з назв Криту);

«Ка Ра ха дешт» - «місто витоків душі Ра» * (спотворено Карфаген);

«кі по Ра»-«земля покриву Ра»* - Кіпр (батьківщина Кіпарисів);

«Ро(Ра) да се»- «насіння потоку (води) Ра» з гігантською статуєю Ра на вході в бухту, яку потім виморюючи шанування Ра, назвали Богом Сонця-Геліосом

(похідне від протослов'янського «Гі Іло»- «великий Іло» , де Іло- Бог Сонця протослов'янською).

Експансія роду Ра на схід (вторинна) – ямна та зрубна культури

Оформлення ядра та держави роду Ра у Приазов'ї, Причорномор'ї, Кавказі – Ямна культура (організаційне ядро скіфо- сакського світу, країна «Расея») [див. 29], просування на північ і північний - схід, схід, захід, південь. Просування на північний - схід оформлено зрубною культурою (держава ПоРа- ПаРа-ПеРе(я) (Арія-Орія)).

Експансія роду Ра на схід та південний схід – тохари (ГоРа (ГеРа) -ХоРа (ХаРа) -ХуРі (Хурріти))

Експансія роду Ра з басейну Чорного та майбутнього Азовського моря в район басейну Таріма (держава «Ха Ра» (столиця «ха Ра»-«хо то»), пізніше у міжріччі Янцзи та Хуанхе (держава «Ся» («Се» – «насіння» *) на чолі і спільно з родом Іло (гілка Ді (Великі)).

Експансія роду Ра на південний схід – в історичній літературі-Хурріти (держава Мітанні) [див. 29,15].

Афанасьєвська археологічна культура (3-2 тисячоліття до н. е.).

Зона степів південного Сибіру, Алтаю, Хакасько-Мінсінської улоговини, Східного Казахстану, Західна Монголія та китайський Сіньцзян.

Організаційне та сакральне ядро рід Ра (гілка R1b) – вихідці з Ямної археологічної культури, у взаємодії з народами Алтайської мовної сім'ї, а також з протослов'янським населенням (рід Іло (гілка Ді, домінанта гаплогрупа J2 та G), у сучасній історіографії цей народ оголошений дравідійським, що, звичайно ж, некоректно) [див. 4].

Держава Ді - гілка роду «Іл ен» - «рід владики Іло» - це «Со га Ді ану(а-не)»- «небесна велич (Ді) сполученої основи» * - Согдіана [див. 29].

Східні гілки (Ді) – народ (держави) Ді на території Китаю, Таримської западини та гір Кунь-Лунь, Дінліни (Мінусійська долина, Прибайкалля)

Держава Ся у майбутньому Китаї

Просування гілок роду Ра (з басейну Таріма-«та Рі ма»-«це земля Ра (Рі)») і роду Іло (Ді) та формування першої держави на території Китаю на чолі з родом Ді («Хуан Ді» - «ху(о) ан Ді» - «бажання небесної величі» *)

Тут слід прояснити штучно створену плутанину, - мова якою говорив народ Ді стала основою мови майбутнього Китаю.

Первинна мова народу Ди- протослов'янська (мова бінарного звукового кодування).

Після об'єднання з родом Ра на території Таримської западини, мовою нового об'єднання, яке носило ім'я «ГоРа»(ГуРа)-Хор (Тохари), стала мова близька до балто-слов'янської.

Перша хвиля роду Ра (гаплогрупа R1b) - народу ХоРа-Хор (Тахор- Тахари) з південного Сибіру на територію Таримської западини і далі на територію майбутнього Китаю говорила балто-фінською мовою, що підтверджує перенесення цілого комплексу сакрального знання. «Чі» балто-фінською мовою «сонце», у майбутньої китайської мови поняття енергії «Чі» широковживане, її циркуляція визначається у прив'язці до сонця, але прямого перекладу воно не має. Слово, що означає Сонце в китайській мові, запозичене з мови роду Іло (гілка Ді) - «Ель» («Іло»-«Іль»).

На території майбутнього північно-східного Китаю проживали народи Алтайської мовної сім'ї носії гаплогрупи Q, з Алтаю (китайська назва «Тянь Шань» - «небесні гори», «божественні гори», «гора Бога») ці народи були частково видавлені під час експансії роду Ра.

Симбіоз цих народів, які у китайській історіографії називаються як «Шань» («гора» (гірські, горці) кит.), роду Іло (гілка Ді) та роду Ра (гаплогрупа R1b) на території майбутнього Китаю, призвів до формування тунгусо-манчжурських мов. У цьому об'єднанні чисельно домінували вихідці з Алтаю носії гаплогрупи Q, що відображено назвою нової держави – «Шан».

Правителі цього об'єданого народу, за традицією принесеною з північно-західного Кавказу та Приазов'я (ядро Ямної культури) носили титул «Ван» - «ване» - «рукав неба» *.

Хвиля роду Ра (гаплогрупа R1a1a), яка пов'язана з Андронівською археологічною культурою, цей народ називав себе Раса («сини Ра») спільно попередньої еволюційної гілкою роду Ра (R1b, «Та Хор»- тахори) сформували ядро спільноти, що отримала в історичній науці назву «У-Гор»-Угри.

Цей народ говорив фінно-угорською мовою, етнонім Угор-Угри утворений як похідне від колишнього етноніму ХоРа («ГоРа»- Гор) з додаванням приставки «у», яка у первинному сенсі мала смислове значення-«містить(а)», тобто, самоназва цього народу, де чисельно та організаційно домінували нащадки роду Ра (гілка R1b) дослівно має значення «містять ХоРа (Гора)», що відображало родову приналежність еліти. Правильність наведеного трактування підтверджується іншим етнонімом цього народу (країни) – «Ма Ге Ра» - «земля правлячого Ра» * Найбільш чистими, в етнічному плані, нащадками цього народу є Башкири (у них домінує рід Ра, гілка R1b).

Просування цього народу, який шанував Ра-ГоРа-ХоРа на територію майбутньої Монголії та Китаю, його взаємодія з тунгусо-маньчжурськими за мовою народами призвело до появи спільноти відомої як Уйгура-Уйгури, з тим самим значенням етноніма, який вийшов із вживання після прийняття цим народом Ісламу. Сформована нова спільнота говорила вже мовою близькою до тюркської.

Після загибелі держави Шан значна частина населення цієї держави, яка говорила вже тоді тунгусо-маньчжурською мовою на чолі з наслідним принцом (ван) Юй, об'єдналися з нащадками роду Ілю (гілка Ді, спочатку протослов'яни з мови).

Глава цього об'єднання наголошуючи на наступності носив титул «Шан Юй»- «шаньюй», що говорить про чисельну та організаційну домінанту населення колишньої держави Шан.

Мовою нового об'єднання стала тунгусо-маньчжурська мова, в історичній літературі нове об'єднання більш відоме під ім'ям Хунню (правильно «гу не» - «воля неба»).

Це ім'я було запозичене при етнічних контактах з родом Ра (гілка R1a1a, на той момент, говорили мовою близькою до балто-слов'янської, взаємодія з родом Іло (гілка Ді)), цей народ називав себе Раса (в історичній літературі неправильний переклад, - «Арса» - «Арс»), саме цей народ, за історичними свідченнями[див. 29], навчив Хунню набігам на китайську територію. Титул правителя цього народу був «Гу не (мо)» (гун), цей титул запозичили як Хунню, так і частина майбутнього китайського етносу, де «гун» мало значення «князь».

На території власне Алтаю виникає об'єднання, де домінує рід Ра (гілка R1a1a), нащадки Андронівської культури (творці Пазиракських курганів). Об'єднання цього народу з родом Іло (гілка Ді) та народами Алтайської мовної сім'ї носіями гаплогрупи Q призвело до появи об'єднання, яке отримало назву «Ку Шан(е)» - «союз гір» * («гірський союз»)

Основа цього союзу народ Раса (саРа), ім'я якого при неправильному прочитанні перетворено на «Арса»

Народ Раса відомий на Сході під екзоетномами: Кушани, «Еф то алан» - Ефталіти, Юечжі (правильно «Ваеджа» - простір, кочівник (сх. іран. яз))

Цей народ залишив на сході значну спадщину.

Його гілка в Приазов'ї та Поволжі відома під спотвореним ім'ям Аорси (Раса), конкуренція з чисельно переважаючим населенням нащадків роду Іло (Меди-Меоти-Мідійці (об'єднання роду Ра та роду Іло); рід Іло (гілка Ді); рід «Іл ен» (нащадки Трипільської археологічної культури)) призвела до того, що саме рід Іло взяв гору в північному Передкавказзі і увійшов в історію під ім'ям «Іло ен» - «володар Сонця» - Алан.

Країна Аорсов (Раса (саРа)) відома з китайських джерел як «Ян сай» («Ян цай») - дослівно «Великий степ» (порівняйте, - «Велика Скіф») змінила свою назву на «Алан ляо» [див. 29,20].

У нашій вітчизняній історії цей народ відомий як Руси, сегмент його східної історії, а також неможливість пояснити наявність постійного проживання Русів на території Поволжя і Північного Передкавказзя, Приазов'я раніше 6-го століття

(за даними джерел), плутанина між Аланами і Русами, яких часто ототожнюють, - призводять до навмисного його замовчування.

На сході цей народ нікуди не зник, і входив до нових об'єднань під різними екзотонімами чи спотвореними іменами.

Балто-фінське (фінно-угорське) об'єднання:

-«Ра(я) са не»- Рязань; Расеке-Раське-Ерзя («Ір рязань»), Угри («Ма ге Ра»).

Іранське об'єднання (після завоювання Бактрії, де більшість населення на той момент говорило на еволюційному продовженні протослов'янської мови роду Іло (гілка Ді))

Арії, Ваєджі (Юечжі), «Білі гуни»; «Еф гуне» - «Аф гуне» - «Аф гане»; «Хіон (ніти)»; «Кі да Ра» -Кідарити.

Сарматське об'єднання:

-Арси-Аорси (Раса (саРа)).

Гунське об'єднання:

-«Сара-гури»; «ен ГоРа»-Оногури-Енгри (див. Сакси).

Кіпчакське (Тюрське) об'єднання:

-Булгари (Куті гури, Уті гури, в слов'янському епосі «Яруслани»), - «Ал-Арс», ТоРа-ТоРе (Татари); Уйгури.

У ході своєї еволюції гілки цього народу послідовно змінювали свою мову (у порядку змін): балтську, близьку до балто-слов'янської, балто-фінську, фінно-угорську, іранську (на території Бактрії та в центральній Азії), тюрську мову.

Вихід роду Ра до «Германії»

Починаючи з 2409 року до н. е. («...в літо від створення світла 3099» (5508 – 3099 = 2409 до н.е.) «Словен і Рус з родами своїми відлучившись від Ексинопонта» - Оповідь «про Словена і Руса і місто Словенськ» з Хронографа 1679 года) і після катастрофи 1600 до н.е., розпаду федеративної держави «КуРа», основна частина роду Ра йде на північ і північний схід, країна де вони оселилися отримає назву «Ге Ра ман»- Германії («люди правлячого Ра»), далі слідує експансія на схід у форматі Фат'яновської культури, яка стала основою майбутнього «руського» етносу і не тільки.

Рід Ра та ахейці

Ахейці створюють симбіотичне співтовариство з родом Іло («Ило лі ен» - ілліни) і родом Ра, вся спільнота Античної Греції носить стару назву з незначними спотвореннями (Елліни). Спадщину роду Ра, на першому етапі експансії ахейців, також сприйнято, - колишня еліта роду Ра займає головне, але підлегле місце, що відображено божественним шлюбом Зевса – Зевеса-Зевула та «ГеРи(Ра)» [див. 13].

Хвиля дорійського завоювання відновлює паритет сил, дорійці це гілка роду Ра, що відбивається основною династією, засновницею Спарти («Се па Ра то»-«це насіння покриву Ра» *) – Геракліди (Геракл- «Ге Ра ако ле» - «подібне крило» правлячого Ра» *, алегорично пізніше «славить Геру» *)

Андронівська археологічна культура (16-12 століття до н. е.)

Територія Південного Зауралля, півдня Західно-Сибірської рівнини, Казахстану, Алтайського Приоб'я, Кузнецької та Хакасько-Минусинської улоговини.

Організаційне та сакральне ядро рід Ра (гілка R1a1a)

Країна Аріанам Ваеджа-Ар'я-ваті (Айріанем-Ваеджа, Айріано-Ваеджо, Айр'янем-Веджо, Айр'яна Ваеджо, Аріана Веджа, Аріана Веджа, Аріанам Вайджа; авест. Airiianəm vaēja; спільнота народів Аріан (Іран)), на базі об'єднання роду Ра (організаційна домінанта гілки гаплогрупи R1a1a; R1b) та роду Іло (чисельно домінувала гілка Ді, гаплогрупа J2 та G)

Екзоетнонім Арії є похідним від «Ар» - початок, початкова (протослов'янська мова роду Іло) [див. 27].

Іронія полягає в тому, що незважаючи на велику кількість збережених у різних мовах назв цього народу (держави) давнини, справжня назва цього народу в період існування Андронівської археологічної культури «Раса» (СаРа) – «сини Ра».

Переконаність у сказаному, додає неправильне прочитання назви народу (держави) на території держави «Ру арту» («дім Ра», неправильне прочитання «Ур арту»), - в ассірійських текстах вказується як «Наїрі» (13-11 століття до н.е.

), що є при правильному прочитанні (в даному випадку праворуч наліво) назвою «Іріан» (країна та народ).

Озеро Ван назвалося «морем країни Наірі (Іріан)» (*tâmtu ša mât Nairi*) у пізніших ассірійських текстах.

Виходячи зі значення «Ар» (зазначено вище) назва країни «Армен» (перс.), «Ад Амо» (Адам) - «земля Амо» (Едем), Іріан, Аріан, - тотожні і позначають місце зародження найдавнішого народу та держави (точки початку розвитку людини сучасного вигляду).

Титул правителя в «Ру арту», і, ймовірно, в «Іріані», - був «Ван» - «ва не» («рукав неба») є традиційним для цієї групи народів, які багато дослідників ототожнюють з народом Хурритів (назва, що вживається в історіографії)

Відомо, що державі «Ру арту» передувала держава «Ш(с)у ба арту».

«Шуб(а) арту» неодноразово згадано у різних джерелах (Субар (шумер. *Su-bir/Subar/Šubur*) або Субарту (аккад. *Šubartum/Subartum/ina Šú-ba-ri*, асир. *mât Šubarri*))

Населення «Шуб(а) арту» в понівеченій історичній науці називають то «Субареями» (вигаданий термін, як спотворене похідне від «Субар»), то «Мітаннійцями» (хибне найменування від назви найбільшої хурритської держави Мітанні), «Хурритами» (єдина назва народу, що має відношення до реальної історії, але і воно спотворене, - транслітерація клинопису: *Ḫu-ur-ri*)

Справжня назва народу «Хурритів» читається за допомогою біфідрому-«Хор ір» («Гір ір»; «Хур ір») – «люди (ір) ГоРа (ХоРа)» *.

Слово «ір» говорить про те, що цей народ спочатку говорив балтською (балто-фінською) мовою.

Пізніше нащадки цього народу називаються на сході «Хор» або «та Хор» (тохари в історіографії).

На заході після тривалої еволюції цей народ називається «Хорват».

Первинна етнічна приналежність, - рід Ра (домінанта гаплогрупи R1b; R1a1a)

Ототожнювати народ держави «Шуб(а) арту» з народом ХоРа-ГоРа невірно, цей народ я називаю умовно протокартвелами, це переважно носії гаплогрупи G.

На питання про те чи варто на підставі викладеного припускати, що народ «ХоРа (ГоРа) ір» і народ Іріан одне й те саме, можна відповісти, що ми маємо справу зі змішаною спільнотою, але якщо серед народу ГоРа (ХоРа) домінувала гілка роду Ра з домінуючою гаплогрупою R1b, то серед народу Іріан домінувала гаплогрупа R1a1a.

Витиснення роду Ра на Кавказ, держава «Ру арту»

Після загибелі Расенни, останній етап розвитку якої «Шумеро-аккадское царство», більшість організаційного ядра роду Ра залишає межі міжріччя Тигра і Єфрату, не прийнявши домінування останньої хвилі метисації як арамеїв (підтверджується Виходом народу Евер), пік тотальної зачистки доводиться на піднесення Ассирії, ті що залишилися поступово асимілюються і вливаються в народ Курдуніаш (пряме еволюційне продовження сучасні Курди). Організаційне ядро опору оформляється гілкою роду Ра, яка створює на території історичної Вірменії та Кавказу державу «Ру арту» – «Дім Ра (Сонця)»*, в історичній літературі відома під спотвореною назвою «Урарту» (невірне прочитання), підкреслюючи наступність, «Ру арту» називають також Колядією-Халдеєю (як і Халдею Межиріччя).

Після поразки «Ру арту» у війні з ассирійцями, останній цар Руса 4 наклав на себе руки, а основна організаційна частина гілки роду Ра, яка створила державу «Ру арту», йде в Причорномор'я, Приазов'я і Нижнє Поволжя, створивши державу народу Раса (Аси скандинавського епосу) - «Ян с(ц)ай» (китайських літописів) - «Великий степ (скіф)» і зберігає домінанту в цьому регіоні аж до 35 року нашої ери (переселення основної маси народу Раса (Аси) на територію майбутньої західної Німеччини, частково Данії та Скандинавії, - гілка Одіна).

Значна частина цього народу осідає на території України – гілка Руси (країна Арту (Арса) – Артанія (Арсанія)) та країна «Русколань» – «Руське поле»

(Черняхівська археологічна культура). І в першому, і в другому, і в третьому випадку, об'єднання створюються на базі союзу з гілками роду Іло (вани та ілен (алан)).

Ті, хто залишився, приймають підлегле становище в новому «сарматському» союзі – Ілен (Алан), пізній етап розвитку цієї гілки, - це народи Яси та Язиги. Нашадки, що збереглися, частина населення Угорщини (область Ясшаг), частина осетинів (рід Дігор), Каба орда – «ка ба арту» - «дім душі бога» * (кобардинці).

Висновок. Виявлено характерні особливості цивілізаційної моделі Індоевропейської спільноти, передбачуваний склад основних етнічних та мовних потоків, ймовірна еволюційна наступність.

Розділ 4. ПЕРЕХРЕСНИЙ АНАЛІЗ І КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПРОПОЗИЦІЇ

В цьому розділі пропонується перехресний аналіз із використанням спеціальних дисциплін: етногенетики, археології, лінгвістики, сакральних традицій, палеогеології, зовнішнього вигляду та звичаїв.

4.1. Етногенетика

Як уже зазначено вище, всі індоєвропейці є європеїдами, проте через складні процеси етногенезу мають суттєві расово-антропогенні відмінності, в цих умовах лише етногенетика дозволяє виділити спільні предкові лінії у народів «індоєвропейської спільноти». Також відомо орієнтовне місце розташування ядра індоєвропейських народів, перелічені три критерії дозволяють відсікти спадщину щодо недавньої колоніальної епохи. Наводити в цьому дослідженні перелік індоєвропейських народів та перелік індоєвропейських мов не будемо, вони є загальнодоступними, відзначимо, що у переважної більшості індоєвропейських народів, згідно з даними етногенетики, основна етнічна складова сформована на базі двох гілок гаплогрупи R [див. 35].

Дані етногенетики дозволяють точно відновити еволюцію та переміщення етнічних потоків. Носії предкової гаплогрупи R локалізовані на території Південного Сибіру (на думку автора, - локація Південний Урал, Алтай, Хакассо-Мінусійська улоговина). Час появи орієнтовно 32 тис. років тому (за іншими оцінками між 24 000 та 34 300 років тому). Ця інформація важлива оскільки етнічна самосвідомість прабатьківщини дуже важлива для кожного народу і є одним із спонукаючих мотивів глобальних міграцій і завоювань, забігаючи вперед, саме це знання Прародіни, очевидно, стало спонукальним мотивом для експансії гілки носіїв Ямної археологічної культури далеко на схід, в результаті чого було створено державу, яка фіксується у вигляді спадщини Афанасьєвської археологічної культури саме в районі локалізації предкової гаплогрупи R.

Повернемося до основних гілок, на базі яких було сформовано «індоєвропейську сім'ю народів» (R1a1a, R1b – гілки народжені у північному Передкавказзі, північно-східному Кавказі). Найбільш давні кластери зазначених

груп виявлені відповідно на території історичної Фракії та на території північно-східного Передкавказзя (Приазов'я), -12,5 та 10 тис. років до н.е.

Під історичною Фракією слід розуміти велику територію на південно-західному узбережжі Чорного моря (це територія Болгарії, Румунії, Молдови, Північно-східної Греції, європейської та північно-західної частини азіатської Туреччини, східної Сербія та частини Македонії). Найімовірніше виділення та концентрація двох базових гілок відбулося в рамках спільноти з усвідомленням прямої еволюційної спорідненості, таку спільнота правильно називати Фракійською (змішане співтовариство на основі роду Іло (вони ж Пелазги) та роду Ра (рід Ра, гілка, - ГеРа) згідно з епосом та історичним свідцтвом)

Згідно з Діалогом «Критій» (опис Атлантиди) Платона та античного грецького епосу, загальна еліта древнього Єгипту, Криту, Кіпру, Іллінів (рід Іло) була сформована вже в 11-10 тис. до н.е., на території Егеїди (до її затоплення в кінці 6-го (окремі ділянки 4-го) тисячоліття до н.е., - формування Егейського моря) та суміжних землях Балкан, Малої Азії, Причорномор'я, Близького сходу.

Ця еліта була двомовна, її можна назвати умовно балто-слов'янською за мовою (мова роду Іло (протослов'янська) та мова роду Ра на цьому ранньому етапі була близька до сучасних балтських мов докладно розглянута у книгах «Короткий словник протослов'янської мови», «Остаточне рішення єврейського питання», «Походження та еволюція англійської мови, - автор А.В. Шульга).

Саме з цих міркувань часом формування протоіндоевропейської спільноти слід визнати 11-10 тисячоліття до н.е. Сама ж «індоевропейська сім'я» починає формуватися в період вторинної експансії Фракійського етнічного ядра, яка починається наприкінці 6-го, на початку 5-го тисячоліття до н.е. На базі локалізації зон (Фракія та Приазов'я) основних етнічних гілок (R1a1a, R1b) надалі були сформовані найбільші етнічні котли, експансія яких на території Євразії призвела до появи індоевропейської спільноти.

Основна помилка всіх вищевикладених гіпотез, це спроба прив'язати формування «індоевропейської спільноти» к якомусь статичному моменту або однієї археологічної культури, - процес формування мав динамічний характер,

що передбачає переміщення носіїв, симбіоз та формування цілого ряду держав та об'єднань. Слід зазначити, що зазначений динамічний процес охопив всю територію Євразії у тому чи іншою мірою, але сама «індоєвропейська сім'я» сформована на базі організаційного і сакрального домінування носіїв, зазначених гаплогруп, які усвідомлювали свою безперервну еволюційну наступність і спільнота, тобто носії зазначених гілок стали глобальною елітою цілого ряду народів.

Зважаючи на те, що процес був динамічним, можна умовно фіксувати ряд його етапів для двох основних гілок (наприклад, формування загальної правлячої еліти на основі роду Ра в басейні Егеїди (11-10 тис. до н.е.); період першої хвилі колоніальної експансії 4-3 тисячоліття до н.е. – Мара (Рама); формування вторинного етнічного котла на базі нащадків Фат'яновської археологічної культури (еволюційна гілка Фракійської спільноти з території Німеччини) та Абашевської археологічної культури, - носії Андронівської археологічної культури (справжня самоназва цього народу, - Раса; концентрація носіїв гаплогрупи R1b у рамках Ямної археологічної культури та експансія її потоків на захід, схід, південь та північ; концентрація нащадків Ямної культури біля Південного Сибіру та оформлення їх держави фіксованої як спадщини Афанас'євської археологічної культури)

Індо-європейською, в контексті займаної території, ця спільнота народів стала вже в 4-му тисячолітті до н. е. (гілка у вигляді Харапської цивілізації в долині річки Інд у 3300—1300 роках до н. е.)

Таким чином, чітко визначити нижні межі формування «індоєвропейської сім'ї» проблематично, тиск народів з домінантою носіїв двох основних зазначених гаплогруп, у вигляді переселення та захоплення, ніколи більше не припинявся і умовні хвилі у вигляді «Арійської» хвилі, «Скіфської», «Сакської»... є лише похідними етапами еволюції початкового балто-слов'янського ядра. Якщо ж говорити про останніх носіїв конкретно балто-слов'янських мов, які зробили суттєвий внесок в етногенез народів на території

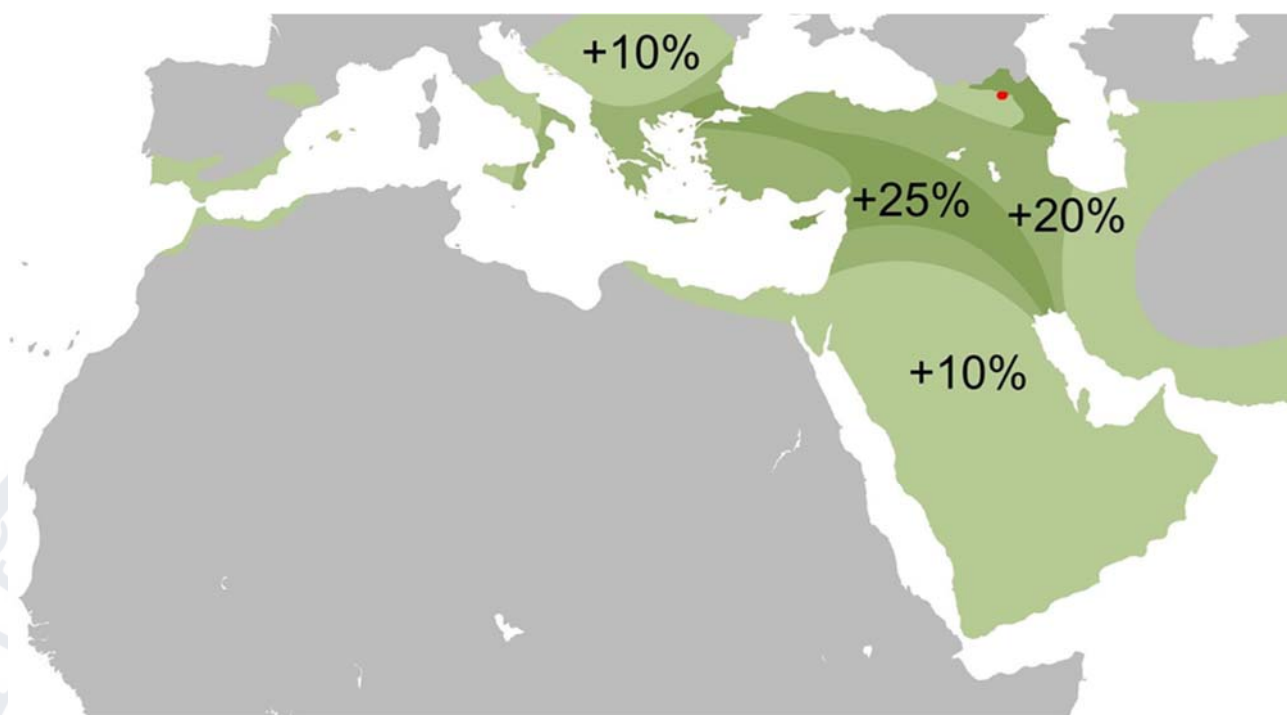
Індії та є носіями зазначених двох домінуючих гілок (R1a1a, R1b), то це були Кушане (у 1-3 століттях н.е.) і Ефталіти (4-6 століття н.е.).

Слід також зазначити, що крім двох основних гілок, що сформували практично всю організаційну та сакральну еліту у народів «індоєвропейської родини», чисельна та мовна домінанта на ранніх етапах формування зберігалася за родом Іло (протослов'яни, носії гаплогрупи J2), в окремих територіальних сегментах за родом Шу (Су) (протокартвели, носії гаплогрупи G).

Кордоном, коли процес формування «індоєвропейської сім'ї» був умовно закінчений, - слід визнати етап формування триєдності народів, що відображено в найдокладніших епічних традиціях цілого ряду народів (у тому числі, у класичному «Скіфському» епосі, Старому Завіті, Едді, грецькому епосі, епосі народу Роман (римляни), індійському епосі, китайському епосі ...), - 2300 до н.е.

Розглянемо також еволюцію та поширення інших базових етнічних складових, на основі яких була сформована Індоевропейська спільнота, йдеться про гаплогрупу J2 та G. З високою часткою ймовірності можна сказати, що предки носіїв гаплогруп J2 і G говорили однією мовою, оскільки вони еволюціонували з одного кореня носіїв гаплогрупи GHIJK.

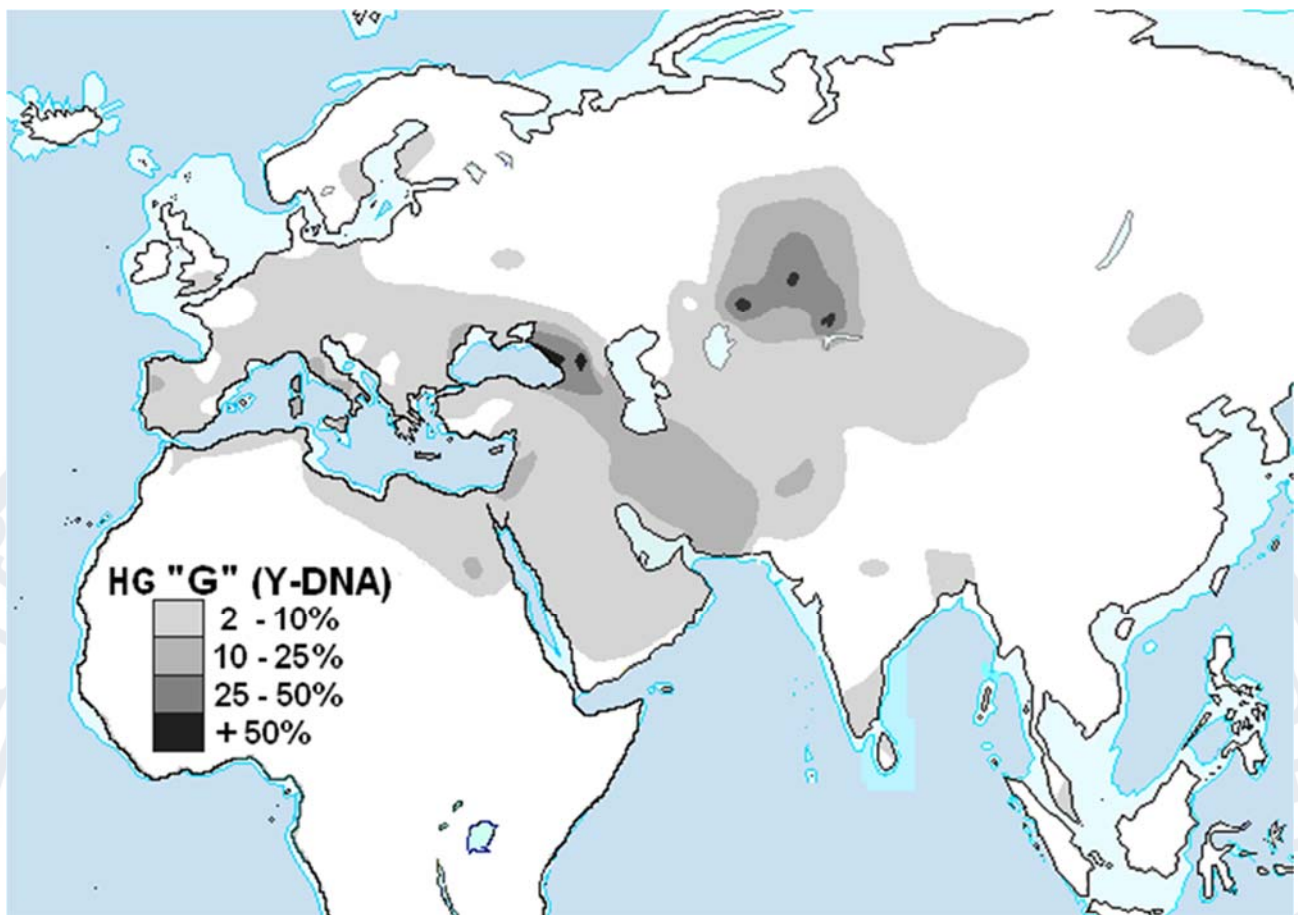
Далі стався поділ різних гілок. Нас цікавлять власне J1 (переважна серед «семітських» народів за старою термінологією), J2 (переважна серед нащадків хамітської родини народів за старою термінологією), та G. Гаплогрупа J сформувалася на території Ефіопії та південно-західної Аравії, там само виділилася гаплогрупа J1 (яка переважає у семітських народів за старою термінологією). Гаплогрупа J2 сформувалася у Анатолійському (Мала Азія) етнічному котлі. Саме в зоні контакту носіїв гаплогруп J2 та G з організаційною домінністю носіїв гаплогруп R1b, R1a1a формується майбутня Індоевропейська спільнота.

Мал. 2 Гаплогрупа J2

Неважко помітити, що носії гаплогрупи J2 разом із носіями гаплогрупи G, чисельно домінують біля найдавніших цивілізаційних центрів, зокрема біля Малої Азії, Близького Сходу, Межиріччя р. Тигр та Євфрат.

До гаплогрупи J2 относятся народи на базі яких була сформована протослов'янська мова (роботи Ф. М. Апендіні, А. Д. Чорткова, Р. Ch. Levesque (1736 – 1812), Ю.В. Венеліна, частково Чудінова В.А) довіли, що латини зобов'язані слов'янам корінням своїх слів і що предки латинів і слов'ян зарано, тобто, до походження від них троянців та венетів, розділилися.

Мал. 3 Галогрупа G

Розповсюдження гаплогрупи G точно відповідає найдавнішим цивілізаційним центрам експансії, - Приазов'я і Північно-західний Кавказ (в т.ч. територія надалі відома як «Коло хаді» - Колхіда, центр Майкопської археологічної культури), Близький Схід, Міжріч. р. Тигр і р. Євфрат, Бактрійсько-маргіанський археологічний комплекс, Таримська западина, що точно відповідає експансії народу Ді (гілка роду Іло).

Вся картина формування «індоєвропейської спільноти» чітко корелюється із взаємодією основних етнічних потоків на базі еволюційного продовження носіїв умовно давньоуральської гаплогрупи (R) – R1a1a, R1b. З гаплогрупи R в результаті мутацій з'являється R1 і з неї R1a, найімовірніша локалізація Балкани (найбільша генетична різноманітність цієї гаплогрупи, збіг з даними епосу та топоніміки), орієнтовно після останнього льодовикового максимуму (26,5-19 тис. років тому). Гаплогрупа R1a1a виникає там же (Балкани) приблизно 12,5 тис. років тому. R1a1a поширена серед індоєвропейських

народів Південної та Західної Азії, Центральної та Східної Європи (у Європі переважає R1a1a1b1a-Z282, в Азії домінує R1a1a1b2-Z93) [див. 38].

Також встановлено зв'язок носіїв гаплогрупи R1a1a-M17 із поширенням індоєвропейських мов.

Вибухоподібне зростання чисельності носіїв субкладу R1a1a1b2-Z93 відбулося у Південній Азії приблизно 4,5-4 тис. р. до н. е. Вибухова зростання носіїв еволюційних гілок R1a на території Європи пов'язане з поширенням культури бойових сокир (шнурової кераміки). Іменно носители этой культуры приносят еволюционные ветви носителей R1a1a на территорию Германии и Нидерландов (R1a1a1b1-Z283) и Скандинавию (R1a1a1b1a3-Z284) [див.38].

Змішавшись із носіями гаплогруп I1 та I2, носії культури бойових сокир створюють першу індоєвропейську культуру на території Німеччини та Скандинавії.

В даний час повністю відкинуто тезу про те, що формуванню балто-слов'янських мов передувало, формування німецьких мов, люди культури бойових сокир містили основу і майбутніх «германців» (у сучасному розумінні). Люди культури бойових сокир, згідно з мовним аналізом говорили мовами близькими до балто-слов'янської мови, тобто, у мовному плані співтовариство культури бойових сокир, являло собою еволюцію більш древньої Фракійської спільноти (див. мову Фракійців вище). Серед носіїв культури бойових сокир чисельно домінували носії R1a1a1b1-Z283, R1a1a1b1a3-Z284 [див.38].

Загалом носії культури бойових сокир та пізнішої унетицької культури були гібридними носіями двох основних гілок роду Ра (R1a, R1b). Вже у форматі Унетицької культури Скандинавію досягають носії гаплогруп R1a1a1a1-L664 та R1b (L11 та U106). Вважається, що Унетецька культура стала основою німецьких, кельтських, італійських та слов'янських (лужицьких) культур.

Яскравим прикладом наведених процесів є сучасний склад Скандинавії, населення якої є носіями 40% I1, 20% R1a та 40% R1b.

Далі, - просування носіїв культури бойових сокир на схід у форматі Фат'яновської культури (домінують носії R1a1a); та Авести (домінують носії гаплогрупи R1a1a1b2-Z93)

Вважається, що носії Синтастинської археологічної культури (2000—1750 років до н. е. в долинах річок Тобол та Ішим на схід від Уральських гір) і раніше носії Афанасьєвської археологічної культури (дали початок майбутнім Тохарам і не тільки) вже були індоєвропейцями.

Імовірно місце походження носіїв гаплогрупи R1b, - Південний Сибір, ще точніше - територія майбутньої Афанасьєвської культури (ми маємо справу з поверненням нащадків ядра носіїв на територію найдавнішої прабатьківщини). Різноманітність субкладів даної гаплогрупи збільшується, під час руху, на схід уздовж Євразійського континенту, що підтверджує південносибірське походження зазначеної гаплогрупи.

Еволюційна гілка (R1b), що внесли визначальний внесок у формування майбутньої індоєвропейської спільноти, виділилися на території північного Передкавказзя, північно-західного Кавказу орієнтовно 9500 років тому (R1b1a2 та ін.).

Носіями гаплогрупи R1b1a2 були Тутанхамон, Ехнатон та його батько (мумія якого зберігається в каїрському музеї).

Носії R1b домінують переважно у Західній Європі.

Вибухоподібне зростання числа носіїв субкладу R1b1a1a2a1a-L52/P310/L11>PF6538> L151[en] відбулося приблизно 5,9-4,8 тисяч років тому, пов'язано з поширенням культури дзвонових кубків у Західній Європі та культури бойових топорів у Східній Європі.

Друга хвиля пов'язана із поширенням носіїв Гальштадської археологічної культури.

Нескладно помітити, що індоєвропейськими за мовою слід принавати спільноти які склалися в зоні контакту трьох основних етнічних потоків, - протослов'ян (носії гаплогрупи J2, род Ило и его ветвь Ди), протокартел (носії гаплогрупи G, род Шу) та представників роду Ра (давньофракійська спільнота,

носії гаплогруп R1a1a и R1b), - що точно відповідає родоводу класичного «скіфського» епосу про трьох народів братів. Во всех случаях такого симбиоза, под индоевропейскими следует понимать трех компонентные сообщества с организационной доминантой рода Ра.

Первинною мовою такого потрійного союзу слід визнати мову близьку до балто-слов'янської.

Ці дані етногенетики повністю корелюються з даними археології. Еволюція та спадкоємність археологічних культур мають чітко проявлений характер та взаємозв'язок. Жодних інших етнічних потоків і складових здатних виступити організаційним ядром індоевропейської спільноти, крім перерахованих вище не виявлено, концепція триєдності народів, повністю корелюється з даними мовознавства.

4.2. Археологія

Археологічні дані дозволяють чітко виділити основні етнічні котли та зв'язок між ними.

Перерахуємо їх:

Носії гілок гаплогрупи R:

- Фракійська етнічна спільнота
- «Германська» етнічна спільнота
- Етнічна спільнота Верхнього та Середнього Поволжя
- Приазовська етнічна спільнота (Ямна археологічна культура)
- Хурритська етнічна спільнота
- Андронівська етнічна спільнота (Андронівська археологічна культура)
- Афанасьєвська археологічна культура
- Таримська етнічна спільнота
- Скіфо-Сакська етнічна спільнота
- Хуннська етнічна спільнота
- Тюрська етнічна спільнота

Носії гаплогрупи J2:

- Малоазійський етнічний котел
- Егеїдський етнічний котел
- Приазовський етнічний котел
- Етнічний котел Межиріччя Тигра та Єфрату
- Харапський етнічний котел
- Бактрійсько - Маргіанський етнічний котел
- Таримський етнічний котел
- Китайський етнічний котел

Носії гаплогрупи G

- Західний Кавказ, Мала Азія, Межиріччя р. Тигр і р. Єфрат (Колодії-Халдеї)
- Приазовський етнічний котел
- Центрально-Азіатський котел (Сакська спільнота)
- Харапський етнічний котел
- Бактрійсько - Маргіанський етнічний котел
- Таримський етнічний котел
- Спільнота Південно-Західного Китаю

Удосконалений рух етнічних потоків має наступний вигляд.

Формування гаплогрупи R відбулося на Південному Уралі або Верхньому Поволжі, далі в 12,5 тис. до н.е. та 10 тис. років до н.е. стався поділ на дві гілки (R1a1a, R1b (гілки народжені у північному Передкавказзі, північно-східному Кавказі)), які відокремилися у Фракії та Приазов'ї відповідно.

Експансія Фракійської гілки була спрямована на північний захід (територія сучасної Німеччини) і далі на схід через територію Білорусії у напрямку Верхнього Поволжя, просування на схід з території Фракії було направлено у бік Приазов'я та на південний схід (територія ще сухопутної Егеїди)

Гілка, локалізована у Верхньому Поволжі, призвела до формування ядра балтофінських народів і в симбіозі з протослов'янами, пізніше створила державу у вигляді носіїв Андронівської археологічної культури.

Експансія Приазовської гілки була спрямована на Близький Схід, на територію Єгипту, Північної Африки, Межиріччя р. Тигр і р. Єфрат та на територію північно-західної Індії.

Нагромадження критичної маси населення Приазов'ї призвело до появи держави носіїв Ямної археологічної культури, нащадки якої просунулися на територію Західної Європи, окрема гілка нащадків носіїв Ямної культури йде далеко на Схід і стає творцями нової держави (Афанасьєвської археологічної культури).

Умовно протослов'янська гілка оформляється біля Вірменії, Малої Азії і активно заселяє весь ближній Схід, Межиріччя р. Тигра та р. Єфрату, територію північно-західної Індії, Приаральє, Іран і далі на схід до Таримської западини та території Китаю.

На базі симбіозу вихідців із середнього Поволжя та Приазов'я на територіях, ядром яких раніше був Бактріансько-Маргіанський археологічний комплекс, формується майбутня іранська мовна сім'я.

На основі нащадків вихідців з Верхнього Поволжя (Андронівська археологічна культура), Приазов'я та переважно фінського мовного ядра, а також нащадків Афанасьєвської археологічної культури формується майбутня Сакська спільнота (Туран).

На основі прямих нащадків Фракійської етнічної спільноти формується співтовариство Гуті (Гутіїв) - Гетов («Маса Гетов»).

На основі об'єднаної спадщини Андронівської та Афанасьєвської археологічних культур, а також спадщини протослов'ян (рід Іло (гілка Ді) формується Тохарська спільнота).

На основі Тохарської спільноти та спадщини тунгусо-маньчжурських народів формується співтовариство Хуннов.

Більш детально, -

Ключові археологічні культури

(чисельна домінанта рід Іло та його гілки у тому числі гілка Ді):

1. Культура Чатал-Гуюк (Чатал Хююк)- протослов'яни з мови (домінанта носіїв J2), рід Іло;
2. Старчево-кріська культура – домінанта протослов'ян з мови (рід Іло), вихідців з Анатолії (нащадки носіїв культури Чатал-Гуюка);
3. Культура Вінча (Сєверобаланська археологічна культура) –домінанта протослов'ян з мови вихідців з Анатолії (нащадки культури Чатал-Гуюка, рід Іло, пізніше «Іл ен» - Елліни- Пелазги);
4. Культура лінійно-стрічкової кераміки;
5. Трипільська культура – домінанта протослов'ян з мови;
6. Халафська культура - протослов'яни з мови (загибель Халафської культури, - загибель епічного Авеля («ав Іло» - «Іло, що славить», рід Іло);
7. Культура Убейд (умовні протошумери) – еволюційне продовження Халафської археологічної культури, - протослов'яни з мови, рід Іло;
8. Бактрійсько-маргіанський археологічний комплекс, - чисельна домінанта протослов'ян з мови (рід Іло (гілка Ді) та протокартвел (рід Шу (Су));
9. Давньоєгипетська цивілізація - чисельна домінанта протослов'ян з мови (рід Іло (гілка Амо), організаційна домінанта рід Ра;
10. Шумерська цивілізація, - чисельна домінанта протослов'яни з мови (рід Іло) та рід Шу (протокартвели), організаційна домінанта рід Ра;
11. Хараппська цивілізація - чисельна домінанта протослов'яни з мови (рід Іло, рід Амо), організаційна домінанта рід Ра;
12. Крито-мікенська культура (Егейська цивілізація), - чисельна домінанта населення протослов'ян з мови, організаційна домінанта рід Ра (гілка ГеРа), на рубежі 3-го в другому тисячолітті організаційну домінанту в результаті завоювання пекрехоплюють вихідці з території країни), - Ахейці (територія компактного проживання на території Греції країна «А-хайя»);
13. Цивілізація протослов'ян з мови (рід Іло (гілка Ді)) на території гір Кунь-Лунь, Таримської западини та території центрального та північно-східного Китаю.

Чисельна домінанта рід Ра та його гілки носії гаплогрупи R1b:

1. Єлшанська культура (7 тис. до н.е.);
2. Середньоволзька культура (6-5 тис. до н.е.);
3. Самарська культура (5 тис. до н.е.);
4. Хвалінська культура - умовні протоіндоєвропейці (5-4 тис. до н.е. домінує Y-хромосомна гаплогрупа R1b1a).

Спадщина Хвалинської культури та вливання західної складової роду Ра у форматі Середньостогівської культури (умовні протоіндоєвропейці, датування 6-5 тис. або 4-3 тис. до н.е., передбачувана чисельна домінанта Y-хромосомної гаплогрупи R1a) формується Ямна археологічна;

5. Ямна культура, - індоєвропейці, домінанта рід Ра (ГоРа-ХоРа-ХуРа) (3600—2300 роки до н. е., домінує Y-хромосомна гаплогрупа R1b, присутня також гаплогрупа R1a);

6. Афанасіївська культура (нащадки Ямної археологічної культури, домінує Y-хромосомна гаплогрупа R1b).

Чисельна домінанта рід Ра та його гілки носії гаплогрупи R1a1a

1. Свідерська культура (9-8 тис до н.е.) – эта археологическая культура, по непонятным причинам, никогда не изучалась в формате этногенетики, однако постсвидерские культуры содержат преимущественно носителей гаплогруппы R, R1a1a.

Еволюційне відгалуження на південь, південний схід:

-Тахунийская культура (Левант, 8-5 тис. до н.э.);
 -Тасийская культура — древнейшая из археологических культур додинастического периода на территории Верхнего Египта, существовавшая около 4500 года до н. э.

Еволюційне відгалуження на схід:

- Бутовская культура (8-6 тис. до н.е, развилась на основе Свидерской ар.к.);
 - Німанська культура (7-3 тис. до н.е.);
 - Верхневолжская культу́ра (6-3 тыс. до н.э., северные европеоиды);
 - Волóсовская культу́ра (4-3 тис. до н.э., культ медведя (смотри символ рф))

2. Друга хвиля носіїв домінуючої гаплогрупи R1a1a на схід, -

- Культура бойових сокир, культура шнурової кераміки – індоєвропейці (3200 г. до н. е./2300 до н. е. — 2300 г. до н. е./1800 г. до н. е.), - змінила Німанську арх. культ;

- Фатьяновская археологическая культура (2750 до 2500 (2300) лет до нашей эры), - ветвь культуры Боевых топоров (доминанта R1a1a);

- Андронівська культура (1600-1200 г. до н.е., домінує Y-хромосомна гаплогрупа R1a1a, R1a1-M17, R1a1a1b2a2-Z2124, R1a1, світлі волоси, голубі очі), - симбіоз Фатьяновської, Абашевської і можливо Волосовської культур. Близкими генетично до андроновців є представники синташинської культури, походившої від ранньої європейської культури шнурової кераміки (Боевых топоров) за однією версією від Абашевської культури.

Еволюційне відгалуження на захід, південний захід:

- Середньостогівська культура (датування 6-5 тис. або 4-3 тис до н.е., передбачується чисельна домінанта Y-хромосомної гаплогрупи R1a), носії цієї культури прямо брали участь у формуванні Ямної культури, проте домінанта в останній належала носіям гаплогрупи R1b;

- Чернаводі ((4000-3200 роки до н. е.), перша хвиля індоєвропейської експансії, в результаті якої згодом утворився комплекс анатолійських мов) - змінюється Усатовською археологічною культурою (ймовірні предки, у тому числі, греків-ахейців);

- Єзеро (Єзерська культура) 3300-2700 роках до н. е. (R1b1a1b1a1-L52, R1b1a1b1-Z2103)

Єзерська культура розглядається у складі великого балкано-дунайського комплексу культур раннього бронзового віку, від Трої Id-IIc до Центральної Європи, включаючи баденську культуру в Карпатах та Коцофенську в Молдавії та Румунії, а також культуру Юнацїті («остродонних кубків») у Болгарії;

- Баденська культура (в Угорщині - пецельська культура) - неолітична (єнеолітична) культура Центральної та Південно-Східної Європи (3600-2800 роки до н. е.);

- Усатівська культура 3500-3000 років до н. е.

Розглядається як гібридна, пов'язана як з культурами Чернаводі і Трипільської, так і зі значними нашаруваннями Ямною культурою, що прийшла зі степів.

- Катакомбна культурно-історична діяльність (2500-2000 г. до н.е., виявлені Y-хромосомні гаплогрупи, - I2a2a1b1b (L699, L703), R1b1a2, R1b-M343.) – можливі нащадки ямників, змінюється культурою бойових сокир;

- Культура бойових сокир, культура шнурової кераміки (3200 год до н. е./2300 год до н. е. — 2300 год до н. е./1800 год до н. е.) – індоєвропейці.

Змінює неіндоєвропейські культури (Лендзьель (венг. Lengyel) - центральноєвропейська археологічна культура (4900—3400 гг. до н. е., сформувалась на базі локального варіанта культури лінійно-ленточної кераміки); культуру лійкоподібних кубків (4000—2700 гг. до н. е., виявлені Y-гаплогрупи I2, G2a и E1b1b); культуру кулястих амфор (3200—2800 годов до н. е., виявлені Y-хромосомні гаплогрупи I2, I2a2a, I2a2a1b, I2a2a1b2, J, I или E, G, I2a2a1b2a-L801);

- Культура дзвонових кубків (близько 2800—1900 рр. до н. е., Західна та Центральна Європа, також у Північній Африці (Марокко), Y- хромосомна гаплогрупа R1b (в тому числі, - R1b1b2-M269 (xS21/U106), R1b1a2a1a2), I2a2 и G2, E1b1b1a (xE1b1b1a1), R1b-DF27 гаплогрупи R1b-M269, BT, CT (xI, xG, xE), P1, P1(xM269), G2, I, I2a1-M26, I2a2-M223, I2a2-M436, F, R1b-M343, R1b-M269, R1b-P312, R1b-P312(xL21), R1b-P312(xZ225), R1b-L754(xL23), R1b-L51, R1b-L51(xZ225), R1b-P312, R1b-P312) – індоєвропейці;

- Унетицька культура (2300—1600 гг. до н. е. (1700—1300 гг. до н. е.)) [див.23], Y-хромосомну гаплогрупу I2, R1a1a1-M417, I2-Y14158, I2a1b2a-L38, I2a2a-S6635, I2a2a2-PF3885, R1a1a1-Z280, R1b1a1b1a1a2a-Y153322, R1b1a1b1a1a2b1-L2, R1b1a1b1a1a2b1a1-L20), - домінують дві гілки роду Ра, формується як спадщина культури дзвонових кубків та культури бойових сокир – змінюється Лужицькою культурою (балто-слов'яни).

Чисельна домінанта роду Шу (Су) та роду Іло (гілка Ді), організаційна домінанта рід Ра (гілка ГоРа- ХоРа- ХуРа):

1. Майкопська культура, - чисельна домінанта протокартелів;
2. Північнокавказька культурна спільнота (Кубано-терська культура);
3. Новосвободенська культура, - змішане населення протокартелів, протослов'ян, організаційна домінанта роду Ра;
4. Дольменна культура – змішане населення, чисельна домінанта протокартелів, протослов'ян; організаційна домінанта рід рід Ра;
5. Протомеотська (Протомідійська) культура, - змішане балто-слов'янське за мовою населення, чисельне домінування роду Іло (гілка Ді) та роду Шу (Су) (протокартелі), організаційна домінанта, - рід Ра.

Основні етнічні котли та відповідні їм держави та археологічні культури прямо пов'язані з трансформацією та взаємодією еволюційного продовження Фракійської спільноти (Фракія, Приазов'я, Верхнє та Середнє Поволжя, територія Південного Зауралля, півдня Західно-Сибірської рівнини, Казахстану, Таримської западини, ...

Жодних інших даних археології здатних поставити під сумнів висунуту концепцію (гіпотезу) не виявлено.

4.3. Лінгвістика

Всупереч хибній термінології мовних сімей, всі мови світу формувалися на основі мови бінарного звукового кодування (мова прямо пов'язана з процесом мислення та сприйняття дійсності людиною як видом, детально висвітлена у книзі «Короткий словник протослов'янської мови» А.В. Шульга)

Впровадження хибної концепції певної первинності семітських мов створює абсолютно безглузду і хибну конструкцію, результатом якої є неможливість класифікації мов практично всіх народів давнини, впровадження понять мов ізолятів та іншої.

На базі Фракійської спільноти формуються балто-слов'янські мови, які пізніше еволюціонують у Поволжі в балто-фінські, а після об'єднання з

нащадками Афанасьєвської археологічної культури та тунгусо-маньчжурськими народами, виникає умовна спільнота фінно-угорської мовної родини.

Симбіоз протослов'янської мови роду Іло та двох гілок роду Ра у місцях компактного проживання протослов'ян призводить до формування іранської мовної родини.

Більш детально, -

Поширення балто-слов'янських та балто-фінських мов прямо корелюється з основними гілками еволюційного продовження Фракійської спільноти (дивись поділ індоєвропейських мов на кентум та сатем).

Спостерігається прямий взаємозв'язок поширення балто-слов'янських та балто-фінських мов із поширенням топонімів, гідронімів та сакральних понять пов'язаних з культом Ра.

Спостерігається пряма наступність організаційної форми об'єднань (держав), традицій та культури, у тому числі, форма організації держави, титулатура, блок сакрального знання.

Індоєвропейська спільнота формується з урахуванням трьох основних етнічних потоків, - протобалтів, протослов'ян і протокартвелів з мови (що цілком відповідає казковій, епічній, сакральній традиції всіх індоєвропейських народів).

Універсальною мовною базою для всіх народів світу є мова бінарного звукового кодування (яка називається протослов'янською), що повністю підтверджується прямим смисловим наповненням усіх базових і сакральних понять у світі.

Як географічна спільнота народів, що мають загальний владний корінь еліти, Індоєвропейська спільнота сформувалася ще в 4-му тисячолітті до н.е. Процес активної взаємодії з переселенням великих етнічних об'єднань на базі роду Ра, що зберігають значний мовний масив балто-слов'янських та балто-фінських мов, на територію Індії в рамках Індоєвропейської спільноти протікає аж до 6-го століття нашої ери (союз Кушанів, союз Ефталтів) [див.29].

Основне ядро народів Індоєвропейської спільноти слід визнати сформованим вже 2300 року до н.е.

Цивілізаційне ядро Індоевропейської спільноти збережено завдяки безперервній еволюційній низці держав, що зберегли еталонний етнічний і мовний масив, - КуРа, Кемі, ГеРа («Германія»), Рама (МаРа), Расея, Расенна, Хараппа (ХоРа), Кефа-Сефа-Скефа (самоназва, -Раса-Расени), імперія Роман (Римська імперія), Парфія («ПаРа фен»), Русколань-Роксалан (Сарматія), ... Русь, ...

Жодних інших мовних складових суперечать запропонованої концепції (гіпотезі) не виявлено.

4.4. Сакральна традиція

Еволюція божественного пантеону може бути простежена від трьох базових гілок та їхнього симбіозу.

Провідна організаційна сакральна складова для «індоевропейської» та практично всіх Євразійських етномовних груп належить роду та культу Ра.

На базі культу Ра та його симбіотичних гілок виникають усі світові релігії давнини та сучасності, сказане повністю підтверджується давньою та існуючою обрядовою практикою, еволюцією титульних звернень до Бога (Богів), збереженням комплексом сакральних знань, які мають загальну термінологію та зміст.

На основі симбіозу культу Ра та культу Іло протослов'янської гілки з'являються культу Амо(ен)-Ра; Гера (Яр) - Іло; «Іло ах»- Аллах («ако бо Ра» - «подібний до Бога Ра» - акбар).

На базі симбіозу культу Ра та культу Шу (Су) протокартвельської гілки виникає культ Шу (Су)- Ра, що дав назву країні Сирія.

На основі традицій культу Ра та культу Іло, виникає поняття про триєдність Бога Ра (ГоРа (Шу), Ра, Осіріса).

Еволюція культу Ра в Центральній Азії в середовищі чисельно домінуючого роду Іло (гілка Ді) призводить до зміни звернення до Бога Ра у вигляді «ас Ра не га(і)» (похідне слово, - ранг)- «вершник основи (величі) неба Ра»; звернення «ПоРа» - «покров Ра»; «Мі(е) Ра» - «світ Ра»; «Мі то Ра»-«це світ Ра»-Мітра; «А-

ху(а) Ра ма зе да»- «насіння бажання (витоку) потоку понад землі Ра»; «то Ра» - «це Ра» - Тор (а).

У верхньому Поволжі та на території Південного Сибіру, Приазов'я використовується звернення «Ра ка» («ка Ра»)- «Ра че» («Че Ре»).

На території Індії культ Ра поділяється на кілька гілок, - культ «Ра ма» - «земля Ра»; «бо ха Ра ма» - «божественне джерело землі Ра» - Брахма.

На території Китаю культ Ра та культ Іло трансформується у вчення про Дао (вчення про Потік, національний тотем Дракона).

Найдавніше титульне звернення до Бога Ра в період існування «союзу Ра» – «Ку Ра» – Атлантиди, – «ку ма Ра бо» – «союз землі Бога Ра» – Кумарбі.

На території Межиріччя р. Тигр і р. Єфрат звернення до Бога Ра трансформується в «ка ду Ра ма» - «дві душі землі Ра» (смісловий аналог, - «Ра ду га», символ «ка ду (це)»- кадуцей (помилково приписується лише грецькій інтерпретації «Гі(е) Ра ма (ес)» - Гермес)), – неправильне прочитання, - Мардук.

На території Прибайкалля, Далекого Сходу та Монголії, набуває поширення звернення «ті не гі Ра»-«тіло небесної величі Ра»- Тенгрі, під яким спочатку розумівся весь пантеон Богів Неба та його глава «ас(а) Ра не га»- Асаранг (згідно з найдавнішого бурятського епосу, що зберігся).

На території середнього Поволжя, а пізніше в Приазов'ї та Причорномор'ї, набуває поширення звернення до Бога Ра у вигляді фрази, - «Ра да» - «потік Ра», яке пізніше еволюціонує в поняття Род.

Серед майбутніх Німецьких народів набуває поширення звернення, - «Ге Ра» - «правлячий Ра»; «Гі Ра» - «великий Ра»; «Баал ді Ра» - Бальдр.

У середовищі тюркських народів і не тільки, - «Гі Ра» - «Великий Ра» (похідне, -Гіреї); ТоРа-ТоРе (похідне, - «Тар хан»).

На території Башкирії, Таримської западини, Китаю та Монголії, бог Ра шанувався під ім'ям ГоРа-ГуРа-ХоРа (ХуРа-раніше на території Хурритської спільноти)-Хор.

На території Приазов'я, центральної, західної України, Бог Ра шанувався під ім'ям ГоРа-ХоРа-Хорса.

Крім цього існувало безліч супутніх культів, наприклад, - культ вогню, - «НаРаса», культ сонячного світла, - «СаРа шард».

Поширення культу Ра прямо пов'язані з експансією, передусім Фракійської балто-слов'янської етнічної спільноти та її похідних гілок.

Поширення культу Ра чітко корелюється з процесами, що описуються етногенетикою та лінгвістикою.

Більш детально, -

Спостерігається повна наступність культу Ра і симбіотичних гілок основних етнічних потоків, на основі яких виникають все світові релігії.

Поклоніння у стародавніх єгиптян (правляча еліта рід Ра): Ра (Амон-Ра), ГоРа-Гор;

Поклоніння у фракійців: «ГеРа» - «Ге Рама (іс)» - Гермес;

Поклоніння у германців: «Ге Ра» - «Ге Ра ман» - Ірмін (символ, - Германсуль-Ірмінсуль);

Поклоніння у умовних «скіфів»: «Ра да», «Ра ка», «Ра че» - «ЧеРе», «ПоРа» - Пор, Тор-ТоРе-ТуРа-Тор-Тар; «Ра не» (титульне звернення, - «ас Ра не га» - Асаранг, похідне – «ранг»);

Поклоніння у саків: ГеРа-ГіРа; «По Ра» - Пор;

Поклоніння у умовних «сарматів»: «ПоРа»- «ПеРе»- Перей;

Поклоніння у народу роман (невірно, - римляни): Ра, «КуРа», «Ю-пі те Ра»- Юпітер;

Поклоніння у русів (гілка народу Раса): «Ра да», «Рада гаст», Руги, Перуні;

Поклоніння у тохаров: ГоРа-ХоРа-ГуРа;

Поклоніння у предків угорців: «ГеРа»;

Поклоніння у монгол: «Ра ка» («Раче»- «чеРе») - «КаРа»;

Поклоніння у татар і тюрків: «ГіРе», Тор-Торе; КаРа-Рака, «ті не ги Ра» - Тенгрі;

Поклоніння у предків черкесів: «Ра ка» - «Раче» - «чеРе»;

Поклоніння в індусів: «Ра ма», «Бо ха Ра ма» - Брахма;

Поклоніння у мідійців-медів: Пора, Мира, «Мі то Ра – Мітра, «ПоРа-Мітра» - Прометей (грец. епоса);

Рудименти поклоніння в ісламі: «Ка Ра не» - Каран; «Су(Шу) Ра» - СуРа; «Ілоах ако бо Ра» («насіння витоку Іло подібно до бога Ра»)- Аллах акбар; «Ха Ра ма» - Харам;

Рудименти поклоніння в «христинстві»: «Це Ра ка(ко) ва» - Церква; «Ха Ра ма» - Храм; «Со бо Ра» - Собор; «ла ва Ра» - лавра; «ма не ас то Ра» - «ман астр» - монастир; «ка Ра се то» - хрест; «ал то Ра» - Вівтар.

...

Все народы сформировавшие индоевропейскую общность вели свое родословие по роду Ра и поклонялись Ра под разными титульными именами.

Жодних інших даних сакральної традиції, що суперечать запропонованій концепції, не виявлено.

4.5. Палеогеологія

Палеогеологія дозволяє уточнити ряд ключових моментів, що викликали міграції та розселення народів.

Завдяки даним палеогелогії є можливість зіставити інформацію, що міститься в міфах і оповідях народів з реальними фактами зміни клімату, катаклізмами, що дозволяє уточнити дати історичних подій, про які відсутні письмові свідчення.

Палеогеологія дозволила точно визначити час кількох ключових для регіону Причорномор'я та Егейського басейну «потопів»; час виверження вулкана Санторін, який став однією з головних причин загибелі Крито-Мікенської археологічної культури, час утворення басейну Егейського моря; тектонічних зрушень, що призвели до затоплення басейну Чорного моря, зміни течії р. Дніпро; утворення проток; періодів різкої зміни клімату («Велика стуж»); зміни фауни та флори; переміщення кліматичних зон; зміни зони лісу і степу... - всі ці дані використовувалися при при перехресному аналізі.

Більш детально, -

Ключовими геологічними подіями які вплинули на переміщення, розселення та етногенез народів індоєвропейської спільноти згідно з даними палеогеології стали такі події:

-максимум останнього зледеніння, - час максимального похолодання протягом останньої льодовикової епохи (26,5-19 тис. років тому).

У цей період температура була на 4-6,5 ° С нижче, ніж зараз. Рівень Світового океану був на 120—135 метрів нижчим від сучасного, льодовики займали 8% поверхні Землі та 25% площі суші.

- закінчення останнього зледеніння - 12-11,5 тис років тому

Закінчення льодовикового періоду призвело до чергової кардинальної зміни умов життя людини і всього живого, стрімко збільшується тваринний та рослинний ресурс, при появі стійкого харчування, зростає чисельність людських спільнот, ускладнюється їх організація, освоюються нові землі, настає період масових міграцій, розпадаються старі та створюються нові етнічні спільноти.

Для нас ця дата цікава тим, що вона є умовно граничною, коли відбулася чергова мутація Y-хромосоми і з'явилися носії гаплогрупи R1a1a (12,5 тис. років до н.е.) на території історичної Фракії, носії маркера R1b з'являться лише більш 2-і тисячі років (10-9,5 тис. років до н.е.) у Приазов'ї та північно-західному Передкавказзі.

До цього ж періоду згідно з Платоном слід віднести загибель Атлантиди-«КуРа» («Ат ленд» - «земля батьків»)

- формування басейну Егейського моря

Утворилося внаслідок занурення Егейської суші (Егеїди), залишками якої є численні острови. Терміни занурення Егеїди мають різні значення, проте більшість оцінок зводяться до періоду 11,7- 4 тис. до н. е., в сучасному вигляді Егейське море сформувалося лише до 4-го тисячоліття до н. е.

Катастрофічний характер затоплення мало ймовірно саме 12-11 тис. до н. е., що на мою думку і було основою для міфу про Атлантиду (Егеїда), затоплення призвело до масових міграцій на територію України та Західної Європи.

- формування басейну Чорного моря

5500 до н.е. підйом рівня Світового океану і можливий землетрус призвели до прориву Босфорського перешийка (подібну версію підтримував Пліній Старший), затоплення суші та перетворення раніше прісноводного озера на море.

Такого роду катаклізм не міг не позначитися на житті всього Причорномор'я, можливо пам'ять про нього збереглася у вигляді переказу про Потоп (нижче наведено розрахункові дати потопів, проте вони не можуть претендувати на абсолютну точність)

- виверження вулкана Санторін

Датування мінойського виверження:

- за дендрохронологічним датуванням у 1628 до н. е.
- геохімічний відбиток тефри з крижаних кернів, 1611 до н. е., 1562-1555 рр. до н. е. і 1538 до н. е.
- археологічні свідчення на встановленій хронології середземноморських культур віку – 1525 до н. е.
- некаліброване радіовуглецеве датування – 1645—1600 гг. до н. е.

Внаслідок катаклізму, непоправної шкоди було завдано державі Крито-Мікенської археологічної культури, що призвело до голоду, хаосу, вторгнення диких народів, порівняно з населенням Крито-Мікенської культури.

Підсумком стало початок занепаду та подальше знищення найбільшого держави (союзу) на той час відомого як КуРето-КуРіто-КаРато (Кріт), яке об'єднувало території басейну Егейського моря, Леванту, Верхнього Єгипту.

- *слід одноразової пожежі* на території всіх палаців Криту в 1450 р. до н.е.

Ймовірне завоювання Криту власне ахейцями, які наприкінці третього тисячоліття завоювали материкову частину Греції.

Остаточний удар спадщини Крито-Мікенської культури був завданий дорійським завоюванням (13-12 ст. до н.е.)

Потопи:

Огігійський потоп

Огігійський потоп названо так тому, що він стався за часів Огіга, царя Аттики. Огіг був засновником та царем Фів.

У переказах говориться, що Огігійський потоп охопив увесь світ, Аттика залишалася без монархів до правління Кекропу.

При Огіге стався потоп за 1040 років до заснування Риму (754 или 753 год до н. е) – 1794 (1793) рік до н.е. Євсевій Кесарійський, слідуючи історику Кастору Родоському, датував Огігов потоп за 260 років до Девкаліонового потопу.

Девкаліонів потоп (через 260 років після потопу при Огізі)- 1534-1533 рік до н. е.

Дарданів потоп (орієнтовно 1348-1328 рік, якщо прийняти за дату взяття Ілліона (1208 до н.е.) виходячи з передумови, що час правління Тевкра в Ілліоні за сто сорок років до взяття Ілліона)

Всесвітній потоп

Згідно з єврейським текстом почався в 1656 році від Створення світу (Адама),

що за Візантійській ері відповідає 3853 р. до н. е.

Згідно Септуагінті, почався в 2262 році від Створення світу (Адама), що за Візантійською ерою 3247 р. до н. е.

Всесвітній Потоп у низці сакральних традицій є своєрідною точкою відліку, звичайно Біблійні перекази, є еволюційним продовженням ще більш давніх сказань, давно доведено прямий зв'язок між біблійним та шумерським епосом. Сказання про Потоп присутні в цілій низці культур, часом між собою не пов'язаних.

Існує ряд версій про реальність такого роду події у світовому масштабі, від зміни полюсів до падіння однієї з місяців, гігантського метеорита.

За однією з версій переказ про Всесвітній потоп може бути викликаний затопленням басейну Чорного моря.

- формування Євразійського степу

Євразійський степ (Великий степ) - великий степовий регіон, розташований у центрі материка Євразія, від Східної Європи до берегів Тихого океану.

Експансія степових народів прямо пов'язана з наявністю рясних трав степових районів, зміни клімату, що сприяють розширенню зони степів та їх рядне зволоження, мають чіткі часові межі.

Критичне зневоднення степів також призводять до вимушених міграцій кочових народів, посилення їхнього тиску на землеробські центри Євразії.

- Зміна течії річки Дніпро – 5200 г. до н. е.

Раніше річка Дніпро впадала в басейн Азовського моря в районі гирла річки Молочної, зміна течії річки, утворення Дніпровських порогів, що значно вплинуло на процес міграцій, торгівлі та місце концентрації, насамперед землеробського населення регіону Причорномор'я.

- формування Таримської западини

Таримська («Кош ГаРа»- Кашгарська) западина - безстічна область, розташована в Сіньцзяні на заході Китаю. Раніше (до середини третього тисячоліття) величезний район з помірним кліматом та степовим ландшафтом.

Таримська западина послужила місцем формування Тохарської спільноти, яка зробила визначальний внесок в основу давньокитайської державності, мови та традиції, крім того, саме в цьому регіоні сформовано східне ядро (західне – у Поволжі) майбутнього тюрського об'єднання народів.

- Прилідникове озеро Західного Сибіру утворило Тургайський стік в Аральсько-Каспійський басейн

Розпад ностратичної спільноти можливо був пов'язаний з кінцем останнього заledenіння (близько 11,7-11,6 тис. років тому), під час якого прильодовикове озеро Західного Сибіру утворило Тургайський стік в Аральсько-Каспійський басейн, відокремивши західноностратичну групу від східної.

Для нас ця подія цікава тим, що наведена дата могла бути датою початку формування протоіндоевропейської спільноти.

Всі ці палеогеології дозволили конкретизувати історичні рамки ключових міграцій, уточнити причини низки еволюційних і революційних змін у культурі та побуті народів, уточнити дати історичних подій.

Дані палеогеології точно узгоджуються з даними археології.

Жодних даних палеогеології суперечать запропонованій концепції (гіпотезі) не виявлено.

4.6. Зовнішній вигляд та звичаї

Як уже зазначено вище, індоєвропейці визначені як європеїди.

З урахуванням того, що ми виокремили основні предкові етнічні потоки, організаційною основою слід вважати носіїв гаплогруп R1a1a, R1b, зазначені гаплогрупи властиві переважно європеїдам північного типу (еталон – Балти) та (еталон-Ірландці), для кожної гаплогрупи відповідно.

З урахуванням локалізації первинного етнічного котла, - Фракійська етнічна спільнота, розглянемо пізніший опис населення цього регіону, який міг зберегти спільні риси з найдавнішим етнічним ядром.

Під найдавнішим етнічним ядром ми розуміємо населення регіону, яке обмежене Приазовсько-Причорноморським регіоном, на базі якого відбулося виділення двох основних етнічних потоків на північних Балканах та на території Приазов'я, для носіїв гаплогруп R1a1a та R1b (Кавказ, Предкавказзе) відповідно.

Історичні рамки для найдавнішого етнічного ядра визначені з 12,5 до 10 тис. до н.е. (Час виділення найдавніших кластерів зазначених гаплогруп).

Критична концентрація (повна чисельна домінанта) носіїв зазначених гаплогруп досягнуто пізніше у форматі культури Бойових сокир (культура шнурової кераміки) на великих територіях Центральної та Східної Європи в період 3200 до н. е./2300 до н. е. - 2300 р. до н. е./1800 р. до н. е. для носіїв гаплогрупи R1a1a; у форматі Ямної культури біля південного Приуралля Сході до Дністра на заході, від Предкавказзя Півдні до середнього Поволжя північ від період із 3600—2300 року до зв. е. для носіїв гаплогрупи R1b.

Еталонний зовнішній вигляд населення найдавнішого етнічного ядра відомий від народів сусідів, наприклад, експансія Фракійського етнічного ядра на територію Малої Азії призвела до появи народу Фригійців та країни Фрігії, а експансія Фригійців на територію північної Африки, А-Фриги», - Африка),

наслідок цієї експансії це поява народу Лівійців, яких древні Єгиптяни описували як світловолосих і блакитнооких людей.

Контакти предків Еллінів із нащадками Фракійської спільноти, завоювання предків Еллінів, призвело до появи еталонного опису представників цієї спільноти у вигляді Богів, які також описуються як світловолосі та блакитнооки.

Розглянемо як описують у пізніший час Фракійців древні Греки, -

Ксенофан описує фракійських богів як *поєднання світлого волосся та блакитних очей*:

«Блакитноокими їх і русявими мислять фракійці ...»

Фракійці відпускали вуса і бороду, *волосся на голові носили на маківці, а решту голови голили*.

Єдиний народ який носив чуб на голові, як і всі його змішані нащадки, - Зікі (Сікі), Сікхі, Косогі-Кошаги-Косакі-Козаки, Раса (саРа)- Реси-Руси.

Переважна більшість населення проте ставилася до грацильним південноєвропейським типам, тобто. фракійці часів античності вже змішаний народ, де балтський компонент сформував еталонну владну еліту, а більшість населення були нащадками вихідців із Малої Азії (протослов'яни носії гаплогрупи J2).

Слід додати, що домінанта Балтів у регіоні прямо зумовила найдавніший топонім протослов'янською мовою «Ба ла кан» - Балкан, де фразеологізм «кан» є маркером походження основної маси населення з території Малої Азії та Близького Сходу і має значення «головний(е)», а бінарні слова «ба», «ла» мають значення «божественне», «народження» відповідно.

Розглянемо опис звичаїв Фракійців від стародавніх Греків.

Опис звичаїв

Згадуються в «Ілліаді» (плем'я Кікони, Геллеспонт). Греки запозичили у фракійців Діоніса («Ді(Гі) ван (ісіо)- увійшов у казкову традицію слов'ян як «Гі(Ді) ван»- Іван), Європу, Орфея, тощо.

За описом Геродота практикували добровільну смерть коханої дружини, при смерті чоловіка (характерний звичай всім гілок роду Ра, зокрема Русов);

багатоженство; свободу сексуальних відносин для жінок до шлюбу; викуп за дружину; продаж дітей (мова йде, мабуть, не про еліту); татуювання як ознака знатності (характерно для роду Ра); найбільш почесною вважалося життя війна та розбійника (войовничість як частина національної культури роду Ра); після смерті тіло знатного небіжчика (рід Ра) на три дні віставлялося, при цьому загартовували жертвенних тварин, після плачу влаштовували тризну, потім тіло спалювали, насипали курган і влаштовували змагання, в тому числі, єдиноборства (все перераховане практично в незмінній формі практикували більшість гілок роду Ра, у тому числі Руси)

Боги фракійців

Царі (на відміну від решти народу) найбільше *шанують Гермеса* і клянуться тільки їм, за їхніми словами, і вони *самі походять від Гермеса*.

Переважна більшість фракійського населення шанує лише трьох богів: *Ареса, Діоніса та Артемиду*.

Поклоніння Ра під титульним ім'ям Перей (грец. Арей) є традиційним для гілки роду Ра (Раса).

Поклоніння «Ді ван («ва не») ісію», - великий рукав неба (іншомовно, - «великий Ван», - характерне звернення до правителя і родича для роду Ра в Приазов'ї, Західному Кавказі, Малій Азії (увійшло в англійську та інші) похідні мови як числівник).

Поклоніння «арту(е) Міда» - «дім Міди (Меди-Медеї)», - відбивало основну етнічну складову (Меди-Мідійці-Меоти), змішане балто-слов'янське населення. Загальновідомо, що Меди- Мідійці були гілкою Фракійської спільноти.

Окреме зауваження щодо шанування Гермеса-«Ге Ра ма ен» (Гермаон)- «земля владики правлячого Ра», що відображала етнічну складову знаті, - рід Ра (протобалти), носії гаплогруп R1b, R1a1a.

Внесу додаткові пояснення щодо Гермеса та Артеміді.

Гермес, як і норовлива богиня Гера, що зайняла підлегле становище по відношенню до Зевса, є похідними головного до ахейського завоювання Бога басейну Егеїди, - Ра, відомого за титульним поведженням, - «правлячий Ра» («Ге

Ра»), це Бог родитель правлячої знаті, зокрема, по всій території Балкан. У період античної епохи правлячі позиції роду Ра були збережені в ін Єгипті, там, через тисячоліття, шанування ГеРа (правлячого Ра), було трансформовано в шанування ГоРа, Ра та Тота.

Як Бог породник ГеРа-«Ге Ра ма (ес)»- Гермес завжди зображувався у вигляді фалічного символу (див. лінгам в індуїзмі), набагато пізніше став зображуватися із символом фалоса під людиноподібним бюстом на чотиригранній колоні (сучасна модель однокупольного храму в східному «християнстві» збільшеною моделлю лінгаму в Індії, купол вписаний у квадрат, - символізував з'єднання Неба та Землі).

Установка таких стовпів є найдавнішою традицією роду Ра, ця традиція принесена в ході експансії на північний захід Індії (цивілізація Хараппи), звідки пізніше була поширена на всю територію Індії як частина культурної традиції індуїзму.

Як символ панування роду Ра на межах володінь й у громадських місцях встановлювалися «Ге Ра ма» - «земля правлячого Ра»- Герма(ы), природно саме у цих місцях зазвичай здійснилася торгівля із сусідніми народами, пізніше культ Гермеса перетворюється на культ Бога торгівлі.

Основна гілка роду Ра називала себе Мара (Рама) або МеРа (Меря), союз з цим народом, торговельні відносини і симбіоз відображалися фразою *«МеРа кура(ія)»- «союз МеРа», яка стала надалі іменем власним Меркурієм*, товарний обмін і сам товар в рамках цієї спільноти стали називатися скорочено «мерк» і саме у такому вигляді, це словосполучення увійшло до латині, позначаючи «товар».

Взаємозв'язок образів Гермеса та Тота відзначали античні греки, - Геродот, Плутарх та Діодор Сицилійський.

Для хамітського (протослов'янського населення стародавнього Єгипту) батько породитель, батько мудрості та знань носив ім'я Той, найбільш давня форма цього імені збереглася в українській мові, - Тато (батько), після захоплення території Єгипту родом Ра (утворення держави Кемі-Кефа, Крито-

мікенська археологічна культура до ахейського завоювання), у якого аналогічні функції виконував Гера, поняття Гера (пізніше Гермес) стали тотожними.

Саме тому одна з головних спадщин давньоєгипетської культури книга сакральних знань (книга Тота) відома нам у вигляді чотирнадцяти античних трактатів Гермеса-Трисмегіста (тричі найбільшою) під назвою «Поймандр»

В «Історії» Геродота наводиться твердження, що такі Герми робили ще Пеласги.

Пеласги за твердженням того ж Геродота і є Елліни («Іл лі ен» - «рід владики Іло», тобто ще до (16 століття до н.е.) Мікенської цивілізації на території Еллади панував рід Ра і отже до 16 століття е. змішане населення Еллади говорило балто-слов'янською мовою.

Более древнее имя Гермеса, - Гермаон (созвучно термину «Герман», перевод на базе протославянского языка пелазгов віполнен віше).

Вже в античний час Гермеса називали «Психо помп», зазвичай це прізвисько перекладають як «провідник душ», однак правильно його перекладати як «провідник громади» (оскільки термін «психо» первинно позначав саме громаду мовою народу Ді, який був основною складовою майбутніх Медів (Меотів)- Мідійців; це слово увійшло з первинним значенням в адигські мови)

Незмінним та первинним атрибутом Гермеса був Кадуцей, який символізував його верховний статус як Бога, бо Кадуцей зображує взаємодію та симбіоз двох базових складових всього Всесвіту та відображає владу Гермеса над ними.

Саме слово Кадуцей перекладається мовою пелазгів-іллів, - «ка ду це» «це дві душі» (у давньоєгипетській традиції «ка» і «ба» відповідно)

Мал.4 Лінгам

Артеміда також Богиня часів Крито-Мікенської культури до ахейського завоювання і прямо пов'язана з основною гілкою народу фракійців, вважається що її шанували на Криті як володарку звірів.

У грецький пантеон ця Богиня увійшла під ім'ям того народу, Богинею якого вона була, бо її грецьке ім'я «арту Міда»-«дім Міда» відбивало назву держави Медів у Приазов'ї.

Ця Богиня відома серед слов'ян надалі під ім'ям «Сіба», на Близькому Сході як Кеба (Кібелла)-Геба (Еба-Єва).

У доахейські часи вона шанувалася переважно як Богиня Місяця, володарка звірів та самого життя.

Первинне значення її імені збереглося в латині як «Ді ан на» - «великий розум неба» (первинно фраза протослов'янською мовою на території Малої Азії, маркером є слово «ді» вживане саме там, на відміну від його синоніма на Криті, - «Гі»).

Образ Артеміді відбиває реальні процеси етногенезу, наприклад, дві її культових тварини (лань і ведмідь), відбивали об'єднання двох етнічних складових.

Походження.

Окремо слід висвітлити питання походження та родоводу фракійців періоду античності.

Справжня історія фракійців (гето-даків) була написана на золотих таблицях, - навмисно знищена.

Мал. 5 Свинцева копія однієї з таблиць

За Йосипом Флавієм родоначальник фракійців син Іафета – *Тирас (Фірас)* Фірас ймовірно тотожний персонажу скіфського епосу – «Ага фірсу», який також відображає конкретний етнічний масив.

Що опосередковано підтверджується реконструкцією місцезнаходження Агафірсів, на річці Тирас (Фірас) – Дністер (по Геродоту на Дунає)

Згідно з Геродотом, Агафірс став родоначальником західних скіфів, що жили в Істра (Дунай), і подібними до звичаїв з *фракійцями*.

Нижче пояснено значення імені самого Яфета, аналог англійського слова «*iffi*» - невизначений;

Ім'я *Хама*, також перекладається мовою близькою до сучасної англійської зі значенням, - «*що осміює себе*».

Ім'я *Сім*, - дослівно скорочення «*see more*» - «*бачить більше*», спочатку рід Ра.

Всі імена родоводу, як неважко помітити, містять конкретну інформацію, прямо пов'язану з блоком сакральних знань про походження народів.

Фірас – ім'я мовою близькою до сучасної англійської мови, його аналог слово «*Fire*» - *вогонь*, що відображало шанування предками фракійців вогню і сонця.

Існує й інші інтерпретації походження фракійців.

Частина дослідників ототожнює Тираса з Тірренами (Тірсенами), цим ім'ям древні греки називали жителів острова Лемнос (Геродот), не ахейські народи, а після 6 століття до н.е. це ім'я міцно закріпилося за *Етрусками* (самоназва, - *Раса* - *Расени*).

Можливі паралелі з грецьким найменуванням річки Дністер (Тірас), оскільки греки часто давали назву народам за найменуванням річок, на яких вони проживали.

Як нащадків Фіраса, за однією з версій родоводу, Фірас міг бути предком Ріфата (за Ованесом Драсханакертці та Мовсесом Каланкатуаці, - предок савроматів), Аскеназа (гілка Іудеїв), Фогарми (згадується як предок Хазар); за іншою версією міг бути предком Анатолійських народів (Хетті, Карійці, Лікійці, Лувейці, Палайці і т. д.).

Усі перелічені Анатолійські племена (народи) говорили різними варіантами балто-слов'янських мов.

Згідно з Книгою Праведного імена синів Фіраса: Гера, Беніб, Лупіріон та Гілак.

Слід також відзначити величезний потенціал фракійської спільноти, бо за твердженням Геродота (до 5-го століття), - Фракійці - другий за чисельністю народ у світі після Індійців.

Предками поздних фракійцев можливо являються представителями Сабатиновской и Белогрудовской археологических культур, для справки, -

Сабатинівська археологічна культура – ареал у Північному Причорномор'ї, назва одержала від села Сабатинівка, де були виявлені поселення існуючі 18-12 (16-12) ст. до н.е.

Білогрудівська археологічна культура – культура осілого населення 11-9 століття до н. е. Охоплює територію між Дністром та Дніпром.

Генетичні та лінгвістичні дослідження підтверджують те, що фракійці античності були балто-слов'янами, що втім стверджувалося різними авторами ще з часів Юстиніана (6 століття н.е.).

Генетичні дослідження останків фракійців фіксують наявність у знаті гаплогрупи R1a, проте основна маса населення це нащадки палеобалканських племен (гаплогрупа I2a) та нащадки Анатолійського населення (гаплогрупа J2)

Визнання Фракійців балто-слов'янами штучно гальмується виходячи з домінуючої політичної доктрини «молодих» народів, яких відносять, зокрема. слов'ян.

Фактично доведений факт про те, що носії гаплогрупи J2, I,G, - говорили на різних діалектах протослов'янської мови не вписується в усталену хибну картину світогляду, при якій похідні від протослов'ян міфічні «семіти» є чи не найдавнішим етнічним компонентом на Близькому Сході.

Вибірково проілюструємо наступність етнічного та мовного ядра Індоевропейської спільноти.

Об'єднання роду Ра та роду Іло (умовно, - балто-слов'янська чи фракійська спільнота), стало основою наступних балто-фінської, фінно-угорської та тюрської спільноти.

На базі балто-фінської спільноти була сформована спільнота, що отримала назву історичної літератури, - «Скіфи» (у сучасному розумінні), хоча

раніше це визначення включало кілька етномовних хвиль на основі правлячої еліти роду Ра.

На базі умовної балто-слов'янської спільноти (рід Ра та рід Іло) було сформовано співтовариство «Гетів» (Гутії, Гети-Готи (пізніше))

За підсумками об'єднання спадщини двох гілок роду Ра (Раса і ГоРа- ГуРа- ХоРа) було сформовано умовно финно- угорское співтовариство що у історичній літературі отримало найменування «Саков» (вони ж Сакси, вони ж Готи на заході) [див. 29], як і «Скіфів» це співтовариство огульно відносять до іраномовним об'єднанням, що вірно лише в період домінанти цього об'єднання над іраномовною більшістю населення в період його експансії на південь.

На базі умовно балто-слов'янського об'єднання (роду Ра та рід Іло) з мовною домінантою роду Іло (гілка Ді) протослов'ян з мови, сформовано співтовариство Іранських народів.

На базі об'єднаної спадщини роду Ра (гілки Раса та ГоРа-ГуРа- ХоРа), роду Іло (гілка Ді) та спадщини народів Алтайської етномовної спільноти (переважно тунгусо-манджурів) сформована Тюрська спільнота народів.

На базі об'єднання роду Ра (насамперед гілка Раса (саРа)-Расени), роду Іло і протокартел (рід Шу) було сформовано вторинне співтовариство народів («Семіт»), правлячою елітою якого був рід Ра.

Зі сказаного нескладно помітити, що основою всіх ключових мовних і етнічних об'єднань були об'єднання з урахуванням, передусім, роду Ра.

Складні етнокультурні процеси біля Малої Азії, Близького Сходу, междуречья р. Тигра та нар. Єфрат, об'єднання та симбіоз народів призвели до формування кількох етнічних хвиль. Одна з таких етнічних хвиль, - нащадки змішаного населення об'єднання роду Ра (Рі) і роду Су (Шу, протокартели, домінували), що дали назву країні Су-Рі (майбутня - Сирія), що переселилися в міжріччя р. Тигра та нар. Єврат дали початок державі «А-Сирія» (Ассирія), перехопивши організаційну доміанту, зробили спробу тотальної «зачистки» спадщини роду Ра на території Близького Сходу, Малої Азії, міжріччя нар. Тигр і нар. Єфрат. У цей час організаційне ядро роду Ра було видавлено на Кавказ

(«будинок (країна) Ра» - «Ру арту» (неправильне прочитання і написання, - «Урарту»), а згодом, у Приазов'ї.

Спроба зберегти свою ідентичність, мову і традиції здійснена організаційним ядром роду Ра (Расени (в іст. літ. Шумери)) призводить до Виходу змішаного населення роду Ра і Рода Іло («іс Ра-Іло»- Ізраїль) з території Межиріччя (і насамперед із міста Ру (невірно, - «Ур»). Конфлікт у боротьбі за домінанту з єдинокровою (рід Ра) елітою ін. Єгипту призводить до переселення з території Єгипту та відмови від культу Ра. Історичний парадокс полягає в тому, що ядро Ізраїлю, прямі нащадки раніше балто-фінів за мовою (рід Ра, гілка Раса-Расени) Коени (Каени) і Левити надалі роблять титанічні зусилля до знищення будь-якої прямої згадки роду Ра, хоча власне ТоРа є родоводом саме роду Ра.

Боротьба зі спадщиною роду Ра та роду Іло (гілка Ді), тотальна ліквідація смислової наступності на території Китаю, пов'язані з перехопленням організаційної домінанти полінезійської складової, раніше підпорядкованої роду Ра та роду Іло (гілка Ді). Саме з цією боротьбою пов'язане визначення «історичної амнезії» - повне знищення будь-якої згадки про народи, які принесли традицію, державність та пізнання на територію Китаю та одночасне присвоєння їхньої сакральної спадщини (Вчення про Дао, Вчення про Чі, символ Дракона, організація державної влади, титулатура ...).

Великі Вчителі, які сформували еліту майбутнього Китаю, після загибелі держави Шан були оголошені дикунами, а вся «історія» переписана.

Для розуміння, - нар. «Хуан до(х)е» раніше місце компактного проживання роду Іло (гілка Ді) на території Китаю; нар. «Ян цзи» раніше місце компактного проживання роду Ра (ГеРа (Яр-Уар), вони ж «Ян да» (спотворено Яда) – «Великий потік».

Для розриву сакральної смислової спадкоємності, основа пізньої скіфо-саксої спільноти рід Ра (Раса (саРа)-Расени) основа «Великої Скіфії» (Китайської історіографії, - «Ян с(ц)ай» - «Великий степ» підносяться під спотвореною назвою Ар - Аорс (дивись пізніше опис у арабів місця проживання Русів, - Арсанія (Артанія) зі столицею Арса).

Раніше цей народ фігурує під різними екзоетнонімами і етнонімами союзу, - «Скулд»- «Сколот»; «Гети», союз Гера (Герули-Хороли), Дакі (самоназва Руги), Вільці, Велеты, Гера-Яр (Уар)-Вар (Варяги), Сабіри-Савіри ..., ще раніше цей народ, що став «початком» («Ар» - початок, початкові *) найбільшого етнічного об'єднання в Центральній Азії став відомим в індійському епосі під ім'ям Арії.

Наступним етапом ліквідації сакральної та організаційної спадщини роду Ра на території Центральної Азії стало прийняття ісламу та буддизму, у зв'язку з чим найбільші народи гілки роду Ра, відмовляються від своїх сакральних етнонімів пов'язаних з шануванням Ра, мова насамперед йде і народі Раса (саРа) і його об'єднаннях, - прямі нащадки СаРа-кіпчаки та Сартти (прийняли ім'я «Узбек»); об'єднання західної та східної гілки роду Ра, - СаРа-Гури (ядро фінно-угрів); народ ГоРа- ХоРа- Угора- Уйгури.

Такі маніпуляції призводять до того, що єдиний народ Раса з'являється і зникає під «іменами» Арсів у Таримській западині, під ім'ям Аорсів у Поволжі та Приазов'ї, потім там же під ім'ям Руси, потім під ім'ям Руги-Руси (Вільці, Велеты, Лютва – Лютичі) вже на території Німеччини.

Тільки цілісна картина дозволяє пояснити претензії на вищу владу цього народу на території колишньої Скіфії, наступність союзу Раса (Аорс)-Алан, - Роксалан (Рускалань), слов'янську писемність є похідною Рун роду Ра (Алано-булгарських Рун), покликання Варягів... багато, багато іншого.

Остаточна спадщина роду Ра на території його цивілізаційних центрів знищується під егідою насильно нав'язаної «ереси жидовствующих» (рос.), проте друге дихання як сакральна традиція культ Ра знаходить в рамках держави нащадка роду Ра (ГоРа- ХоРа) Чингіс хана, що носив назву «КаРа» Ра». Саме відмова від культу Ра (Раче-ЧаРе)-каРа) як державної релігії призводить до розколу держави Ко(е)Руму (впроваджене найменування «Золота Орда»). Остаточне знищення спадщини культу Ра (ВеРа) біля Московії призводить до Розколу, втечі населення, Смутному часу. Останній оплот культу Ра (Рака-Раче), як державної релігії,- Сибірське Ханство зі столицею «Іс КеРа» (відразу після завоювання перейменована на Тобольськ).

Всі світові релігії, як і саме поняття «Ре лі ги» - «великий рід Ра» * виростили як гілки культу Ра, проте, всі ці молоді порослі зробили все, щоб знищити материнський культ Ра, підриваючи свою власну основу.

Сакральна спадщина культу Ра знищена настанням ісламу, буддизму, «ереси жидовствующих» (рос., термін із листування Івана 4 (Грозного)), іудаїзму..., проте рід Ра живий і як і раніше є основою більшості народів Євразії.

Жодних інших даних, що суперечать запропонованій концепції (гіпотезі) не виявлено, спостерігається повна кореляція опису етнічного ядра, його звичаїв, традицій, зовнішнього вигляду, навіть у еволюційних гілок, рознесених на величезні відстані (наприклад, наявність правлячої еліти у балто-фінських народів Верхнього Поволжя («урки») і змішаного населення протоадизької спільноти («уорки»), наявність загального культу Ра («каРа» - «Рака» - «чеРе» - «Ра че» (Карамзін) у «Чере міс(ів)» і «Чере ке(а)с(ів)»), носіння оселедця у фракійців, русів, зіхів, сикхів, козаків...).

Висновок по розділу.

Аналіз наявної інформації дозволяє однозначно виявити дві базові організаційні гілки (рід Ра, протобалти, носії гаплогруп R1a1a і R1b (гілки, локалізовані на території Приазов'я, північного Передкавказзя, Північно-Західного Кавказу, Мала Азія)), встановити територіальну прив'язку (територія Приазов'я, північного Передкавказзя, Північно-західного Кавказу, Малої Азії), виявити зони контакту з іншими складовими етногенезу (протослов'яни, рід Іло (в т.ч. гілка Ді, носії гаплогрупи J2; протокартвели, рід Шу, носії гаплогрупи G)

З викладеного можна зробити однозначні висновки про природу формування умовної «індоєвропейської сім'ї» народів:

1. «індоєвропейська спільнота» сформована на основі двох домінуючих гілок носіїв гаплогруп R1a1a, R1b (рід Ра, протобалти) у симбіозі з носіями гаплогруп J2 (рід Іло, протослов'яни з мови), G (рід Шу (Су), протокартвели)

2. Організаційна та сакральна еліта всіх «індоєвропейських народів» сформована на основі клано-корпоративних структур роду Ра.

3. Об'єднучий базовий культ та основа базового світогляду, – культ Бога Ра.

ВИСНОВКИ

Відновлена картина етногенезу має цілісний характер, не суперечить даним спеціальних дисциплін, сакральної традиції, епосу.

У ході роботи висунуто і перевірено несуперечливу гіпотезу походження Індоевропейської мовної сім'ї, яка передбачає, що етнічним організаційним ядром майбутньої Індоевропейської спільноти є давньо-Фракійська етнічна спільнота (домінантне ядро - носії гаплогруп R, R1a1a, R1b, час формування середина 13 - 10 тисячоліття до н. е. - 5 тисячоліття до н.е.), вихідна мова цієї спільноти умовно протобалтська (давньоуральська)).

У ході експансії та симбіозу, в період із середини 5-го тисячоліття до н.е. по 2300 до н.е. формується балто-слов'янська та балто-фінська спільноти, що стала основою двох гілок (кентум і сатем) індоевропейських мов.

У процесі другого етапу еволюції на базі давньо-Фракійської спільноти сформовано дві гілки носії гаплогруп R1b (ГеРа-ГоРа), R1a1a (МаРа (Ра ма), Раса), балто-слов'яни та балто-фіни з мови відповідно.

Ареал формування первинної давньо-Фракійської спільноти, Фракія, північне Причорномор'я, Приазов'я, північно-західне Передкавказзя.

Зоною формування власне індоевропейського ядра народів, слід визнати зону етнічного та мовного контакту трьох основних компонентів на базі яких склалася індоевропейська спільнота (протослов'яни, носії гаплогрупи J2, рід Іло, у тому числі, гілка Ді; протокартвели, рід Шу (Су), носії гаплогрупи G; протобалти, носії гаплогруп R1a1a b R1b (гілки, що мають місце первинної локалізації північне Передкавказзя, північно-Західний Кавказ, північний схід Малої Азії), рід Ра), - первинно Балкани (перший етап), територія історичної Фракії, північно-західне Причорномор , Приазов'я, Північне Передкавказзя, північно-західний та західний Кавказ, Мала Азія.

Другий етап, - ареалом формування слід визнати Приазов'я, північне Передкавказзя, північно-західний та західний Кавказ, Малу Азію, саме в цій зоні у відносно короткий історичний період була сформована трискладова

спільнота на чолі з родом Ра та загальним сакральним стрижнем у вигляді культу Ра, яка під час своєї експансії охопила Європу та Індію (вже у форматі Хараппської культури), а вже до 2300 до н.е. було завершено процес оформлення основних мовних гілок (Кентум та Сатем).

Сказане повністю підтверджується даними етногенетики, археології, лінгвістики, сакральної традиції, палеогеології.

Ареал формування вторинних хвиль:

- Фракія, Балкани, басейн Егеїди, Мала Азія, басейн Чорного моря, Приазов'я (носії гаплогрупи (R1b));

- територія Німеччини, Білорусії, Карелії, півночі європейської частини Росії, Верхнє та Середнє Поволжя (R1a1a)

Мова основи для Індоевропейських мов, - Фракійської етнічної спільноти сформована на базі двох споріднених мов протослов'ян (рід Іло, у тому числі, гілка Ді, гілка Амо) і протокартвел (рід Шу (Су)), а також неспоріднено мови є еволюційним продовженням давньоуральської сім'ї (умовно, – протобалти).

У сучасній класифікації *мову первинного ядра Індоевропейської спільноти слід віднести до умовної балто-слов'янської мови.*

Об'єднуючим сакральним та організаційним стрижнем Індоевропейської спільноти був культ Ра та рід Ра.

Етнічні котли у рамках яких формувався потенціал для експансії:

- Ямна археологічна культура, Афанасьєвська археологічна культура (гілка роду Ра (ГеРа-ГоРа- ХоРа), Хетська етнічна спільнота, Гальштадська археологічна культура (гілка R1b);

- ДавньоФракійська етнічна спільнота, КуРа (Атлантида), КуРето-КуРіто (КаРато), Андронівська археологічна культура (гілка роду Ра (Раса), R1a1a), Кемі (Кефа), Скефа (Скіфія), культура бойових сокир.

Поширення носіїв Індоевропейських мов в Індії виконано у форматі цивілізації Хараппи (ХоРа) (3300 – 1300 рр. до н.е.), етнічне ядро якої рід Іло (гілка Ді) та рід Ра (гілка ГеРа).

Отже, вже до середини 4-го тисячоліття ареал поширення Індоевропейських мов охоплює Європу та Індію.

До середини 3-го тисячоліття слід віднести формування Тохарських мов (мовна основа балто-фіни, народ ГоРа-ХоРа; а також протослов'яни рід Іло (гілка Ді))

У ході роботи визначено цивілізаційну та державну основу Індоевропейської спільноти, висвітлено її еволюційні продовження до наших днів, розглянуто характерні особливості, конкурентні переваги та існуючі недоліки аж до сьогодні.

В результаті такого комплексного підходу вдалося чітко відстежити наступність цивілізаційної моделі на базі якої формувалася Індоевропейська спільнота.

У ході роботи докладно висвітлено кланово-корпоративний характер побудови влади, змішана форма управління та її визначення.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ І ЛІТЕРАТУРИ

1. Абашевская культура // БРЭ. Т.1. М., 2005.
2. Андреев Ю. В. От Евразии к Европе: Крит и Эгейский мир в эпоху бронзы и раннего железа (III-нач. I тысячелетия до н. э.). — СПб.: Дмитрий Буланин, 2002. — 864 с. — ISBN 5-86007-273-2.
3. Гамкрелідзе Т. В., Іванов В. В. Міграції племен-носіїв індоевропейських діалектів з початкової території розселення на Близькому Сході в історичні місця їх проживання в Євразії // Вісник давньої історії. - М.: Наука, 1981. - № 2.
4. Грязнов М. П. Афанасьевская культура на Енисее. СПб., 1999.
5. История Древнего Востока: Зарождение древнейших классовых обществ и первые очаги рабовладельческой цивилизации. Ч. 1. Месопотамия / Под ред. И. М. Дьяконова. — М.: Наука, 1983. — 534 с.
6. «Ибн-Фадлан о русах (921—922 гг.)» — публикация по изданию: Крачковский А. П. Книга Ахмеда Ибн-Фадлана о его путешествии на Волгу в 921—922 гг.
7. Кореневский С. Н. Древнейшие земледельцы и скотоводы Предкавказья: Майкопско-новосвободненская общность, проблемы внутренней типологии. — М.: Наука, 2004. — 243 с. — ISBN 5-02-008898-6.
8. Крайнов Д. А. Памятники Фатьяновской культуры. Ярославско-калининская группа. // Археология СССР. Свод археологических источников. М., 1964. Вып. В1-20.
9. Латышев В. В. Известия древних писателей греческих и латинских о Скифии и Кавказе. — СПб., 1893—1906. — Т. 1—2.
10. Лотман Ю. М. «Слово о полку Игореве» и литературная традиция XVIII — начала XIX в. // Слово о полку Игореве — памятник XII века / Отв. ред. Д. С. Лихачёв; АН СССР. Институт русской литературы (Пушкинский Дом). — М.; Л.: Издательство АН СССР, 1962. — С. 398—399. (издание «перевода»).
11. Марія Гімбутас [Некролог]// Балто-слов'янські дослідження. 1988-1996. - М.: Індрік, 1997. - С. 390-391.

12. Платон Діалоги/Пер. з давньогр. – К.: Основи, 1999. – 395-ISBN966-500-007-1
13. Покровский А. И. Греческая религия и мифология // Энциклопедический словарь Брокгауза и Ефрона: в 86 т. (82 т. и 4 доп.). — СПб., 1890—1907.
14. Рыбаков Б. А. Первые века русской истории. — М.: Наука, 1964. — 240 с.
15. Сверчков Л. М. Тохары. Древние индоевропейцы в Центральной Азии. — Ташкент: SMI-ASIA, 2012. — 240 с. — ISBN 978-9943-17-048-3.
16. Страбон. Книга XI. Гл.2 // География / Перевод, статья и комментарии Г. А. Стратановского под общей редакцией проф. С. Л. Утченко. Редактор перевода проф. О. О. Крюгер. — Страбон. География в 17 книгах. — М.: «Ладомир», 1994.
17. Сафронов В. А. Индоевропейські прабатьківщини. Горький, 1989.
18. Сафронов В. А., Ніколаєва Н. А. Історія Стародавнього Сходу у Старому Завіті: [Навч. допомога]. - М: Рус. панорама, 2003. - 423 с. - (Хронологія стародавнього та середньовічного світу).
19. Скрипкин А. С. Сарматы / Рец.: А. П. Медведев, С. Ю. Монахов; Волгогр. гос. ун-т. — Волгоград: Изд-во ВолГУ, 2017. — 296 с. — 500 экз. — ISBN 978-5-9669-1711-1.
20. Страбон. География: В 17 кн. / Пер. Г. А. Стратановского. — М.: Наука. 1964.
21. Старостин Г. С., Касьян А. С., Трофимов А. А., Живлов М. А. 400-словный список базисной лексики для потенциально «ностратических» языков Евразии Архивная копия от 29 августа 2021 на Wayback Machine. — М.: Лаборатория востоковедения и компаративистики ШАГИ РАНХиГС, 2017.
22. Уилер Мортимер. Древний Индостан. Раннеиндийская цивилизация / Пер. с англ. С. В. Меркулова. — М.: ЗАО «Центрполиграф», 2005. — 206 с. — (Загадки древних цивилизаций). — 2000 экз. — ISBN 5-9524-1762-0.
23. Унетицкая культура // Ужи — Фидель. — М.: Советская энциклопедия, 1956. — С. 233—234. — (Большая советская энциклопедия: [в 51 т.] / гл. ред. Б. А. Введенский; 1949—1958, т. 44).

24. Шульга А.В. Науково-публіцистичне видання: Былое. – Черкаси: Видавець Пономаренко Р.В., 2015. -280 с. ISBN: 978-966-2554-23-6
25. Шульга А.В. Науково-публіцистичне видання: Окончательное решение еврейского вопроса – Черкаси: Видавець Пономаренко Р.В., 2016. – 208 с. ISBN: 978-966-2554-31-1
26. Шульга А.В. Науково-публіцистичне видання: Топонимы городов, происхождение и эволюция рода Ра – Черкаси: Видавець Пономаренко Р.В., 2017. – 228с. ISBN: 978-966-2554-36-6
27. Шульга А.В. Науково-публіцистичне видання: Краткий словарь протославянского языка – Черкаси: Видавець Пономаренко Р.В., 2019. – 152 с. ISBN: 978-966-2554-60-1
28. Шульга А.В. Науково-публіцистичне видання: Теория поля или физика магии: у 2т. Т.1. – Черкаси: Видавець Пономаренко Р.В., 2020. – 396 с. ISBN: 978-966-2554-65-6 (т.1)
29. Шульга А.В. Науково-публіцистичне видання: Хоругвь: – Черкаси: Видавець Пономаренко Р.В., 2022. –536 с. ISBN: 978-966-2554-74-8
30. Шульга А.В. Науково-публіцистичне видання: Происхождение и эволюция английского языка: – Черкаси: Видавець Пономаренко Р.В., 2021. – 316 с. ISBN:978-966-2554-70-0
31. B. Arredi, E. S. Poloni and C. Tyler-Smith. The peopling of Europe // Anthropological genetics: theory, methods and applications (англ.) / Crawford, Michael H. — Cambridge, UK: Cambridge University Press, 2007. — P. 394. — ISBN 0-521-54697-4.
32. Coetsem, Frans van (1993). Ablaut and Reduplication in the Germanic Verb (=Indogermanische Bibliothek. vol 3). Heidelberg: Winter Verlag. ISBN 3-8253-4267-0.
33. J. P. Mallory, «Corded Ware Culture», Encyclopedia of Indo-European Culture, Fitzroy Dearborn, 1997.

34. J. P. Mallory, «Beaker Culture», Encyclopedia of Indo-European Culture, Fitzroy Dearborn 1997.
35. Luca Cavalli-Sforza, The History and Geography of Human Genes, Princeton, Princeton University Press, 1994, ISBN 0-691-08750-4
36. Russell D. Gray and Quentin D. Atkinson Language-tree divergence times support the Anatolian theory of Indo-European origin // Nature: журнал. - Великобритания: Nature Publishing Group, 2003. - Т. 426. - № 6965. - С. 435-439.
37. Solta, G. R., Palatalisierung und Labialisierung, IF 70 (1965), 276—315.
38. Underhill, Peter A. (2015), The phylogenetic and geographic structure of Y-chromosome haplogroup R1a, European Journal of Human Genetics T. 23: 124–131, PMID 24667786

ДОДАТКИ

ДОДАТОК 1

Топоніми «шумерського» періоду.

Расени (в історіографії, - Шумери) первинно народ балто-фінського (східна гілка еволюції давньофінікійської мовної та етнічної спільності) походження стали основою правлячої еліти всього Близького Сходу, Межиріччя, стародавнього Єгипту і не тільки, в процесі симбіозу зі збереженням організаційної та сакральної домінанти Расенов були створені ціла низка держав, що виникла ціла. співтовариств, з урахуванням трьох етнічних потоків (протослов'ян, протобалтів, протокартел), зокрема, народ Колядеи-Халдеи і держава Халдея, народ Евер (майбутні євреї) і спільнота і держава Ізраїль.

Мовне та етнічне походження Расенов підтверджено даними лінгвістики, етногенетики, сакральної та епічної традиції.

Привиду лише кілька знакових компонентів доказів наведеного нижче.

Як і у випадку з родоводом народу «євер» всі топоніми перекладаються на базі мови близької до англійської, смислове наповнення перекладу точно відповідає реальним фактам, що не може бути пояснено будь-якою випадковістю.

Мал.6 Стародавні міста Месопотамії

Місто Ніппур

Священне для шумерів місто Ніппур (місце «коронації»)

Назва перекладається на базі еволюційного продовження протобалтської (балто-фінської) мови – ковток (шматок) чистоти (у значенні – місце чистоти)

pure ['pjor]—чистий, чистий, простий, бездоганний, чистокровний, непорочний, безпримісний

nip ['nɪp] -припинити, кусати, вкусити, щипати, затиснути, захоплення, ковток, щипок, укус, лещата, причіпка

За аналогією розшифровується ім'я латинського бога моря (перейшло від Расенов – етрусків до латині) – «Ніп тун» – хапаючий за вбрання (тун- туніка-одяг)

Місто Е-рі-ду (are – ria-du) - «стояче біля подвійного гирла річки» (підтверджено даними археології)

dual ['du:əl] —подвійний, подвійний, подвійне число

dual-purpose - подвійного призначення, двоцільової, з подвійною метою

dual-track - дводоріжковий

dualism ['du:ə,lɪzəm] -дуалізм

dualist - дуаліст

dualistic [,du:ə'listɪk] — дуалістичний

duality [du:'æləti] -двоїстість

dualize ['dju:əlaɪz] -роздвоювати

dually - подвійно, роздвоєно, дуально

ria - гирло річки, що утворилося внаслідок опускання долини

are [ɑ:r] -бути, знаходитися, складати, відбуватися, існувати, рівнятися, варто, бувати

Місто Аккад – «ака кадеш» – «відоме як вульгарне»

Перекладається на базі еволюційного продовження протобалтської (балто-фінської) мови.

caddish ['kædɪʃ] -хамський, грубий, вульгарний

aka — інакше, також відомий як, також відомий під, також відомий як

Місто Лагаш

Одне з найдавніших шумерських міст - Лагаш - «щедрий дар»

largesse [lar'ges] —щедрість, щедрий дар

largish - досить великий, завеликий

Місто Урук.

Місто Урук, тут ми маємо справу з грубим фальшуванням слово перевернуто.

Правильна назва міста – Куру – об'єднання, спілка всіх.

Перекладається на базі еволюційного продовження протобалтської (балто-фінської) мови, аналогічно перекладається топонім у Грузії, де основа правлячих пологів Колядєєв-Колдєєв-Колхов, - все ті ж протобалти, слово використовувалося і в період існування єдиної держави в басейні Азовської, Чорної, Егейської, Східної ареал Середземного морів з тим самим значенням (Мінойська і Крито-мікенська культура) – правляча основа таже. *sigia* - курія, об'єднання кількох патриціанських пологів у Стародавньому Римі.

Місто Кіш

Перекладається на базі еволюційного продовження протобалтської (балто-фінської) мови.

kish — великий плетений кошик, графіт, спель, графітовий пил

Місто Ур

Найславетніше місто шумерів Ур, тут як і у випадку з Уруком маємо справу з прямою фальсифікацією - слово перевернуте.

Правильна назва – місто Ру (місто Сонця).

Перекладається на базі еволюційного продовження протобалтської (балто-фінської) мови.

ДОДАТОК 2

Неможливо пояснити повний смисловий збіг прямого перекладу на основі еволюційного продовження балто-фінської мови (англійської мови) і сенсу епосу, інакше як практичною повною тотожністю давньоєврейської мови (еволюційне продовження мови еліти Расенов-шумерів), відмінність полягає лише у формі використовуваної писемності.

Також неможливо пояснити повний збіг балто-фінської мови Офеней, яка еволюціонувала у кримінальну Феню та мови Ідіш, цей факт сучасні дослідники також вважають за краще непомічати, або пояснювати масовим перебуванням іудеїв у в'язницях російської імперії, нікого при цьому не бентежить, що мова Офеней чи Галивонській Алеман (Алеман), використовувався у Поволжі не одну тисячу років, а вже про масове знаходження іудеїв у в'язницях, які перебували за «чортою осілості», говорити взагалі не доводиться.

Відповідь очевидна і підтверджена етногенетикою, - ядро іудеїв прямі нащадки вихідців з Поволжя, які раніше говорили балто-фінською мовою, найближчі родичі Каенів і Левітів, це Ерзя («Мордва»), саме тому досі шумне збіговисько іудеїв, , вже називають «мордвою».

Нижче наведено приклади прямого перекладу.

Родовід (знакові особистості)

Організаційну та сакральну основу єврейського суспільства становлять Коени та Левіти.

Серед 12-ти колін іс(з)-Ра-Іля виділено коліно (племінник) Леві.

Леві:

Саме ім'я Леві – є протослов'янським Ле- крило, Ві (т) – бог; Леві-крило бога. З коліна Леві походять і Мойсей та Аарон (брати, які очолили результат народу Із-Ра-Іль з Єгипту).

Мойсей:

Моїс-ей - ім'я на основі протобалтського (проторуського) слова, - mase ['meis] - булава, жезл, мускатний колір, мускатний горіх, мазик, дерев'яний молоток. 91 Таким чином ім'я Мосей, означає Жезл (посох)

Аарон:

А-ар-ен (он) - ім'я на основі мови Колядєєв (Халдєєв) «а» - означає переміщене або підлегле значення, наприклад, Хайя при переміщенні народу А-хайя, Фрігія-Афригія (Африка); «ар» - не що інше як Ра (бог), «ен»- пан (володар). Отже ім'я Аарон, означає - слуга бога Сонця. Нащадки Аарона (первосвященик) – Коени, виконують спадкове служіння як священики.

Інший варіант перекладу імені Аарон, пов'язаний з прочитанням бінара «ар» протослов'янською мовою, - «початок», «початковий», а приставки «а» також протослов'янською, як позначення вторинного переміщення або «насіння». Таким чином, друге можливе значення, - «насіння початку владики».

Каен:

Ко-ен(Ка - ен), -дослівно пан (володар) душі на мові Колядєєв (Колодєєв-Халдєєв). Правильність перекладу наголошує на тому, що всі священики (жерці), у тому числі, язичницьких культів, називалися Коенами. Інші представники коліна Леві (не нащадки Аарона) виконують спадкове служіння як воїни віри, що карають відступників. За царя Давида Левитів налічувалося 38 тис. чоловік від 30 років і старше. Представники коліна Левітів, єдині хто міг жити в будь-якому з колін Із-ра-ілю.

Авраам, Фарра, Евер, Фалек:

Про Авраама відомо багато повторяться не будемо, загостримо увагу читача лише на кількох речах. Авраам був рудим і походив, мабуть, з роду правлячої еліти протобалтів (проторусів) народу Колядєїв (Халдєїв) - шумерів, вийшов він з найдавнішого і найвідомішого міста Шумера Ура-Халдейського.

Рід його був родом Царів-Сонце, шанованих тисячоліття Ванів

Ім'я отця Авраама – **Фарра**, ідентичне титулу фа-ра-ен (він). Фа-корінь, основа (перевірочне прізвище, - корінь мого роду) Ра- бог Сонця Ен-пан, владика Без спотворень ім'я отця Авраама – Фара, означає корінь (основа) роду Сонця на

землі (другий варіант прочитання – «вогонь Ра»). Розуміння первісного значення свого імені Аврам призвело до того, що при переселенні до Єгипту, яким теж керували, на той момент, нащадки Колядеев (Халдеев), ним і було прийнято перше сакральне написання свого імені, для того, щоб підкреслити свою знатність.

«Ав (аве) – Ра-Амо (н)» – «дослівно славить Ра-Амона» - Авраам

Аве (латинь) Аватар (санскрит)

Звичай обрізання, яким так пишаються євреї, спочатку практикувався лише у Колядеїв (Колді-Халдеїв-Холді-Колхи), які формували правлячу еліту і в Єгипті, і в Месопотамії, і на берегах Чорного моря за часів Авраама. Після Єгипту, щоб підкреслити наступність, Авраам його відновлює. Всупереч думці Авраам не є родоначальником свого народу, тому його ім'я в принципі не може бути розшифроване як «батько множини».

Родоначальником євреїв, що їм дали ім'я, є праотець Авраама - **Евер (Евер)**.

Ім'я «Евер» є протобалтським тотожним за змістом слову «over» over ['ouvr] - більше, за, над, на, надмірний, надмірно, згори, надлишок, переліт over- [,ouvr] - над-,

«Евер» перекладається як «головний», євреї означає «головні». Саме таке ім'я приймають Колядії (Колодії-Халдеї) затвердивши свою владу. Трактуювання імені Евер як «інша сторона» або «Заріччя», мовляв, так могли називатися всі племена, що перейшли через Євфрат на шляху з Верхньої Месопотамії в Сирію та Ханаан, є повною нісенітницею, тому що за життя Евера ще ніхто нікуди не йшов.

Фалек - син Евера, сина Арфаксада (Арпо-ксай - цар, -колядей (халдей)), сина Сімова (Бут. 10:25, 11:16). При ньому за переказами сталося Вавилонське стовпотворіння, поділ та розсіювання народів. Нам він цікавий тим, що від нього йде родова лінія предків патріарха Авраама. Нахор, предок Авраама, був правнуком Фалека. (Бут. 11:18-26).

Фалек згадується у євангеліста Луки у родоводі Ісуса Христа (Лк. 3:35). Його ім'я читається мовою Колядеев (Халдеев), первісна основа якого протобалтська (проторуська, близька до сучасної англійської) та протослов'янська мови.

fal – фальсификация, обман, ложь

Вторая часть слова (которое первоначально было выражением) – **есо (эко)- дом (родина)** вошла в др. греческий из протославянского языка илинов (др.-греч. οἶκος — обиталище, жилище, дом, имущество)

Таким образом имя **Фалек дословно означает – «ложная родина».**

Вариант на иврите (ивр. לָפֶגֶץ, палег — рассечение, разделение), - отношение к имени Фалек не имеет.

Вихід:

В цілому читачеві важливо розуміти, що Вихід є реальною історичною подією і відображає переселення нащадків Кефа (Сіфа) - Колядєєв (Халдєєв), ядро яких складали протобалтипроторуси в 19-18 ст. до Ханаану, з Верхньої Месопотамії до сиропалестинського регіону.

Зв'язок з Верхньою Месопотамією знайшла відображення в іменах батька, діда і прадіда Авраама (Фарра (Терах), Нахор, Серух), що є назвами міст і місцевостей в районі Харана, куди сім'я Фарри перейшла з Ура (правильно - Ру), перед переселенням в Ханаан. Вони повернулися туди, звідки колись переселилися до Межиріччя Тигра та Єфрату.

Євреї, що проникли в Ханаан, були вже чужими релігії, культу і побуту ханаанських народностей. З одного боку розрив із культурою країни походження - Месопотамією, з іншого боку, відчуженість від вірувань, культу та способу життя ханаанців. Авраам, його син і онук - патріархи Ісаак і Яків - не має в Ханаані власної землі і залежить від ханаанських правителів міст. Авраам підтримує мирні стосунки з навколишніми племенами, але зберігає свою відособленість у всьому, що стосується вірувань, культу та чистоти роду. Він посилає свого раба до родичів у Північну Месопотамію для того, щоб привезти Ісакову дружину. Така свідомо відокремленість, необхідність виживання, що призвела до розвитку жорсткої кланової родової організації та розвитку методів паразитарного управління.

Ізмаїл:

Родоначальником арабів згідно зі Старим Заповітом вважають Ізмаїла

Ізмаїл - старший син (первісток) Авраама (Бут. 16:3) від рабині Агарі. Його ім'я семіти перекладають як – «Нехай почує Бог», хоча так його прочитати не можна навіть на івриті. Як відомо, з писання його мати була відіслана з дитиною вмирати в пустелю. Його ім'я читається на базі протобалтського (проторуського), близького до сучасного англійського **is** [ɪz] - **бути**, перебувати, складати, відбуватися, існувати, дорівнювати, коштувати, бувати **is** - бути, означати **mail** ['meɪl] - пошта, кольчуга, поштовий, надсилати поштою.

Дослівно ім'я «ismail» – «бути надісланим (вигнаним)»

Ной:

Ной - витлумачено як «заспокійливий, умиротворюючий», старозавітний патріарх, що відбувається по прямій лінії від Адама. Син Ламеха (Лемеха), онук Мафусаїла, батько Сіма (Шема), Хама та Яфета (Яфета) (Бут. 5:28–32; 1Пар. 1:4). Для того щоб відповісти на це питання, хто такий Ной?, - Повернутися до першоджерела, текстів Колядєєв (Халдєєв) - шумерів, до семітизації. Прототип семітського Ноя нам відомий це, - Зісудда (Зіусудра) - герой шумерського оповідання про потоп, він же цар Шуруппака по Ниппурському царському. Оголосовування його імені як Зісудда (zi.sùd.da) – побічно підтверджується халдейським жерцем часів Олександра Македонського Беросом

zig - різка зміна курсу, крутий поворот, робити поворот

subdual [səb'du:əl] - підкорення, підпорядкування, упокорення

subduct [səb'dʌkt] — віднімати

subduction - субдукція, подвиг, рух донизу, зсув

subdue [səb'du:] - підкоряти, підкорювати, придушувати, приборкувати, упокорювати, послаблювати, знижувати

subdued [səb'du:d] - приглушений, підлеглий, пригнічений, пом'якшений

subduedness - підкорення, підпорядкування, упокорення, ослаблення,

тобто ім'я Ноя (Зісудда) – дослівно «упокорюючий крутий поворот (хвилю)»

Цікавим фактом, що підкреслює безперервну традицію, є інформація в сирійському апокрифічному творі «Печера скарбів» (7 століття). У зазначеному творі сказано, що Ной узяв у ковчег останки першої людини Адама. Ной доручив

синові Симу поховати **череп Адама** (традиція роду Іло з часів культури Чатал Гуюк) в Єрусалимі, тому християнське переказ свідчить, що кров Христа омила череп Адама, похований під Голгофою. Звичай характерний для халдеїв-колядіїв та їх основи абонів, відділення голови та поховання з магічним підґрунтям, як духа зберігача.

У 5 розділі книги Буття перераховуються найближчі нащадки Адама: старозавітні патріархи від Адама до Ноя та кількість прожитих ними років.

Хто такі Каїн (Ка-ен), Авель (Ав-Іль) та Сіф (у греків пізніше Скіф, первісне звучання Ке-фа) та яким народам вони відповідають викладено нижче.

Родовід нащадків Сіма є суцільною фальсифікацією та прикладом присвоєння чужої спадщини з боку семітів, хоча навіть саме визначення - семіти, - невірно за своєю суттю, йдеться переважно про протокартвели, що еволюціонували.

Про родовід Сіма, його відповідність скіфському Таргітаю написано вище. До семітів насамперед відносять євреїв, арабів та асирійців.

Ім'я Сіма перекладається на базі протобалтського,

близького до сучасних англійських мов

see ['si:] — престол, єпархія, бачити, побачити, бачити, бачитися

more ['mɔ:r] - більше, більше, ще, набагато, більший, додатковий, більша кількість

seemore – великий престол

Ім'я Яфета перекладається на базі протобалтського,

близького до сучасних англійських мов.

iffy ['ifi] - ненадійний, невизначений

До яфетидів в основному відносять індоєвропейців, широкому значенні яфетиди - це все населення планети, за винятком негроїдів і семітів.

З урахуванням викладеного використовувати цю термінологію безглуздо та неправильно.

Ім'я Хама перекладається на базі протобалтського та

означає ганебну себе людини – осміює себе, бовдура.

ham ['hæm] — шинка, окіст, радіоаматор, стегно, перегравати, погано грати

ha ['hɑ:] — сміх, сміятися

ha' — мати, мати, мати у своєму складі, включати, утримувати,
мати

meat ['mi:t] — м'ясо, їжа, м'якоть, їжа, суть, вміст, ядро,
їжа для роздумів

meathead - тупиця, кийок, бовдур, тупа башка, бараняча
голова, бовдур

me ['mi:] — мене, мені, мною, себе

У науці, Хамітами традиційно називають сім'ю народів на базі переважно
гаплогрупи J2 – це протослов'яни з мови (іліни)

Старий Завіт називає хамітами представників негроїдної раси.

З урахуванням викладеного використовувати цю термінологію безглуздо та
неправильно.

Хто такий Адам (Ад-ен, - пан землі, протослов'янська мова, викладено ніжче)

Хто така Єва (С(К)е –в(б)а, - правляча (головна) жінка (багатство), вона ж Сиба
(зап. слов'ян), вона Кі –белла; протослов'янську мову викладено ніжче).

Відносно першої, оболганій дружини Адама – Ліліт (первинне значення
збереглося в індуїзмі, - Тріпурасундарі (Ліліта-Лаліта))

Реального значення імен нічого спільного з семітським трактуванням не має.

Ісаак:

Історію Ісака (Іцхака) сина Авраама, якого Авраам мало не зарубав як жертву
богу, знають усі. Її тиражують як приклад жертвності та лагідності. Вимушений
і тут дещо підправити картину, згідно з розтиражованою інформацією Ісаак
(Іцхак) — буквально означає «сміятиметься» (івр.), проте це теж не так. Його ім'я
перекладається на базі протобалтської (проторуської), близької до сучасної
англійської мови.

hack ['hæk] — рубати, різати, розрубати, мотика, шкапа, таксі, зарубка,
найманий, банальний

is [iz] - бути, перебувати, складати, відбуватися, існувати, дорівнювати, коштувати, бувати

is — бути означати

Ісаак (Іцхак) – бути зарубаним (зарізаним)

Яків:

У всіх книгах ви прочитаєте, що ім'я Якова розшифровується на базі Іврита від слова - аків «п'ята, слід». Однак це не так, ім'я він отримав за свою спритність у видобутку первородства та якості характеру. Ім'я Яків читається на базі протобалтської (проруської)

іке - торгуватися, збивати ціну, іконоскоп

Його ім'я буквально означає – торгаш

Яків син Ісаака і став основою дванадцяти колін Із-Ра-Іля, які очолили його сини (звичайно і тут здійснювалося припасування реальних племен і народів під родовід «семітів», але в цілому відображаються реальні історичні події).

Сини Якова (у прив'язці до матерів):

Сини Лії: Рувім (Ре'увен), Симеон (Шим'он), Левій (Леві), Юда (Єхуда), Іссахар, Завулон (Зевулун).

Сини Рахілі: Йосип (Йосеф), Веніамін (Бін'ямін).

Сини Валли (Білхі): Дан, Неффалім (Нафталі).

Сини Зелфи (Зілпи): Гад, Асір (Ашер).

Можна з точністю сказати, що такі племена-народи, як Неффалім, Завулон не брали участь у житті в Месопотамії і включені в народ Із-Ра-Іля вже в Ханаані.

Наприклад, народ Завулон, названий так на ім'я свого бога Зевула-Зевеса-Зевса (він же Баал (пан) Зевул) – народ протослов'янського походження з мови, не переміщався раніше у межиріччя Тигра та Єфрату. Він поклонявся богові вітру, грози (похідне слово – «завивати»).

Яків, вже живе абсолютно не за законами своїх предків Колядєєв (Халдєєв) заслужено носили в Месопотамії ім'я «Головних» («Правлячих»), він спритний і брехливий, право первородства виміняв, за переказами, за юшку у рідного брата, хитрістю домогся благословення на правління від отця Ісаака. Настали інші часи

і колись великі правителі перетворилися на брехливих інтриганів та деградантів. Доля Якова змінилася у бік процвітання, коли він переселився з усією родиною до сина свого Йосипа до Єгипту; йому відведено був багатий округ Гесем. Там від його синів походить 12 колін народу Ізраїльського. Сама історія з визнанням Йосипа сином, який раніше усиновлений сім'єю фараона Єгипту, виглядає вкрай каламутно (обґрунтування претензії на владу)

Юда, Вірсавія, Давид:

Юда - четвертий син Якова, від Лії (Бут. 29:35). Дослівно ім'я «І гуду» у перекладі з протобалтського означає – «поганий правитель» (див. нижче розшифрування імені народу «гутії»- правлячі (правителі), приставка «і» означає протилежну якість)

guidance ['gaidəns] — керівництво, рекомендація, керування, водійство, порада

guide ['gaɪd] — керівництво, путівник, гід, провідник, спрямовувати, вести, керувати

Його дружиною була ханаанейка, дочка Шуя, яка дала йому трьох синів. Дуже показово, на цьому етапі чистота крові вже не така значуща, з урахуванням спорідненості по лінії матері, нащадки Юди вже не можуть вважатися євреями (Головними (Правлячими)) – для яких дотримання чистоти крові протягом тисячоліть було священним.

Саме тому надалі єдине суспільство розколюється і поширення набуває другого імені цього народу – Юдеї, згодом створюється Юдейська держава. Особливий розділ присвячується в описі його ставлення до своєї невістки Фамарі (івр. תמר, Тамар) (Бут. 38).

Не менш злочинно, так само порушуючи єврейські канони, надходить його нащадок-цар Давид, вбивши підлеглого йому чоловіка чужими руками, використовуючи владу, хетта (змішаний народ в основному на базі протобалтів (проторусів) та протослов'ян) за походженням і взявши його вдову, теж хеттіянку (Вірсавія). Імовірно, справжнє ім'я Вірсавії (Сава (Сорава) або Русава).

Це ім'я використовувалося у хеттів, після описаного в Довелесових оповідях шлюбу Русави і Сави (Сорава) з Ранником і Вечірником (бики Хурі та Шері).

Вірсавія - дочка Елі-ама (протослов'янське ім'я якого присвячене богу Елі-Іло і означає, - «любить Іло (Сонце)»).

Ім'я Версавії ніяк не пов'язане з «виссмоктаним з пальця» - Бат Шева, івр. בַּת שֵׁבַע בַּת» - дочка клятви».

Улюблений чоловік Версавії підступно вбитий Давидом - Урія Хеттеянин, хоробрий воїн, який служив у війську ізраїльського царя Давида. Етнічний хет, який жив у Ханаані.

Оповідь про Росаву і Сораву (Саве) підтверджується наступною інформацією: - «Шаушка, Шауша, Шавушка - хурритська богиня, пізніше також прийнята в пантеон хеттів.

В результаті шлюбу хетського царя Хаттусілі 3 (1420-1400 до н. Е..) На Пудухепі, дочки верховного жерця Шавушки, ця богиня стала також богинею покровителькою царя, у зв'язку з чим і були створені згадані її тексти, що дійшли до нас. Культовим центром був храм Лавацантия у Кіццувадні.

Шавушка - богиня родючості, війни та зцілення.

У хурритській іконографії (відбитки печаток) типовий образ Шавушки — «жінка, що оголює себе, розорюючи покривало».

Образ Вірсавії важливий для нас тому, що вона є матір'ю найбільшого царя юдеїв - царя Соломона - вже не єврея за походженням.

Ім'я царя Давида є протослов'янським за походженням Вид (т) – бог (наприклад, Свенто-віт, - Білобог) Да-Дао (крит. -мікен) – вода

Ім'я «Да (о)вид (т)» – «бог води»

Ім'я для Давида характерно для цього регіону населеного фінікійцями (змішаний народ на базі в основному протокартел і протослов'ян з мови) де найбільш шанованим богом був Дао-гон (дослівно «водо гін»), він же Посейдон («пасущий води») пізніше.

Соломон:

Соломон - цар об'єднаного Ізраїльського царства в 965-928 р. до н. е., у період його розквіту.

Син царя Давида та Вірсавії (хеттіянки).

Не єврей за походженням

У його правління в Єрусалимі було збудовано Єрусалимський Храм - головна святиня іудаїзму.

Вважається автором «Книги Еклезіаста», книги «Пісня пісень Соломона», «Книги Приповістей Соломонових»

Ім'я ймовірно розшифровується як людина Сонце, дано матір'ю

Мон (ман) – людина (чоловік) Соло (Коло) – сонце

Його ім'я не має жодного відношення до семітського (івр.) шломо від кореня «שלום» «шalom — «мир», у значенні «не війна»), або «שלם» (шalem — «досконалий», «цілісний»).

Як нащадок лінії матері протослов'ян він використовує наш сакральний знак. Зірка Давида, Друк царя Соломона, не що інше як наш Алатир, ніякого відношення власне до юдеїв не має.

Ісус:

Хто такий Ісус – знають усі, важливо те, що навіть власне за іудейським родоводом він не є євреєм (у первісному значенні цього слова), правило чистоти роду по матері порушено не менше п'яти разів.

Родовід Ісуса докладно викладено в Євангелії від Матвія. Глава 1 «Родослів Ісуса Христа, Сина Давидова, Сина Авраамового. Авраам породив Ісаака; Ісаак породив Якова; Яків породив Юду та братів його; Юда породив Фареса та Зару від Тамарі; Фарес породив Есрома; Есром породив Арама; Арам породив Амінадава; Амінадав народив Наассона; Наассон народив Салмона; Салмон породив Вооза від Рахава; Вооз породив Овіда від Рут; Овид породив Єссея; Єсей породив царя Давида; Давид цар породив Соломона від колишньої за Урією; Соломон породив Ровоама; Ровоам породив Авію; Авія породив Асу; Аса породив Йосафата; Йосафат породив Йорама; Йорам породив Озію; Озія народив Йотама; Іоатам породив Ахаза; Ахаз породив Єзекію; Єзекія народив Манасію; Манасія народив Амона; Амон породив Йосію; Йосія породив Йоакима; Йоаким породив Єхонію та братів його перед переселенням до Вавилону. А по переселенні до Вавилону Єгонія породив Салафіїля; Салафіїл

народив Зоровавеля; Зоровавель народив Авіуда; Авіуд народив Еліакима; Елиаким народив Азора; Азор народив Садока; Садок народив Ахіма; Ахім народив Еліуда; Еліуд народив Елеазара; Єлеазар народив Матфана; Матфан народив Якова; Яків народив Йосипа, чоловіка Марії, від якої народився Ісус, званий Христос. Отож усіх пологів від Авраама до Давида чотирнадцять пологів; і від Давида до переселення до Вавилону чотирнадцять пологів; і від переселення до Вавилону до Христа чотирнадцять пологів. Різдво Ісуса Христа було так: після заручення Матері Його Марії з Йосипом, перш ніж вони поєднувалися, виявилося, що Вона має в утробі від Духа Святого. Йосип же чоловік її, праведний і не бажаючи оголосити її, хотів таємно відпустити її. Але коли він подумав це, то ось Ангел Господній явився йому уві сні і сказав: Йосипе, сину Давидів! не бійся прийняти Марію, жінку твою, бо те, що народилося в ній, є від Духа Святого; народить же Сина, і

Назвеш Йому ім'я Ісус, бо Він спасе людей Своїх від їхніх гріхів. А все це сталося, нехай збудеться проречене Господом через пророка, який каже: ось, Діва в утробі прийме й родить Сина, і назвуть ім'я Йому Еммануїл, що означає: з нами Бог. Вставши зі сну, Йосип вчинив, як наказав йому Ангел Господній, і прийняв жінку свою, і не знав її. [Як] нарешті Вона народила Сина Свого первістка, і він назвав Йому ім'я: Ісус.». Звертаю увагу читача на якусь дивність, спочатку Ангел Господній вимагає назвати майбутнього немовля Ісус (до Нікона писали Ісус, в арабів Іса (важливо)), потім йде посилання на пророка, і майбутньому немовляті дається від імені Господа через пророка ім'я – Еммануїл, «що значить: із нами Бог».

Розшифровка імені Ісуса (Ісуса) не має нічого спільного з фразою про те, що «він врятує людей Своїх від їхніх гріхів», ні з фразою «з нами Бог». Варто зауважити очевидний факт, що ім'я Ісус (Ісус) не має нічого спільного з понівеченим ім'ям - יֵשׁוּעַ) вимовляється Йешу́а), яке є усіченням імені יְהוֹשֻׁעַ Йешошу́а, що складається з коренів слів «Йеhóва» — ім'я Бога в Весе .

Написання імені «Ісус» (до Нікона на основі грецької Ἰησοῦς) з одним «і» залишилося незмінним в українській, білоруській, хорватській, русинській,

македонській, сербській та болгарській мовах. Ім'я Ісус (Ісус) або Іса (араб) походить від мови Колядєєв (Халдєєв) на основі протобалтської (проторуської) мови, близький до сучасної англійської.

is [iz] - бути перебувати, складати, відбуватися, існувати, дорівнювати, коштувати, бувати

is — бути, означати, існувати.

Ім'я Ісуса (Ісус) – означає дослівно «**Сущий**»

Друге ім'я згадане з посиланням на пророка – Емману-іл. Теж перекладається з мови Колядєєв (Халдєєв) таким же чином і означає – «має багато Сонця (Світла)».

Перевірним для перекладу з грецької є понівечене івритом יהושׁע Йешош'а (що складається з коренів слів «Йеш'ова» — ім'я Бога у Старому Завіті і «ш'а» — порятунк).

Насправді «Йеш'ова» це фраза часів існування Крито-мікенської культури, що сходиться до протослов'янського Ява – «сущий», а «ва» - рукав (увійшла в нашу мову як фраза «ва(о) дао» (крито-мікен) – «рукав води (вода)», в санскриті «води» і т.д.)

Таким чином, «Йеш'ова» він же **Ях-ве** означає дослівно – «**рука сущого**». Саме так вона і зображувалась як рука з хмари.

Важливо, що й проповідь Ісус починає не серед юдеїв, а серед протослов'ян по крові (гл.4 Євангеліє від Матвія). «Почувши ж Ісус, що Іоан відданий під варту, відійшов у Галілею і, залишивши Назарет, прийшов і оселився в приморському Капернаумі, в межах Завулонових і Нефталимових, нехай збудеться проречене через пророка Ісаю, який каже: земля Завулонова та земля Нефталимова, на дорозі Приморському, за Йорданом, Галілея язичницька, народ, що сидить у темряві, побачив світло велике, і тим, хто сидить у країні і тіні смертній, засяяло світло. З того часу Ісус почав проповідувати і говорити: покайтеся, бо наблизилося Царство Небесне. Виховання Ісуса проходило також під впливом, очевидно, євусеїв-пеласгів (до юдейського населення Палестини), які говорили спочатку протослов'янською мовою.